

พระธรรมโยชัว

ดร.โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

ชื่อเรื่อง

ชื่อของพระธรรมนี้ในภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาอังกฤษมาจากบุคคลหลักในพระธรรมมากกว่าที่จะมาจากผู้เขียน โยชัวอาจได้เป็นหรืออาจไม่ได้เป็นผู้เขียนพระธรรมนี้ ชื่อเรื่องนั้นเหมาะสมเพราะว่า “โยชัว” หมายถึง “พระยาเวห์ช่วยให้รอด” โยชัวเป็นชื่อในภาษาฮีบรูซึ่งแปลเป็นคำว่า เยชู ในภาษา อารเมค สิ่งที่พระเยซูเป็นสำหรับประชากรของพระเจ้าในแง่ที่ใหญ่กว่า โยชัวก็ได้เป็นสิ่งสำหรับคนอิสราเอลในแง่ที่เล็กกว่า โยชัวได้นำประชากรของพระเจ้าไปสู่ความเป็นจริงของแผนการและจุดประสงค์อันมากมายของพระเจ้าที่มีไว้สำหรับพวกเขา พระธรรมนี้เป็นการบันทึกถึงการช่วยผู้คนอิสราเอลให้ไปสู่สิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้สำหรับพวกเขา

ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ พระธรรมโยชัวเป็นหนึ่งในพระธรรมทางประวัติศาสตร์ (ปฐก. – อสธ.) ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู มันอยู่ในหมวดที่สองของหมวดหลักทั้งสามของพันธสัญญาเดิม นั่นคือหมวดผู้เผยพระวจนะ หมวดธรรมบัญญัติเป็นหมวดที่หนึ่งและหมวดกวีนิพนธ์เป็นหมวดที่สาม พระธรรมโยชัวเป็นพระธรรมเล่มแรกในส่วนแรกของหมวดผู้เผยพระวจนะ นั่นคือผู้เผยพระวจนะแต่ก่อน ส่วนของผู้เผยพระวจนะแต่ก่อนนั้นประกอบด้วยสี่เล่ม (โยชัว ผู้วินิจฉัย ซามูเอล และพงศกษัตริย์) ส่วนของผู้เผยพระวจนะภายหลังประกอบด้วย อิสยาห์ เหมเรียม์ เอสเคียล และผู้เผยพระวจนะเล็กทั้งสิบสอง ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูได้รวมหมวดประวัติศาสตร์ ส่วนใหญ่ เช่นพระธรรมโยชัวเข้าไว้ในหมวดของผู้เผยพระวจนะก็เปิดเผยว่าที่พื้นฐานของประชากร ของพระเจ้า พวกเขาได้ พิจารณาว่าสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยที่นี่ไม่ใช่เป็นการบันทึกทางประวัติศาสตร์ เป็นหลักมากเท่ากับการบันทึกที่มีสิทธิอำนาจของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ถูกเลือกสรรไว้ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อที่จะสอนบทเรียนต่างๆ ทางฝ่ายวิญญาณที่สำคัญเพราะฉะนั้นเราควรตระหนักว่า พระธรรมโยชัวไม่ใช่เป็นแค่การบันทึกของประวัติศาสตร์ แต่เป็นประวัติศาสตร์ที่ถูกเลือกไว้ซึ่งมีความตั้งใจที่จะเปิดเผย น้ำพระทัยของพระเจ้าในหมวดประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองผ่านทางเหตุการณ์ต่างๆ ทางประวัติศาสตร์ เช่นเดียวกันกับทางถ้อยคำ ของบรรดาผู้เผยพระวจนะแต่ละคน

“โดยพื้นฐานแล้วพระธรรมโยชัวเป็นพระธรรมแห่งศาสนศาสตร์เหมือนกับพระธรรมเล่มอื่นๆทั้งหมดของพระคัมภีร์ พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองและยังคงเปิดเผยพระองค์เองต่อไปผ่านทางพระธรรมนี้”¹

ปีที่เขียนและผู้เขียน

เป็นที่แน่ชัดว่า พระธรรมโยชูวาได้มีขึ้นภายหลังเหตุการณ์ที่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระธรรมนี้ ได้เกิดขึ้นหลายๆ ปีด้วยกัน หลายประโยคได้ชี้ถึงเวลาแห่งการรวบรวมพระธรรมนี้ขึ้นก่อนเวลา การพิชิตคานาอัน และบางทีก็ก่อนช่วงเวลาของโยชูวาค้วยเข้าไป ตัวอย่างเช่น วลีนี้ “จนทุกวันนี้” (4:9; 5:9; 6:25; 7:26; 8:28-29; 9:27; 10:27; 13:13; 14:14; 15:63; 16:10) ก็อ้างอิงถึงเวลาหลังจากที่เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกอ้างอิงถึงได้เกิดขึ้น แต่หลังจากนั้นนานแค่ไหนนั้นก็ยากที่จะกล่าวได้ว่าการอ้างอิงเหล่านี้ชี้ถึงเวลาแห่งการรวบรวมหลายปีภายหลังของการเกิดขึ้นจริงของเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้ถูกบันทึกไว้² อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนอ้างว่าได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเมื่ออิสราเอลได้เข้าไปในแผ่นดิน (5:1) เพราะฉะนั้นเขาต้องได้เขียนพระธรรมนี้หลังจากการพิชิตคานาอันไม่นานสักเท่าไร การสรุปนี้พบการสนับสนุนในความประทับใจโดยทั่วไปที่ผู้อ่านได้รับว่าพยานของเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ได้เขียนพระธรรมนี้ขึ้น ผู้เรียบเรียงอาจได้หรืออาจไม่ได้รวมเรื่องราวการตายของโยชูวาและเอเลอาซาร์ (24:29-33) เข้าในพระธรรมนี้ ในภายหลัง (เปรียบเทียบ ลขบ. 34:10-12) นี่ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนได้เขียนมันก่อนหรือหลัง โยชูวาได้ตายไปหรือไม่

ตามธรรมเนียมของยิว โยชูวาเองได้เขียนพระธรรมนี้³ นักวิชาการทางพันธสัญญาเดิมแบบอนุรักษนิยมสมัยใหม่หลายคนได้เชื่อว่าเขาเป็นผู้เขียน⁴ อย่างไรก็ตามนักวิชาการแบบอนุรักษนิยมที่คิดคนอื่นๆ เชื่อว่าผู้เขียนไม่ใช่โยชูวา แต่เป็นคนร่วมสมัยของเขา ซึ่งอาจเป็นหนึ่งในบรรดาผู้อาวุโส ของอิสราเอล นักวิชาการหลายคนไม่แน่ใจว่าใครเขียน⁵ ข้าพเจ้าชอบมุมมองตามธรรมเนียมที่ว่า โยชูวาได้เขียนพระธรรมนี้ เพราะข้าพเจ้าพบว่าข้อโต้แย้งของบรรดาผู้ที่เชื่อว่าผู้เขียนไม่ได้เป็นโยชูวา นั้นไม่เป็นที่แน่ชัด เช่นเดียวกับกับพระธรรมทางประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิมหลายเล่มมันมี หลักฐานในพระธรรมโยชูวาที่ผู้เรียบเรียงภายหลังได้เพิ่มข้อความไปเล็กน้อย และในบางกรณีก็ได้แก้ไข บางชื่อ⁷

ขอบเขต

ปีของการอพยพที่ประมาณปี 1446 กคศ. (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 6:1)⁸ อิสราเอลได้ใช้เวลาในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี (อพย. 16:35; กคว. 14:33-34) ดังนั้นอิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และได้เข้าแผ่นดินประมาณปี 1406 กคศ. เพราะฉะนั้นพระธรรมโยชูวาเริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ต่างๆ ในหรือเวลาใกล้เคียงอย่างมากของปี 1406 กคศ. โจเซฟัสได้กล่าวว่าการพิชิตแผ่นดินนั้นได้ใช้เวลา 5 ปี⁹

อย่างไรก็ตาม เมื่อคาเลบได้รับเมืองเฮโบรนเป็นมรดกของเขา เขาได้กล่าวว่าพระเจ้าได้สัญญาว่าเขาจะเข้าคานาอัน 45 ปีก่อนหน้านั้น (14:10; เปรียบเทียบ กคว. 14:24) เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ให้พระสัญญานั้น 38 ปีก่อนที่อิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน การพิชิตคานาอันดูเหมือนจะเกิดขึ้น ใกล้เคียงกว่า 7 ปี (1406-1399 กคศ.) การบันทึกของการพิชิตนี้ครอบคลุมส่วนแรกของพระธรรมโยชูวา เมื่อ

คาเลบได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้เขาอายุได้ 85 ปี (14:10) ดูเหมือนว่าโยชูวาก็มีอายุเท่าๆ กันกับคาเลบ บางทีอาจจะน้อยกว่าโยชูวาได้ตายไปเมื่อเขาอายุได้ 110 ปี (24:29) ถ้าสมมุติว่า โยชูวาอายุได้ 75 ปีเมื่ออิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ช่วงระยะเวลาของพระธรรมโยชูวาอาจจะประมาณ 35 ปี ถ้าตัวเลขเหล่านี้ถูกต้อง โยชูวาคงได้นำอิสราเอลในการทำสงครามกับคนอามาเลขหลังจากการอพยพได้ไม่นานนัก (อพย. 17:8-13) เมื่อเขาอายุได้ 35 ปี¹⁰ เพราะฉะนั้นครั้งแรกของพระธรรม (บทที่ 1-12) ครอบคลุมประมาณ 7 ปี แต่เนื้อหาส่วนใหญ่โดยเฉพาะบทที่ 1-9 กล่าวถึงเหตุการณ์ที่อาจได้เกิดขึ้นน้อย ในเวลานที่น้อยกว่า 1 ปี

โครงร่างทางประวัติศาสตร์โดยย่อของปาเลสไตน์

ยุคหิน.....	? – 4500 กคศ.
ยุคทองแดง.....	4500 – 1350 กคศ.
ยุคทองสัมฤทธิ์.....	1350 – 1200 กคศ.
ยุคเหล็ก.....	1200 – 586 กคศ.
สมัยบาบิโลน (เคลเดีย)ใหม่.....	586 – 538 กคศ.
สมัยเปอร์เซีย.....	538 – 332 กคศ.
สมัยกรีก (เฮเลนนิสติก).....	332 – 63 กคศ.
สมัยโรมัน.....	63 กคศ.–คศ.324
สมัยไบแซนทีน.....	คศ. 324 – 640
สมัยอาหรับ (อิสลาม) ตอนต้น.....	คศ. 640 – 1099
สมัยพวกครูเสด (คริสเตียน)	คศ.1099 – 1291
สมัยแมมลุก (อียิปต์)	คศ. 1291 – 1517
สมัยออตโตมัน (เตอร์กิส)	คศ. 1517 – 1918
สมัยใหม่.....	คศ. 1918 – ปัจจุบัน

ศาสนศาสตร์

เดวิด เอ็ม. เฮาเวิร์ด จูเนียร์ ได้ระบุถึงสี่หัวข้อหลักทางศาสนศาสตร์ในพระธรรมโยชูวา นั่นคือ แผ่นดิน การหยุดพัก การรักษาพันธสัญญา และความบริสุทธิ์ของการนมัสการ¹¹ จอห์น เวนแฮม ได้ระบุถึงห้าหัวข้อหลัก ซึ่งหัวข้อเหล่านี้ก็ปรากฏในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติอีกด้วย คือ สงครามบริสุทธิ์ แผ่นดิน ความเป็นเอกภาพของอิสราเอล บทบาทของโยชูวาและพันธสัญญา¹²

โครงร่าง

I. การพิชิตแผ่นดิน บทที่ 1-12

ก. การจัดเตรียมสำหรับการเข้าสู่คานาอัน บทที่ 1-2

1. คำกำชับของพระเจ้าที่มีต่อโยชูวา 1:1-9
2. คำกำชับของโยชูวาที่มีต่ออิสราเอล 1:10-18
3. การสอดแนมเมืองเยรีโค บทที่ 2

ข. การเข้าสู่แผ่นดิน 3:1-5:12

1. การข้ามแม่น้ำจอร์แดน บทที่ 3-4
2. การเข้าสู่หุบเขาและการเฉลิมฉลองปัสกา 5:1-12

ค. การครอบครองแผ่นดิน 5:13-12:24

1. การพิชิตเมืองเยรีโค 5:13- 6:27
2. ความพ่ายแพ้ที่เมืองอัย บทที่ 7
3. ชัยชนะที่เมืองอัย 8:1-29
4. การรื้อฟื้นพันธสัญญา 8:30-35
5. การทำสนธิสัญญากับชาวกิเบโอน บทที่ 9
6. ชัยชนะเหนือพันธมิตรอามไรต์ที่กิเบโอน 10:1-27
7. การพิชิตเมืองต่างๆ ในคานาอันทางตอนใต้ 10:28-43
8. การพิชิตเมืองต่างๆ ในคานาอันทางตอนเหนือ 11:1-15
9. สรุปของการพิชิตเมืองต่างๆ ของโยชูวา 11:16-12:24

II. การแบ่งดินแดน บทที่ 13-21

ก. ดินแดนที่จะต้องครอบครอง 13:1-7

ข. ดินแดนทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน 13:8-33

ค. ดินแดนทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน บทที่ 14-19

1. คำชี้แจงเหตุผลสำหรับการจัดแบ่ง 14:1-5
2. มรดกของคาเลบ 14:6-15
3. มรดกของยูดาห์ บทที่ 15
4. มรดกของโยเซฟ บทที่ 16-17
5. การสำรวจดินแดนที่เหลืออยู่ 18:1-10
6. มรดกของเผ่าต่างๆ ที่เหลืออยู่ 18:11-19:51

ง. เมืองต่างๆ ที่สำคัญ 20:1-21:42

1. เมืองลี้ภัย บทที่ 20
2. หัวเมืองของคนเลวี 21:1-42

จ. ความสัจย์ชื่อของพระเจ้า 21:43-45

III. การกระทำต่างๆ สุดท้ายและการตายของโยชูวา บทที่ 22-24

ก. การกลับไปยังมีมรดกของคนสองเผ่าครึ่ง บทที่ 22

ข. การกล่าวอำลาของโยชูวาต่ออิสราเอล บทที่ 23

1. การย้ำเตือนถึงพระพรต่างๆ ในอดีต 23:1-13

2. การเตือนถึงการสาปแช่งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต 23:14-16

ค. การรื้อฟื้นพันธสัญญาครั้งที่สองของอิสราเอล 24:1-28

1. คำนำ 24:1

2. อารัมภบททางประวัติศาสตร์ 24:2-13

3. ชื่อเรียกห้องแห่งพันธสัญญา 24:14-24

4. การจัดเตรียมสำหรับการถือรักษาพันธสัญญา 24:25-28

ง. การตายและการฝังโยชูวาและเอเลอาซาร์ 24:29-33

การอธิบาย

I. การพิชิตแผ่นดิน บทที่ 1-12

ครั้งแรกของพระธรรมโยชูวาก็บันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ที่สำคัญทางศาสนศาสตร์ที่ได้เกิดขึ้นหลังจากที่โมเสสได้ตายไปและก่อนที่อิสราเอลจะสามารถไปตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา

ก. การจัดเตรียมสำหรับการเข้าสู่คานาอัน บทที่ 1-2

สองบทแรกก็จัดเตรียมข้อมูลเบื้องหลังที่ช่วยให้ผู้อ่านที่จะเข้าใจว่าอิสราเอลสามารถเข้าไปในแผ่นดินและพิชิตมันได้อย่างไร

1. คำกำชับของพระเจ้าที่มีต่อโยชูวา 1:1-9

ในแง่หนึ่ง ข้อ 1-9 เป็นคำนำไปสู่พระธรรมทั้งเล่ม ข้อเหล่านี้ประกอบด้วยหลักการต่างๆ พื้นฐานที่จะนำโยชูวาและอิสราเอลเพื่อว่าพวกเขาสามารถได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาได้

1:1 คำแรกของพระธรรมนี้เป็นคำสันธานที่แปลว่า “ตอนนี้” หรือ “และ” มันแสดงให้เห็นว่าพระธรรมนี้ต่อจากการจบลงของพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ

“ผู้รับใช้ของพระเจ้า” เป็นที่ชื่อเรียกแห่งเกียรติที่ใช้เรียกอับราฮัม ดาวิด และผู้รับใช้ของพระเจ้าในอิสยาห์ (มันถูกใช้บ่อยครั้งที่สุดกับโมเสส เช่น ใน อพย. 14:31; กตว. 12:7-8; ฉธบ. 34:5 และ 13 ครั้ง

ในพระธรรมโยชูวา ‘ผู้รับใช้ของเรา’ ปรากฏสองครั้ง) คำว่า ‘ผู้รับใช้’ ถูกใช้ที่จะระบุถึง แม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ระดับสูงสุดของกษัตริย์. . . ในตอนปลายของชีวิตโยชูวา เขาได้รับเกียรติด้วยชื่อเรียก ‘ผู้รับใช้ของพระเจ้า’ (24:29)”¹³ โยชูวามาจากเผ่าเอฟราอิม (กคว. 13:8; 1 พศด. 7:27)

1:2 ชนชาติอิสราเอลได้ไว้ทุกข์ถึงการตายของโมเสสเป็นเวลา 30 วัน (ฉธบ. 34:8) ตอนที่พระเจ้าได้แนะนำโยชูวาที่จะเตรียมเข้าสู่แผ่นดิน การตายของผู้รับใช้ของพระเจ้าคนใดก็ตามไม่เคยทำให้พระเจ้าสับสนหรือจำกัดพระองค์ แม้ว่าสิ่งนี้ทำให้พระองค์เศร้าใจ (สคด. 116:15)

1:3 พระเจ้าได้สัญญาแผ่นดินทั้งสี่ที่อิสราเอลจะเหยียบแก่บรรพบุรุษของพวกเขาและโมเสส (ปฐก. 13:17; อพย. 23:30-31; ฉธบ. 11:24) ตอนนี้อิสราเอลจะต้องอ้างว่ามันเป็นของพวกเขาเอง โดยการครอบครองมัน

1:4 พื้นที่ที่ถูกอธิบายถึงที่นี่ก็รวมถึงดินแดนทั้งสี่ที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัมและบรรพบุรุษคนอื่นๆ ของพวกเขา (ปฐก. 15:18 และ อื่นๆ) เป็นที่ชัดเจนว่าผู้เขียนได้อ้างอิงถึงคนฮิตไทต์ในแง่ตัวแทนของการที่จะอธิบายถึงเผ่าต่างๆ ของคานาอันทั้งหมด (เช่นใน 1 พกษ. 10:29; 2 พกษ. 7:6; อสค. 16:3) การเปรียบเทียบนี้ถูกเรียกว่า คำเปรียบเทียบที่ ส่วนหนึ่งเป็นตัวแทนของทั้งหมด หรือทั้งหมดเป็นตัวแทนของส่วนหนึ่ง (ตัวอย่างเช่น “ขนมปัง” หมายถึง อาหาร หรือ “โลกทั้งหมด” เทียบเท่ากับโลกของโรมันทั้งหมด [ลก. 2:1])

1:5 นักศึกษาระธรรมนี้หลายคนได้เรียกข้อนี้ว่าเป็นข้อหลัก ที่นี่พระเจ้าได้สัญญาแก่โยชูวาถึงอำนาจที่ไม่ล้มเหลวและการทรงสถิตของพระองค์ เพื่อว่าเขาสามารถที่จะประสบความสำเร็จอย่างดีในการปราบคนคานาอัน ความล้มเหลวของโยชูวาที่จะประสบความสำเร็จนั้นไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า แต่เป็นความผิดของอิสราเอล

“ตอนนี้ [ข้อ 2-5] สรุปพระธรรมนี้ ข้อ 2 อธิบายถึงการข้ามแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งพบได้ใน 1:1-5:12 ข้อ 3 กล่าวถึงโครงร่างของ ‘การพิชิต’ ใน 5:13-12:24 ข้อ 4 บ่งบอกถึงการแบ่งดินแดนใน 13:1-22:34 การเน้นถึงวันทั้งหมดของชีวิตโยชูวาในข้อ 5 ก็พบได้ในช่วงสุดท้ายของชีวิตโยชูวาในสองบทสุดท้ายของพระธรรมโยชูวา ข้อเหล่านี้ก็แนะนำถึงพระลักษณะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์เป็นหนึ่งในตัวละครหลักในพระธรรมนี้ ที่นี่พระองค์ก็เปิดเผยพระองค์เองผ่านทางพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์เพื่อเห็นแก่โยชูวาและอิสราเอล”¹⁴

1:6 พระเจ้าได้หนุนใจโยชูวาบนพื้นฐานของพระสัญญานี้ (ข้อ 5) ที่จะ “เข้มแข็ง” และ “กล้าหาญ” (เปรียบเทียบ ฉธบ. 31:6) ความเป็นเจ้าของแผ่นดินขึ้นก็อยู่กับความสัตย์ซื่อของพระเจ้า แต่

การครอบครองแผ่นดินขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของอิสราเอล (เปรียบเทียบ ฉธบ. 30:20) ผู้เขียนได้เน้นสองประเด็นหลักทางศาสนศาสตร์ในพระธรรมนี้ คือ ความสัตย์ซื่อของพระยาเวห์ในการให้แผ่นดินแห่งพันธสัญญาแก่อิสราเอล และ ความเกลียดชังบาปของพระยาเวห์¹⁵

“คำว่า ‘รับมรดก’ [‘การครอบครอง’ ใน NASB] ถูกใช้เพื่ออธิบายถึงการครอบครอง แผ่นดินในอนาคตนั้น เป็นความสำคัญทางศาสนศาสตร์อย่างยิ่ง ภายหลังจากมันได้กลายมาเป็นศัพท์ทางพันธสัญญาใหม่สำหรับการชื่นชมพระพรฝ่ายวิญญาณของความรอด (เช่น 1 ปต. 1:4)”¹⁶ คำฮีบรู คำเดียวกันนี้ (นาฮาล [คำกริยา] หรือ นาฮาลา [คำนาม] ก็ปรากฏใน 1:38; 12:10; ยชว. 11:23; 14:13; 16:4; และ 17:6 อีกด้วย

1:7 ความรับผิดชอบของโยชูวาที่รวมถึงการเชื่อฟังอย่างไม่เปลี่ยนแปลงต่อธรรมบัญญัติของโมเสส สิ่งนี้จะเป็นกุญแจสำหรับความสำเร็จของเขา การรู้จักธรรมบัญญัติเป็นขั้นแรก การปฏิบัติมันเป็นสิ่งที่จะทำให้โยชูวามีประสิทธิภาพ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 5:32-33)

“ดังนั้นบทเรียนที่สำคัญซึ่งเราเรียนรู้ก็คือว่า ไม่มีโอกาสอื่นใดที่จะแสดงถึงความกล้าหาญทางศีลธรรมที่สูงสุด ยกเว้นว่าในสถานการณ์ทั้งสี่เรากล้าที่จะเกาะติดอย่างมั่นคงกับพระวาจาของพระเจ้าในฐานะที่เป็นกฎเกณฑ์สำหรับความประพฤติของเรา ส่วนใหญ่แล้วความแข็งแกร่งของทหารคริสเตียนก็แสดงให้เห็นประจักษ์ในสิ่งนี้เอง”¹⁷

1:8 โมเสสได้ละเอืกสารที่ถูกันทักไว้ให้แก่อิสราเอล ซึ่งคนอิสราเอลถือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่มีสิทธิ อำนาจ นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พระเจ้าได้สั่งให้โยชูวาที่จะจำพระวาจาไว้อย่างต่อเนื่อง เพื่อว่าเขาจะจดจำความรับผิดชอบต่างๆ ของเขาภายใต้พระเจ้าและพบการหนุนใจที่จะรักษาล้อคำเหล่านี้ไว้ได้ (เปรียบเทียบ สดด. 1:2; อสย. 59:21)

“วลี ‘จากปากของเจ้า’ อ้างอิงถึงธรรมเนียมของการพูดพิมพ์ในขณะที่ยกมือหรือไคร์ครวญ คำฮีบรูที่แปลว่า ‘ตริกตรอง’ (ฮากาห์) หมายถึงตามด้วยว่า ‘พิมพ์’ เมื่อผู้หนึ่งพิมพ์พระวาจาของพระเจ้าต่อตนเองอย่างต่อเนื่อง เขากำลังคิดถึงมันอย่างต่อเนื่อง”¹⁸

“... [การตริกตรอง] ไม่ได้หมายถึง การไคร์ครวญทางทฤษฎีเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างที่พวกฟาริสีได้ทำ แต่เป็นการศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติทางภาคปฏิบัติเพื่อจุดประสงค์ของการถือรักษามันในความคิดและการกระทำหรือนำมันออกไปด้วยหัวใจ ปากและมือ รูปแบบของการใช้มันเช่นนั้น แน่นอนว่าจะติดตามมาด้วยพระพร”¹⁹

เราไม่ควรมองว่าการศึกษาพระคัมภีร์และการท่องจำเป็นเป้าหมายในตัวของพวกเขาเอง สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีต่างๆ ที่สำคัญสำหรับการบรรลุเป้าหมายของการเชื่อฟังต่อพระวาระของพระเจ้า เราไม่สามารถเชื่อฟังมันได้ นอกจากว่าเราเข้าใจมันและตระหนักถึงมันอย่างมีสติขณะที่เราทำการ ตัดสินใจวันต่อวัน

“ชายใดก็ตามที่ยังถูกยกสูงขึ้นในหน้าที่ เขาจำเป็นต้องมีความคุ้นเคยกับถ้อยคำที่ศักดิ์สิทธิ์มากยิ่งขึ้นและเขาจะมีคุณสมบัติที่ดียิ่งขึ้นโดยการศึกษาถึงถ้อยคำเหล่านั้นสำหรับการปฏิบัติหน้าที่อันยากลำบากของเขา”²⁰

1:9 นี่ไม่ใช่แค่คำแนะนำที่ดี โยชูวากำลังรับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาของเขา การใจสั้นหรือการกลัวจะแสดงถึงการขาดความมั่นใจในพระเจ้า จึงสังเกตถึงโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูสมมาตรของคำกำชับของพระเจ้าที่มีต่อโยชูวา

A เราจะอยู่กับเจ้า (ข้อ 5)

B จงเข้มแข็งและกล้าหาญ (ข้อ 6, 7)

C เพื่อเจ้าจะได้รับความสำเร็จ (ข้อ 7)

D หนังสือธรรมบัญญัตินี้ (ข้อ 8)

C' แล้วเจ้าจะได้รับความสำเร็จ (ข้อ 8)

B' จงเข้มแข็งและกล้าหาญ (ข้อ 9)

A' พระยาเวห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า (ข้อ 9)

โครงร่างนี้เน้นถึงความเป็นศูนย์กลางของหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าในฐานะกุญแจสู่ความสำเร็จของอิสราเอล ความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพของโยชูวาและการสถิตที่ช่วยเหลือของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ ด้วยการท้าทายนี้ โยชูวาสามารถเข้าไปสู่คานาอันอย่างมั่นใจได้

พระคัมภีร์ตอนนี้ประกอบด้วยหลักการต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับความสำเร็จในฝ่ายวิญญาณสำหรับทุกคน เราต้องรู้สิ่งที่พระเจ้าเรียกร้อง เราต้องรักษาการตระหนักถึงสิ่งนั้นตลอดไปและต้องเชื่อฟังอย่างต่อเนื่องและอย่างสิ้นเชิงต่อมันในประสบการณ์ประจำวันของเรา เพื่อที่จะได้รับชัยชนะเหนือพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเรา²¹

2. คำกำชับของโยชูวาที่มีต่ออิสราเอล 1:10-18

หลังจากโยชูวาได้รับคำสั่งจากพระยาเวห์ให้ก้าวเดินไปเขาได้เตรียมที่จะเคลื่อนชนทั้งประเทศ

1:10-11

โยชูวาได้คาดหวังที่จะสามารถข้ามแม่น้ำจอร์แดนภายใน 3 วัน

“แม่น้ำจอร์แดนไหลไปประมาณ 200 ไมล์เพื่อที่จะครอบคลุมระยะห่าง 65 ไมล์จากทะเลกาลิลีไปยังทะเลตายและอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล 600 ฟุต เมื่อมันไหลไป”²²

1:12-18

แนวคิดของคำว่า “พัก” (ข้อ 13, 15) เป็นแนวคิดที่สำคัญในการรับรู้เพื่อจะเข้าใจถึงสิ่งที่การพิชิตแผ่นดินได้ให้แก่อิสราเอล มันยังทำให้สิ่งที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูมีในความคิดนั้นชัดเจน เมื่อเขาได้อ้างอิงถึงการพักที่เราได้รับในฐานะคริสเตียน (ฮบ. 3-4)²³

มันไม่ใช่การพักในแง่ของเสรีภาพจากความขัดแย้ง แต่ในแง่ที่ตรงกันข้ามกับการเดินทาง แม้ว่าหลังจาก 7 ปีแห่งการพิชิตแผ่นดิน มันก็ยังมีแผ่นดินอีกมากมายที่อิสราเอลจะต้องยึดจาก คนคานาอัน และก็ครอบครอง (13:1; 23:1-13; เปรียบเทียบ 24:1-28; วนจ. 1:1) ตรงกันข้าม การพักนี้เป็นทางเข้าไปสู่และการเข้าร่วมแรกเริ่มในมรดกที่พระเจ้าได้สัญญาไว้สำหรับประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 12:10; 25:19; ยชว. 21:44; 23:1; 2 ซมอ. 7:1, 11; 1 พกษ. 8:56; สดค. 95)²⁴

“ศัพท์สำคัญทางศาสนศาสตร์นี้ [พัก]....เป็นหนึ่งในคำหลักสำหรับการเข้าใจพระธรรมโยชูวา และเช่นเดียวกันกับการสำแดงภายหลัง”²⁵

ในประสบการณ์ของคริสเตียน การข้ามแม่น้ำจอร์แดนไม่ใช่แค่สอดคล้องกับการตายและการเข้าสู่สวรรค์ของผู้เชื่อซึ่งเพลงคริสเตียนอันเป็นที่นิยมบางเพลงได้บ่งบอกไว้ มันยังเปรียบเทียบการเข้าของผู้เชื่อไปสู่การชื่นชมกับชีวิตนิรันดร์ของเขาหรือของเธอในตอนนี้โดยทางการอุทิศตนต่อพระเยซูคริสต์ (รม. 6:13; 12:1-2) และโดยทางการดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณอีกด้วย (กท. 5:16) การวนเวียนในถิ่นทุรกันดารคล้ายคลึงกับประสบการณ์ของผู้เชื่อที่ได้รับการไถ่ ผู้ซึ่งยังไม่ได้อุทิศตัวของเขาเองหรือของเธอเองต่อพระเจ้าและกำลังดำเนินชีวิตในเนื้อหนัง การพักของคริสเตียนไม่ใช่การขาดหายไปของความเป็ศัตรู มันเป็นการเริ่มต้นของการชื่นชมกับพระพรบางอย่างที่พระเจ้าได้สัญญาแก่เรา (เช่น ชีวิตนิรันดร์ การสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชัยชนะเหนือพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราและอื่นๆ)

“การเข้าไปสู่แผ่นดินไม่ใช่เปรียบเทียบกับการเข้าไปสู่สวรรค์ของผู้เชื่อ มันบ่งบอกถึงความเต็มใจของเขาที่จะ ‘ข้ามแม่น้ำจอร์แดน’ และต่อสู้กับศัตรู ในอีกนัยหนึ่งมันคือการตัดสินใจโดยธรรมิกชนที่ได้บังเกิดใหม่ที่จะจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์และวางใจพระเจ้าสำหรับชัยชนะในสงครามฝ่ายวิญญาณ”²⁶ ในอีกแง่หนึ่งคานาอันสอดคล้องกับพระพรต่างๆ ที่เพิ่มเข้ามาที่ผู้เชื่อซึ่งได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในชีวิตนี้จะได้รับหลังจากความตาย²⁷

ไม่ใช่แค่คนทั้งหมดจากคนสองเผ่าครั้งที่ได้ไปกับพวกพี่น้องของพวกเขาในการข้ามแม่น้ำจอร์แดน มีเพียง 40,000 คนจาก 110,000 คนที่ได้ไป (เปรียบเทียบ 4:13 และ กดว. 26:7, 18, 34) เป็นที่ชัดเจนว่า ส่วนที่เหลือได้พักอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เราควรเข้าใจว่า “ทั้งหมด” (ข้อ 14) ในแง่ที่จำกัดนี้

ท่าทีของคนสองเผ่าครั้งนั้นน่าขบขัน พวกเขาได้ทำอย่างนี้ด้วยการอุทิศตนของพวกเขา (กดว. 32:25-27) มันไม่มีเหตุการณ์ที่สำคัญ ของการบ่นหรือการกบฏท่ามกลางคนสิบสองเผ่าในช่วงชีวิตของโยชูวาตามสิ่งที่ผู้เขียนได้บันทึกไว้ ในแง่ที่ประเทศได้ชื่นชมกับความเป็นเอกภาพที่ใหญ่ขึ้นในช่วงการพิชิตแผ่นดินมากกว่าในประวัติศาสตร์ก่อนหน้าและหลังจากนั้น

ที่จะประสบความสำเร็จในงานที่ร่วมกันของเราในการพิชิตพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเรา ประชากรของพระเจ้าต้องเป็นหนึ่งเดียวกันเบื้องหลังผู้นำที่พระเจ้าได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อที่จะนำเรา เราไม่ควรบ่นหรือกบฏต่อพวกเขา (ฮบ. 13:17) ยิ่งไปกว่านั้นอีก ในฐานะประชากรของพระเจ้า เราต้องอุทิศตนเองที่จะเข้าไปสู่การต่อสู้กับพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราแทนที่หลีกเลี่ยงความขัดแย้ง เช่นนั้นและที่จะครอบครองความสมบูรณ์ของมรดกของพระเจ้าที่มีสำหรับเรา พวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนคือ โลก เนื้อหนังและมาร (1 ยน. 2:15-17; รม. 7:18-24; 1 ปต. 5:8)

3. การสอดแนมเมืองเยรีโค บทที่ 2

ในการจัดเตรียมเพื่อเข้าสู่คานาอัน โยชูวาได้ส่งผู้สอดแนมเพื่อไปสอดแนมพื้นที่ที่อิสราเอลจะเข้าไป

“แม้ว่าโยชูวาได้รับพระสัญญาจากพระเจ้าถึงการช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการพิชิตคานาอัน เขายังคิดว่ามันจำเป็นที่จะทำในสิ่งที่จำเป็นในส่วนของเขาเพื่อจะรับรองถึงความสำเร็จของงานที่ถูกมอบหมายให้กับเขา ขณะที่การช่วยเหลือของพระเจ้าไม่ได้กีดกันการกระทำของมนุษย์ออกไป แต่มีการที่กักเอาว่าต้องมีสิ่งนี้”²⁸

2:1 ชายสองคนที่ถูกส่งออกไปในฐานะผู้สอดแนมก็เป็นคนหนุ่ม (เปรียบเทียบ 6:23) โยชูวาได้ส่งพวกเขาออกไปอย่างลับๆ (เปรียบเทียบ 7:2) เขาไม่ต้องการการกลับมาใหม่ของการกบฏที่คาเดชบารเนีย (กดว. 13-14)

“เขาได้เรียนรู้โดยประสบการณ์ว่าการรายงานของผู้สอดแนมควรจะนำมายังพวกผู้นำเท่านั้น เพราะว่าประชาชนไม่ได้มีประสบการณ์เพียงพอที่จะประเมินการรายงานนั้นอย่างเหมาะสม”²⁹

ภาระกิจของพวกเขา ก็คือที่จะสำรวจพื้นที่ที่อิสราเอลจะเข้าไป โดยเฉพาะเมืองเยรีโค บางทีเมืองเยรีโคเป็นเมืองที่ต่ำที่สุดในโลก ซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล 750 ฟุต³⁰ จุดประสงค์ของพวกเขาก็คือที่จะกำหนดว่าจะโจมตีเมื่อไหร่และอย่างไร ไม่ใช่ว่าจะโจมตีหรือไม่

“การส่งพวกผู้ชายไปเพื่อการสอดแนมเป็นปรากฏการณ์ที่แพร่หลายในโลกตะวันออก ยิ่งไปกว่านั้นอีก บ้านของหญิงโสเภณีหรือบ้านของเจ้าของโรงแรมเป็นที่ประจำสำหรับการพบปะกับพวกสอดแนม พวกผู้กบฏและพวกที่คล้ายๆ กับพวกเหล่านี้ ดังนั้น ยกตัวอย่างเช่น เราอ่านในประมวลกฎหมายของแฮมเมอร์ว่า ‘ถ้าพวกวายร้ายได้วางแผนร่วมกัน [ในความสัมพันธ์ในเชิงอุบาย] ในบ้านของเจ้าของโรงแรมและเธอไม่ได้จับพวกเขาและนำพวกเขาไปยังพระราชวัง เจ้าของโรงแรมนั้นจะต้องถูกฆ่าตาย’ (law § 109) ในจดหมายของมารี เราอ่านเกี่ยวกับชายสองคนที่ได้หว่านความกลัวและความตกใจและก่อให้เกิดการกบฏในกองทัพ รูปแบบของการพักสามวันในพื้นที่เมื่อติดตามผู้หลบหนีก็มีการสนับสนุนในแหล่งต่างๆ ทางโลกตะวันออกสมัยโบราณเช่นกัน ตัวอย่างเช่น คำแนะนำที่มีต่อผู้บังคับบัญชาของหอคอยของคนฮิตไทต์บ่งบอกว่า ถ้าศัตรูได้บุกรุกสถานที่ เขาจะต้องถูกไล่ล่าเป็นเวลาสามวัน ในการรวบรวมคำแนะนำอย่างเดียวกัน เราพบว่ามันเป็นที่ต้องห้ามที่จะสร้างโรงแรม (อาร์ชัน-นา) ในที่ซึ่งหญิงโสเภณีอาศัยอยู่ใกล้กำแพงของป้อมปราการ เนื่องจากชนิดของอันตรายที่ได้ถูกอธิบายไว้ใน โยชูวาบทที่ 2”³¹ เยรีโคไม่ใช่เมืองใหญ่ แต่มันมีป้อมปราการที่แข็งแรง และที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ทางพรมแดนทางตะวันออกของคานาอัน มันอยู่ห่างสองสามไมล์ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ในหุบเขาจอร์แดน ถ้าอิสราเอลจะได้รับฐานที่มั่นคงในคานาอัน พวกเขาจำต้องพิชิตเมืองเยรีโค บางทีพวกสอดแนมได้พักอยู่ที่บ้านของราหับ เพราะพวกเขาได้หวังว่าจะเป็นเป้าสายตาน้อยกว่าถ้าพวกเขาได้ไปพักที่อื่น”³² โจเซฟัสได้เรียกราหับว่าเป็นเจ้าของโรงแรม ซึ่งเธอคงได้เป็น”³³ ผู้เขียนได้บันทึกชื่อ ราหับ เพราะว่าเธอกลายมาเป็นบุคคลที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เธอเป็นบรรพบุรุษของดาวิด เช่นเดียวกันกับผู้ช่วยของอิสราเอลในโอกาสนี้ (เปรียบเทียบ มธ. 1:5)

2:2-6 ราหับเป็นผู้หญิงแห่งความเชื่อในพระยาเวห์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 11:31; ยก. 2:25) เป็นที่ชัดเจนว่า สิ่งที่ได้ยินเกี่ยวกับพระเจ้าของอิสราเอลได้นำเธอไปสู่การวางใจในพระองค์ (ข้อ 9-12) การปกป้องแขกของบุคคลหนึ่งนั้นสำคัญมากในโลกตะวันออกสมัยโบราณ (เปรียบเทียบ ปฐก. 19:8; วนล. 19:20-24) ความกตัญญูทางวัฒนธรรมนี้ได้เสริมความเชื่อของเธอ และได้หนุนใจเธอที่จะซ่อนพวกสอดแนมไว้ อย่างไรก็ตามราหับไม่ควรที่จะโกหก

“ที่จะแก้ตัวราหับสำหรับการพัวพันในการปฏิบัติโดยปกติคือการที่จะไม่เอาโทษสิ่งที่พระเจ้าประณาม”³⁴ แม้ว่าเธอได้มาสู่ความเชื่อในพระยาเวห์ แต่ชีวิตทางศีลธรรมของเธอยังไม่ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงอย่างถอนราก

“จากการที่ได้เกิดมาและถูกเลี้ยงดูมาท่ามกลางคนคานาอันที่เสื่อมทราม บางทีเธอก็ไม่ได้ถูกสอนถึงความชั่วร้ายของการ โทหก และอย่างน้อยที่สุดถึงสิ่งที่ดีที่เกิดจากการบอกความจริง³⁵

“. . . การโทหกเป็นบาป เพราะฉะนั้น แม้ว่าราหับไม่ได้ถูกกระตุ้นด้วยความปรารถนาที่จะช่วยตัวเองและครอบครัวของเธอให้รอดพ้นจากการถูกทำลาย และแรงจูงใจของเธอซึ่งเธอได้ทำได้ดีมีรากของมันในความเชื่อของเธอในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (สบ. 11:31) ดังนั้นสิ่งที่เธอได้ทำเพื่อพวกสอดแนมและเพื่อพระเจ้าได้ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เธอ (‘ชอบธรรมโดยการกระทำ’ ยก. 2:25) กระนั้นแนวทางที่เธอได้ใช้นั้นเป็นบาปของความอ่อนแอ ซึ่งเธอได้รับการยกโทษด้วยความเมตตาเนื่องด้วยความเชื่อของเธอ”³⁶

“มันได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งที่ว่า แม้กระทั่งเมื่อคนที่ดีได้พยายามที่จะรักษาแนวทางที่เชื่อตรง พวกเขาได้หันไปข้างๆ สู่แนวทางที่อ้อมค้อม ราหับได้กระทำอย่างผิดๆ เมื่อเธอได้พูดโทหกและได้พูดว่าพวกสอดแนมได้จากไปแล้ว และการกระทำนั้นเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าเท่านั้นเพราะว่าความชั่วที่ถูกผสมด้วยความดีไม่ได้ถูกใส่ไว้ที่เธอ กระนั้น แม้ว่าพระเจ้าปรารถนาที่จะให้พวกสอดแนมได้รับการช่วยให้พ้น พระองค์ไม่ได้เห็นด้วยกับการที่พวกเขาได้รับการปกป้องด้วยการโทหก”³⁷ การโทหกเป็นบาปที่รุนแรงมากกว่าในบางสถานการณ์เมื่อเทียบกับสถานการณ์อื่นๆ แต่มันเป็นบาปอยู่เสมอ (อพย. 20:16; ลนต. 19:11; ฉธบ. 5:20)

“สำหรับคนหนึ่งที่จะ โทหกในทำนองนี้ เขาก็ทักท้วงเอาว่าเขาไม่รู้ถึงผลลัพธ์ของสถานการณ์ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเขาไม่รู้ พระเจ้าทรงควบคุมอยู่เหนือทุกๆ สถานการณ์ เพราะฉะนั้น มันอาจจะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ว่าพวกสอดแนมควรจะตาย มันเป็นงานของผู้เชื่อที่จะอธิบายความจริงและยอมให้พระเจ้าที่จะดูแลสถานการณ์นั้นๆ”³⁸

2:7-14 จากการที่ได้ทักท้วงเอาว่าพวกสอดแนมได้กลับที่ค่ายของอิสราเอล คนเยรีโคได้เสาะหาตามเส้นทางจากเมืองของพวกเขาไปยังที่ที่ผู้ท่องเที่ยวได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 7) ประมาณ 5 ไมล์ การอ้างอิงของราหับถึงความกลัวต่อคนอิสราเอลที่พระเจ้าได้ใส่ในหัวใจของคนคานาอัน (ข้อ 9-11) นั้น แสดงว่าพระเจ้าได้ทำตามพระสัญญาของพระองค์ที่จะทำให้พวกศัตรูของอิสราเอลกลัวพวกเขา (อพย. 23:27; ฉธบ.2:25; 11:25) นี่คือนั่งในบรรดาถ้อยคำที่ไม่ถูกขัดจังหวะที่ยาวที่สุดโดยผู้หญิงในเรื่องเล่าทางพระคัมภีร์³⁹

“พระยาเวห์ได้พิสูจน์พระองค์เองว่ามีฤทธิ์อำนาจมากกว่าพระใดๆ การถากถางของสถานการณ์ได้เกิดขึ้นในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกศัตรูของอิสราเอลได้ตระหนักถึงสิ่งนี้ในเมื่ออิสราเอลไม่ได้ตระหนักถึง”⁴⁰

คำฮีบรู *เฮรม* ซึ่งแปลว่า “ทำลายอย่างสิ้นเชิง” ในที่นี้ เป็นศัพท์ตามหลักวิชาการสำหรับการปฏิบัติของการทำลายของที่ปล้นได้จากการทำสงครามอย่างสิ้นเชิงในฐานะที่เป็นวิธีของการถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า(เปรียบเทียบ6:17)⁴¹

“ผู้คนที่อยู่ในสมัยของราหับ ส่วนใหญ่ที่ได้ใช้บ้านโสเภณินั้นก็คือพ่อค้าที่เดินทาง เธอได้ยืมจากพวกเขาบ่อยๆ ถึงชนชาติที่มหัศจรรย์ และพระเจ้าของอิสราเอลผู้ที่ได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆ ที่น่าเกรงขามเช่นนั้น”⁴²

ใจหลอมละลาย (ข้อ 11) เป็นภาพของความสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง เราต้องระวังที่จะไม่ประเมิณการกล่าวขอมรับแห่งความเชื่อของราหับในข้อนี้สูงเกินไป เธอได้วางความเชื่อของเธอในพระยาเวห์ (เปรียบเทียบส. 11:31; ยก. 2:25) แต่เธอไม่ได้กลายมาเป็นผู้เชื่อที่เติบโตแบบทันทีทันใด ไม่มีใครเป็นเช่นนั้นได้

2:15-21 พวกเขาอดนมได้ให้สัญญาแบบจริงจังที่จะไว้ชีวิตราหับและครอบครัวของเธอ แต่ได้ระบุถึงเงื่อนไข 3 ประการที่ราหับต้องทำตาม

1. เธอจะต้องทำให้บ้านของเธอเป็นที่ประจักษ์แก่คนอิสราเอลเมื่อพวกเขาโจมตี (ข้อ 18)
2. เธอจะต้องรวบรวมครอบครัวของเธอมาไว้ในบ้านของเธอก่อนที่จะสงครามจะเกิดขึ้น (ข้อ 18)
3. เธอจะต้องเก็บภารกิจของพวกเขาอดนมไว้เป็นความลับ (ข้อ 20, 14)

ค่ายที่ราหับจะต้องแขวนไว้ที่หน้าต่างและเหนือกำแพงเมือง — บ้านของเธอตั้งอยู่บนกำแพง (ข้อ 15) — เป็นสีแดง (ข้อ 15, 18) พวกนักโบราณคดีได้ค้นพบบ้านต่างๆ ภายในกำแพงที่ปรักหักพังของเมืองเฮริโคโบราณ⁴³ สีที่ผิดปกติของมันจะได้ทำเครื่องหมายบ้านของราหับสำหรับคนอิสราเอล สีมีความสำคัญทางสัญลักษณ์ เช่นกัน เพราะว่าสีแดงทำให้นึกถึงโลหิตและชีวิตที่มีพลัง

“ในการเทศนาของคริสตจักรของคริสเตียนสืบเนื่องไปจนถึงเคลเมนต์แห่งโรม . . . สิ่งนี้ถูกถือว่าเป็นเครื่องหมายของพระโลหิตของพระคริสต์ ซึ่งเป็นพระเมษโปดก”⁴⁴

อย่างไรก็ตาม มันไม่มีถ้อยคำจากพระคัมภีร์ที่ว่าค่ายเป็นสัญลักษณ์ “เพราะฉะนั้น มันตอบด้วยจุดประสงค์อย่างเดียวกันกับโลหิตที่ได้ถูกพรหมเหนือไม้กางเขนและไม้กางเขนของมันในอียิปต์ ซึ่งได้คุ้มครองบุตรหัวปีจากทูตผู้สังหาร”⁴⁵ พระเจ้าได้ไว้ชีวิตของราหับและครอบครัวของเธอเนื่องด้วยความเชื่อของเธอ พวกญาติๆ ของราหับคนใดก็ตามที่ได้รวมอยู่กับเธอก่อนการยึดกุมของอิสราเอลก็ได้

รับการไว้ชีวิตเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระสัญญาของพระเจ้าผ่านทางพวกสอดแนม ถ้าพวกเขาไม่มีความเชื่อ พวกเขาคงได้อยู่ที่บ้านของพวกเขาแล้ว ดังนั้น การช่วยกู้ราหับและครอบครัวของเธอได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อพระสัญญาจากพระเจ้า ความรอดนั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อพระสัญญาจากพระเจ้าอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ ปฐก. 15:6; ยน. 3:16; และอื่นๆ)

2:22-24 “ภูเขา” ที่ถูกอ้างอิงถึง (ข้อ 22-23) บางทีเป็นบริเวณภูเขาทางตะวันตกของเมืองเยรีโค บริเวณนี้มีถ้ำจำนวนมากใน “เนินเขาต่างๆ ที่ถูกกัดเซาะอย่างลึกและอ้างว้าง” และ “บรรดาหุบเขาลึกอันโศกเศร้าที่ตัดทะลุเหวหินปูน [สูง 1,500 ฟุต]”⁴⁶ เป็นที่แน่ชัดว่า พวกสอดแนมได้จากค่ายของอิสราเอลไปเป็นเวลา 3 วัน (ข้อ 22; เปรียบเทียบ 1:11; 3:2) หนึ่งในภาระหนักในบทนี้คือ ความสับสนของพระเจ้า เมื่อพวกสอดแนมได้กลับไปที่ซีทิมพร้อมกับข่าวที่ว่าพวกคานาอันได้เชื่อว่า พระยาเวห์จะให้แผ่นดินแก่อิสราเอล ประชากรของพระเจ้าจะรู้สึกได้รับการหนุนใจอย่างยิ่ง (ข้อ 9-11, 24; เปรียบเทียบ 1:2-3, 6, 11, 15) บทนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะช่วยกู้ผู้แสวงหาความรอดจากการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นด้วยไม่คำนึงถึงบาปต่างๆ ในอดีตหรือปัจจุบันของพวกเขา ถ้าพวกเขามีความเชื่อในพระองค์ ราหับได้เชื่อว่าพระยาเวห์เป็นพระเจ้าแท้ (ข้อ 11; เปรียบเทียบ นางรูธ 1:16; 1 ยน. 5:1) การปกป้องของเธอโดยพวกสอดแนมได้แสดงถึงความจริงใจแห่งความเชื่อของเธอ (ข้อ 6; เปรียบเทียบ ยก. 2:25) ความมั่นใจของเธอเกี่ยวกับการไว้ชีวิตของเธอจากการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับพระสัญญาที่ได้ให้ไว้แก่เธอ โดยผู้แทนของพระเจ้า (ข้อ 21; เปรียบเทียบ ยน. 6:47)

ถ้าโยชูวาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ชายอิสราเอลที่พบการนำพาและความสำเร็จโดยความเชื่อในพระเจ้า ราหับก็เป็นตัวแทนของสิ่งที่คล้ายกัน และเป็นหญิงคานาอันที่พบการนำพาและความสำเร็จโดยความเชื่อในพระเจ้าเช่นกันใช่ไหม? ในหนึ่งของหนังสือเกี่ยวกับชาตินิยมมากที่สุดในพระคัมภีร์ฮีบรูนั้น มันไม่ได้สนับสนุนจุดประสงค์ต่างๆ ของพระสัญญาที่มีแก่อับราฮัมที่ว่า ‘บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้รับพรเพราะเจ้า’ ที่จะวางเรื่องราวของหญิงต่างชาติผู้ที่ได้เชื่อและได้รับการช่วยให้รอดโดยปราศจากอาวุธและการลัทธิให้อยู่เคียงข้างกับการเลือกของผู้นำทางทหารและการ จัดเตรียมแรกเริ่มของเขาสำหรับสงครามหรือ?”⁴⁷

“พวกสอดแนมได้ละเมิดคำสั่งที่ชัดเจนของพระเจ้าที่ว่าผู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะต้องถูกทำลายหมด (ฉธบ. 7:1-6; 20:16-18) อย่างไรก็ตาม ราหับได้หันไปหาพระเจ้าและได้แสวงหาการช่วยกู้ ประสบการณ์ของเธอเป็นหลักฐานของจุดประสงค์ในการช่วยให้รอดที่มีพระคุณของพระเจ้า คำประกาศิตแบบครอบคลุมของพระองค์ก็คือ ‘ผู้ที่ร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์จะรอด’ (ยอล. 2:32) นี่เป็นหนึ่งในตัวอย่างที่น่าทึ่งที่สุดของพระคุณในพันธสัญญาเดิม และถูกตั้งขึ้นด้วยความบรรเทาที่กล้าหาญโดยลักษณะต่างๆ ที่เป็นปัญหาของการกล่าวยอมรับและการกลับใจเชื่อของราหับ

“ความรอดของราหับเป็นตัวอย่างของสิ่งทีพระเจ้าจะทำเพื่อคนอื่นๆ เช่นกัน กษัตริย์และพลเมืองคนอื่นๆ ของเมืองเยรีโคได้รู้ทั้งสิ้นที่เธอได้รู้ แต่พวกเขาไม่ได้หันไปหาพระเจ้าของอิสราเอลเพื่อขอความเมตตา ความกลัวที่ได้ผลักดันให้เธอที่จะขอความเมตตา ได้ผลักดันให้พวกเขาไปสู่การกบฏที่คือสิ่งของพวกเขา ฉะนั้นคนอื่นๆ ถูกเรียกว่า ‘คนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อ’ ในฮีบรู 11:31 . . .”⁴⁸ จงเปรียบเทียบการตอบสนองของคนนี้ในสมัยของโยนาห์

ข. การเข้าสู่แผ่นดิน 3:1-5:12

การเข้าไปสู่แผ่นดินเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของอิสราเอล ผู้เขียนได้แบ่งมันออกเป็นการเคลื่อนที่หลักทั้งสามครั้ง แต่ทุกครั้งเริ่มต้นด้วยคำสั่งจากพระเจ้าที่มีต่อโยชูวา (3:7-8; 4:1-3; และ 4:15-16) ตามมาด้วยการสื่อสารคำสั่งแก่ประชาชน และจากนั้นก็เป็นการดำเนินการ วิธีที่ผู้บรรยายได้เล่าเรื่องดูเหมือนได้ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะให้ผู้อ่านประทับใจที่ว่าเป็นพระยาเวห์ที่ได้นำประชากรของพระองค์ไปสู่แผ่นดินอย่างอัศจรรย์

1. การข้ามแม่น้ำจอร์แดน บทที่ 3-4

ส่วนนี้ประกอบด้วยสองส่วน คือ การข้ามแม่น้ำจอร์แดน (บทที่ 3) และพิธีระลึกถึงการข้ามนั้น (บทที่ 4)

การข้ามแม่น้ำจอร์แดน บทที่ 3

3:1-6 โยชูวาคงได้เคลื่อนประชาชนจากชิติมไปใกล้ฝั่งแม่น้ำจอร์แดนประมาณเวลาเดียวกับที่เขาได้ส่งพวกสอดแนมให้ไปทำภารกิจของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 1-2 และ 1:11; 2:22) อย่างไรก็ตาม ลำดับของเหตุการณ์บางทีก็เป็นดังที่มันปรากฏในพระคัมภีร์ตอนนี้ บทที่ 1 ข้อ 11 อธิบายช่วงเวลา 3 วันที่พวกสอดแนมได้อยู่ในเมืองเยรีโคและภูเขา ประการที่สอง ช่วงเวลา 3 วันที่คาบเกี่ยวกันได้เริ่มต้นในวันถัดไป (วันที่สี่) พร้อมกับการมาถึงที่ชิติมของประชาชน (3:1) และได้สรุป 2 วันต่อมา (ในวันที่หก) พร้อมกับเจ้าหน้าที่ที่ให้คำแนะนำในเวลาสุดท้ายแก่ประชาชนเกี่ยวกับการข้ามแม่น้ำ (3:2-4) จากนั้นประชาชนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในวันถัดไป (วันที่เจ็ด)⁴⁹

บ่อยครั้งหน้าที่ก็เรียกให้เราที่จะก้าวไปหนึ่งก้าวโดยที่ไม่รู้ว่าเราควรจะทำต่อไปอย่างไร แต่ถ้าเราถูกนำมาไกลขนาดนี้โดยการนำของพระเจ้า และในขณะที่เรามีส่วนในงานของพระองค์ เราอาจจะเหตุการณ์ไว้กับพระองค์อย่างปลอดภัยได้⁵⁰

พระเจ้าได้นำประชากรของพระองค์ต่อไปโดยหีบพันธสัญญา ในขณะที่ในถิ่นทุรกันดารนั้นเสาเมฆที่อยู่เหนือหีบพันธสัญญาเป็นจุดจจ่อของความสนใจของคนอิสราเอล ตอนนี้หีบพันธสัญญาเองได้กลายมาเป็นสิ่งของหลักแห่งความสนใจของพวกเขา ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงหีบพันธสัญญา 17 ครั้ง

ในบทที่ 3 และ 4 มันเป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ที่ว่าพระเจ้าเองกำลังนำประชากรของพระองค์ไปสู่แผ่นดินและต่อสู้พวกศัตรูของพวกเขา “. . . หีบพันธสัญญาถูกหามไปต่อหน้าประชาชน ไม่ใช่ที่จะแสดงถึงหนทางที่จะไปมากเท่ากับที่จะกำหนดทางโดยการแยกน้ำจอร์แดนออกจากกัน และประชาชนจะต้องรักษาระยะห่างจากมัน เพื่อว่าพวกเขาจะไม่คลาดสายตาไปจากหีบพันธสัญญา แต่ที่จะให้ตาของพวกเขาจ่อที่มัน และรู้จักหนทางโดยการมองดูที่หีบพันธสัญญาซึ่งหนทางได้ถูกสร้างขึ้น นั่นคือ ที่จะรู้และสังเกตวิธีที่พระเจ้ากำลังนำพวกเขาไปสู่คานาอันโดยหนทางที่พวกเขาไม่เคยไปมาก่อนหรือหนทางที่อัศจรรย์โดยหีบพันธสัญญาเป็นสื่อกลาง”⁵¹

คำอื่นๆ ที่ปรากฏบ่อยๆ ในบทที่ 3 และ 4 คือ “ข้าม” และ “ยื่น” ซึ่งถูกใช้ 22 ครั้งและ 5 ครั้งตามลำดับ ถ้อยคำเหล่านี้ระบุถึงการเน้นอื่นๆ ของผู้เขียน การชำระตนเองของประชาชน (ข้อ 5) ประกอบไปด้วย การหันใจของพวกเขาไปยังพระเจ้า และให้ท่าทีและการกระทำต่างๆ ของพวกเขาถูกต้องกับพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 3:2; 4:17) ก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้สัญญาที่จะทำการอัศจรรย์ (ข้อ 5 การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่) เมื่อพวกเขาจะเข้าสู่แผ่นดิน (เปรียบเทียบ อพย. 34:19) อย่างไม่สงสัยเลยว่าประชาชนได้ตั้งตารอคอยที่จะเห็นการอัศจรรย์เหล่านี้ตามที่พวกพ่อแม่ของพวกเขาได้บอกและสิ่งที่พวกเขาบางคนได้จดจำเกี่ยวกับภัยพิบัติต่างๆ ในอียิปต์

3:7-13 การแยกน้ำจอร์แดนที่อัศจรรย์เป็นเพียงแค่การเริ่มต้นของชุดการอัศจรรย์ที่ได้สำแดงแก่คนอิสราเอลว่า พระเจ้าของเขายู่กับพวกเขาอย่างแท้จริง พระองค์กระทำการเพื่อพวกเขาและทำงานผ่านทางโยชูวาเพื่อที่จะให้ชัยชนะแก่พวกเขา (ข้อ 7) เหตุการณ์นี้มีความคล้ายคลึงกันหลายอย่างกับการข้ามทะเลแดง (3:13; เปรียบเทียบ อพย. 14) ในทางตรงกันข้าม โมเสสได้แบ่งแยกทะเลแดงด้วยไม้เท้าของเขา โยชูวาได้แบ่งแยกแม่น้ำจอร์แดนด้วยหีบพันธสัญญาที่ได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าถึงการสถิตอยู่ของพระองค์ตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ให้พันธสัญญาของโมเสส (ข้อ 8) เป็นที่แน่ชัดว่า การทำให้แม่น้ำจอร์แดนถอยกลับจะเป็นสัญลักษณ์แก่อิสราเอลว่า พระเจ้าจะทำให้คนคานาอันถอยกลับ (ข้อ 10) ชื่อเรียก “พระเป็นเจ้าแห่งสากลพิภพ” ปรากฏที่นี่ (ข้อ 11) เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ซึ่งบ่งบอกถึง สิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระยาเวห์เหนือโลกนี้ เพราะว่าพระองค์เป็น “พระเป็นเจ้าแห่งสากลพิภพ” พระองค์สามารถให้คานาอันแก่คนอิสราเอลได้

3:14-17 คนอิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเมื่อแม่น้ำนั้นอยู่ในสภาพที่กว้างที่สุด ลึกที่สุด และไหลแรงที่สุด ณ ตอนปลายของเดือนเมษายนหรือตอนต้นเดือนพฤษภาคม เมื่อหิมะที่บนภูเขาเซอร์โมนละลายและฤดูฝนสิ้นสุดลง แม่น้ำจอร์แดนก็มีระดับความลึกถึง 10-12 ฟุต และมีความกว้างถึง 300-360 ฟุต ณ จุดนี้ในทุกวันนี้ ตามปกติแล้วที่นี้มันกว้างแค่ 150-180 ฟุตเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในสมัยของโยชูวา แม่น้ำอาจจะสูงเท่ากับฝั่งตามที่พระคัมภีร์ฮีบรูแนะนำ ประชาชนได้รำลึกถึงการข้ามแม่น้ำ ณ เวลานี้ของปีโดยการว่ายน้ำแบบกล้าหาญในสมัยโบราณ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 12:15) บางทีสิ่งนี้เป็นวิธี

ที่พวกสอดแนมได้ข้าม เมืองอาดัม (ข้อ 16) อยู่ห่างจากเมืองเยรีโคไปทางทิศเหนือประมาณ 18 ไมล์ ไกลๆ กับที่ที่แม่น้ำยบบอกไหลเข้าสู่ลำห้วยจอร์แดน เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ว่า แผ่นดินไหวหลายครั้งได้ ส่งผลให้ดินตกไปสู่แม่น้ำจอร์แดนในสมัยใหม่ ณ จุดนี้ ทำให้เป็นเหมือนเงื่อนไขเป็นเวลาหลายชั่วโมงด้วยกัน (ใน ค.ศ. 1267, 1837, และ 1927)⁵² บางทีแผ่นดินไหวคือสิ่งที่พระเจ้าได้ใช้ในสมัยของ โยชูวา เช่นกัน พระเจ้าอาจได้ใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างเหนือธรรมชาติ คือ ดินถล่มใกล้เมืองอาดัมที่จะ ตัดแม่น้ำจอร์แดนขณะที่มันไหลไปทางใต้⁵³ ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า ปรากฏการณ์นั้นอยู่เหนือธรรมชาติอย่างสิ้นเชิง⁵⁴

คนอิสราเอล 2 ล้านคนคงได้ข้ามแม่น้ำภายในครึ่งวันถ้าขบวนกว้าง 1 ไมล์หรือมากกว่า ดินแห้ง (ข้อ 17) เป็นการอัศจรรย์เช่นกัน (เปรียบเทียบ อพย. 14:21) การเน้นหลักในบทที่ 3 อยู่ที่การอัศจรรย์ใหญ่ที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อที่จะนำคนอิสราเอลไปสู่แผ่นดิน การพิชิตแผ่นดินจะดำเนินการงานของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ต่อไป ซึ่งเป็นสิ่งที่สิ้นที่พวกเขาจะต้องจดจำและขอบพระคุณ “ประชากรของพระเจ้า [นั่นคือ อิสราเอล] ต้องตระหนักว่าพระเจ้าไม่ได้ช่วยพวกเขาโดยอัตโนมัติ พระเจ้าช่วยพวกเขาเมื่อพวกเขาเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ที่ให้พวกเขาผ่านทางผู้นำของพระองค์”⁵⁵

การรำลึกถึงการข้ามแม่น้ำ บทที่ 4

ประเด็นหลักในเรื่องราวของการข้ามแม่น้ำที่ได้ถูกบันทึกไว้ในบทนี้คือเคลื่อนศิลาจากเส้นทางที่แม่น้ำไหลผ่าน ศิลาเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นการรำลึกถึงเหตุการณ์นี้สำหรับชนรุ่นถัดๆ ไป (ข้อ 6-7)⁵⁶

4:1-14 บ่อยครั้งที่การตั้งศิลาเป็นพิธีทางพันธสัญญาในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณ⁵⁷ มัน เป็นวิธธรรมดาของการรักษาความทรงจำแห่งเหตุการณ์ต่างๆ ที่สำคัญ (เปรียบเทียบ ปฐก. 8:20; 12:7; 35:7; และอื่นๆ)

มีหินสองกองๆ ละ 12 ก้อน กองหนึ่งอยู่ที่กิลกาล (ข้อ 3-8, 20) และอีกกองหนึ่งอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 9) นักวิชาการทางพระคัมภีร์บางคนเชื่อว่ามีหินเพียงกองเดียวเท่านั้น ซึ่งฉบับแปล NIV ก็ บ่งบอกอย่างนั้น⁵⁸ บางทีคนอิสราเอลได้สร้างที่ระลึกสองที่เพราะว่าการข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นอัศจรรย์มากจนพระเจ้าต้องการที่จะแน่ใจว่าลูกหลานของอิสราเอลและคนคานาอันเชื่อว่ามันได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง บางทีอนุสาวรีย์ที่กิลกาลประกอบไปด้วยศิลาก้อนใหญ่ที่ผู้คนไม่สามารถเคลื่อนออกจากเส้นทางที่น้ำไหลผ่านได้ การสร้างอนุสาวรีย์ในแม่น้ำนั้นเป็นไปได้ภายใต้สถานการณ์ที่ธรรมดา เนื่องจากระดับน้ำและกระแสน้ำที่นั่น ดังนั้นลูกหลานคนอิสราเอลและคนคานาอันก็มีสองหลักฐานหรือสองพยานถึงความสัตย์ซื่อและอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าเจาะจงศิลา 12 ก้อน สำหรับแต่ละอนุสาวรีย์เพื่อที่จะเป็นตัวแทนของคน 12 เผ่า “ไม่มีที่แน่นอนสำหรับ ‘กิลกาล’ มันไม่จำเป็นที่ว่าการ

ปรากฏทั้งสิ้นของ คำว่ากิลกาลในพระคัมภีร์นั้นอ้างอิงถึงสถานที่เดียวกัน คำนี้หมายถึง ‘วงกลม’ และ เป็นคำอธิบายที่ดีสำหรับค่ายที่แข็งแรงที่ได้มีในสมัยของโยชูวา”⁵⁹

มันเป็นข้อสงสัยที่ว่ามันมีเมืองในสถานที่นั้นก่อนการมาถึงของคนอิสราเอลหรือไม่”⁶⁰

4:15-24 พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่าการทรงสถิตของพระเจ้า ซึ่งหีบได้เป็นสัญลักษณ์นั้น ได้ขยับขึงแม่น้ำจอร์แดนไว้ เมื่อพวกปุโรหิตได้เคลื่อนหีบจากเส้นทางที่น้ำไหลผ่าน น้ำก็ไหลตามปกติ (ข้อ 18) “หีบเป็นสัญลักษณ์อย่างแท้จริงของพันธสัญญาของพระเจ้า ดังนั้นมันเป็นการกล่าวถึงความสำคัญแห่งการไถ่ของเหตุการณ์นั้น มันไม่ใช่แค่การระลึกถึงการอัศจรรย์ การอัศจรรย์ควรถูกพิจารณาว่าเป็นการแสดงออกถึงความสัตย์ซื่อทางพันธสัญญา”⁶¹

มีข้ออ้างอิงมากมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าอิสราเอลทั้งหมดได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในบทนี้ (ข้อ 1-5, 8-9, 12, 14, 20, 24) สิ่งนี้ก็นำถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่มีต่อพระสัญญาของพระองค์ที่จะนำคนทั้งประเทศไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา

การบันทึกว่าการข้ามแม่น้ำได้เกิดขึ้นในวันที่สิบของเดือนที่หนึ่ง (ข้อ 19) นั้นสำคัญ มันเป็น 40 ปีก่อนนั้น ในวันที่พระเจ้าได้สั่งให้อิสราเอลที่จะเตรียมตัวออกจากอียิปต์ด้วยการเตรียมลูกแกะ (อพย.- 12:3) “พระเจ้าได้ตรัสในพระพิโรธของพระองค์ว่าพวกเขาควรเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี และในที่สุดพระองค์ได้นำพวกเขาไปยังคานาอัน 5 วันก่อนที่ 40 ปีจะสิ้นสุดลงเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์โปรดปรานในการลงโทษน้อยเพียงไร พระองค์ไวที่จะสำแดงความเมตตาเพียงไร พระเจ้าได้บันดาลมันเพื่อว่าพวกเขาควรเข้าคานาอัน 4 วันก่อนเทศกาลปีศาจประจำปีที่ยังคง และในวันนั้นที่การจัดเตรียมสำหรับพิธีปีศาจจะได้เริ่มต้นขึ้น (อพย. 12:3) เพราะพระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะถูกข้ายำเตือนถึงการช่วยกู้พวกเขาจากอียิปต์”⁶²

จุดประสงค์ต่างๆ ของศิลาแห่งความรำลึกก็เป็นดังเช่นจุดประสงค์ต่างๆ ของการอัศจรรย์ที่ทะเลแดง สิ่งเหล่านี้ได้แสดงถึงอำนาจของพระยาเวห์แก่ทุกคน (ข้อ 24; เปรียบเทียบ อพย. 14:4, 18) และยังเป็นเหตุให้ประชากรของพระเจ้าที่จะยำเกรงพระองค์ (ข้อ 24; เปรียบเทียบ อพย. 14:31) “การยำเกรงพระเจ้า” เป็นการแสดงออกธรรมค่าที่สุดที่เรียกร้องความเชื่อในพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม มันเป็นธรรมเนียมที่ดีที่จะระลึกถึงการกระทำต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับเรา เพื่อว่าเราจะจดจำสิ่งเหล่านั้นและเพื่อว่าลูกหลานของเราจะเรียนรู้ว่าพระเจ้ามีอำนาจและสัตย์ซื่อ การบัพติศมาก็เป็นการรำลึกอันหนึ่งสำหรับคริสเตียน และพิธีมหาสนิทก็เป็นการรำลึกอีกอันหนึ่ง

“ในประวัติศาสตร์ของสถาบันพระคริสตธรรมดัลลัส มันก็มี ‘ศิลาแห่งการรำลึก’ มากกว่า 40 ปีที่ผ่านมา คุณเฮาเวิร์ด เทเลอร์ได้เล่าเรื่องหนึ่งในหนังสือเล่มเล็กๆ ที่มีชื่อว่า ‘ชั้นในของที่ว่างเปล่าและวิธีที่จะใส่ให้มันเต็ม’ “ในฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 1924 แผนการต่างๆ กำลังถูกจัดเตรียมสำหรับสถาบันพระคริสตธรรมใหม่ที่จะถูกก่อตั้งในเมืองดัลลัส เพื่อที่จะเน้นคำสอนของพระคัมภีร์เอง ลูอิส สเพอร์ เชฟเฟอร์ ซึ่งเป็นประธานที่ได้รับการเลือกตั้ง ได้เดินทางไปเมืองดันดี ประเทศสกอตแลนด์ เพื่อที่จะจัดงานประกาศตามคำเชื่อเชิญของผู้ผลิตที่โด่งดังของเมืองนั้น ซึ่งเขาได้เป็นแขกของบ้านหลังนั้น ดร. เชฟเฟอร์ได้กล่าวว่า:

“ณ เวลาสี่โมงเช้าที่จะไม่มีวันลืมเลย ข้าพเจ้าได้ตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกของการสังหรณ์ลึกๆ เกี่ยวกับข้อตกลงที่เมืองดัลลัส มันดูเหมือนราวกับว่าภาระที่ไม่สามารถแบกรับได้ได้อยู่ที่บนตัวข้าพเจ้า บางทีความล้มเหลวคงเป็นสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าสามารถเห็นได้และการสังหรณ์ทั้งสิ้นนั้น อำนาจของความมืดก็กลิ้งมาเป็นคลื่นอยู่เหนือข้าพเจ้า”

“ในความเจ็บปวดอย่างมากของวิญญาณ ข้าพเจ้าได้ร้องต่อพระเจ้า กล่าวว่า ข้าพระองค์ไม่สามารถดำเนินชีวิตผ่านวันนั้นไปได้ถ้าปราศจากการบ่งบอกที่เจาะจงบางอย่างถึงน้ำพระทัยของพระองค์ในเรื่องนั้น ถ้าการบ่งบอกนั้นไม่ได้ถูกมอบให้มา ข้าพเจ้าควรที่จะส่งโทรเลขไปยังดัลลัสเพื่อจะเรียกร้องให้พวกเขาที่จะหยุดโครงการทั้งหมด”

“หลังจากการอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าได้กลับไปและต่อมาก็ได้ไปนั่งที่โต๊ะอาหารของเจ้าบ้านของข้าพเจ้า และได้แปลกใจโดยคำถามของเขาว่าเรามีการจัดเตรียมอะไรบ้างสำหรับห้องสมุดที่จำเป็นสำหรับสถาบันพระคริสตธรรมใหม่หรือไม่ ข้าพเจ้าได้บอกเขาว่า เราไม่มีแต่เนื่องจากว่า ดร. กริฟฟิธ โทธัส เพิ่งได้ตายไป — ซึ่งเราทั้งสองฝากฝังของมหาสมุทรแอตแลนติกก็ได้เสียใจในการจากไปของท่าน — ข้าพเจ้าได้เขียนถึงผู้เลือกตั้งในเมืองดัลลัส ซึ่งขอให้พวกเขาที่จะอธิษฐานอย่างเจาะจงว่าห้องสมุดอ้างอิงอันมีค่าของเขาอาจถูกสงวนไว้สำหรับวิทยาลัย

“ข้าพเจ้าสนใจในสิ่งที่คุณได้บอกแก่ข้าพเจ้า’ เขาได้ตอบ ‘และคุณจะซื้อหนังสือเหล่านี้และส่งไปเสร็จมายังผมได้ไหม และไม่ต้องต่อรองราคา ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะจ่ายอะไรก็ตามที่ห้องสมุดนั้นควรค่า’ “ภายหลังเช้าวันเดียวกันนั้นไม่นานนัก ข้าพเจ้าได้ปลีกตัวไปศึกษาเมื่อเจ้าบ้านของข้าพเจ้าได้เข้ามาหาและได้กล่าวว่า ‘พูดถึงวิทยาลัยนั้น แล้วเกี่ยวกับเงินเดือนของคุณในฐานะประธานล่ะ?’ ในทันนั้น ข้าพเจ้าได้บอกเขาว่าข้าพเจ้าไม่ได้หวังที่จะตั้งเงินเดือนใดๆ เลย ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะทำอย่างนั้นเลย”

‘คุณต้องการความช่วยเหลือทางการเงิน’ เขาได้ตอบ ‘และแม้ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถให้ตามจำนวนที่อาจจะถูกคาดหวังสำหรับตำแหน่งนั้นในอเมริกา ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะส่งเงินให้คุณเป็นการส่วนตัวปีละ 2,000 ดอลลาร์’

“ขันน้ำของข้าพเจ้าล้นอย่างแท้จริง! ของขวัญแห่งห้องสมุดมีค่า 4,000 ดอลลาร์ และการจัดเตรียมที่ไม่ได้คาดหวังเช่นนั้นสำหรับเงินเดือนของข้าพเจ้า—ทุกอย่างเกิดขึ้นในวันเดียว! ข้าพเจ้าสามารถที่จะสงสัยว่าพระเจ้าได้ปรารถนาที่จะให้วิทยาลัยศาสนศาสตร์แบบอิวเวลเจลลิกอลได้ดำเนินการต่อไปหรือ?”⁶³

2. การเข้าสู่หนัดและการเฉลิมฉลองปีสกา 5:1-12

“บท [ที่5] นั้นบันทึกสี่ประสบการณ์ที่พระเจ้าได้นำไปสู่โยชูวาและประชาชน แต่ละประสบการณ์ก็เป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ . . . สัญลักษณ์ของการเข้าสู่หนัด คือ การรื้อฟื้นความโปรดปรานทาง พันธสัญญา (5:2-9) . . . สัญลักษณ์ของโลหิต คือ การคาดหวังถึงการช่วยกู้ (5:10) . . . สัญลักษณ์ของผล คือ การรับเอาพระพร (5:11-12) . . . สัญลักษณ์ของดาบ คือ การเปิดเผยถึงสงครามบริสุทธิ์ (5:13-15)”⁶⁴ พระเจ้าได้รับรองถึงความสำเร็จของโยชูวาก็ต่อเมื่อเขาได้รักษารธรรมบัญญัติของโมเส (1:7) เพราะฉะนั้นมันจำเป็นสำหรับชายทุกคนที่ได้เกิดในถิ่นทุรกันดารและยังไม่ได้เข้าสู่หนัดที่จะเข้าสู่หนัด การเข้าสู่หนัดได้นำชายแต่ละคนให้อยู่ภายใต้พระพรของพันธสัญญาของอับราฮัม (ปฐมก. 17) มันยังเป็นสิ่งที่ต้องทำก่อนสำหรับการเข้าร่วมในเทศกาลปีสกาที่พระเจ้าได้เรียกร้องจากคนอิสราเอลทุกคนปีละครั้ง (อพย. 12) เหมือนกับที่หินเพิ่งได้ถูกตั้งไว้ การเข้าสู่หนัดก็เป็นการรำลึกอีกด้วย

5:1 ในตอนแรก ข้อนี้ดูเหมือนจะเหมาะสมที่จะเป็นการสรุปของบทก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม มันอธิบายถึงการที่คนอิสราเอลสามารถใช้เวลาหลายวันที่จะทำพิธีเข้าสู่หนัด ซึ่งทำให้พวกเขาเหนื่อยที่จะถูกโจมตีโดยพวกศัตรูของพวกเขา พวกศัตรูของอิสราเอลได้กลัวพวกเขาอย่างมากเนื่องจากผลลัพธ์ของการอัศจรรย์แห่งการข้ามแม่น้ำจอร์แดน และพวกเขาไม่ได้โจมตี การอ้างอิงถึงคนอาโมไรต์และคนคานาอันนั้นก็รวมถึงเผ่าต่างๆ ของท้องถิ่นเช่นกัน ผู้คนที่ครอบครองทิสได้และภูเขาต่างๆ ของแผ่นดินส่วนใหญ่แล้วเป็นคนอาโมไรต์ พวกเขาหลายคนได้อาศัยอยู่ทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และเป็นนักรบที่เก่งกล้าที่สุดท่ามกลางเผ่าต่างๆ บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ทางเหนือในพื้นที่ต่ำข้างทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และในหุบเขาแห่งอิสราเอล ส่วนใหญ่เป็นคนคานาอัน คนคานาอันเป็นผู้ค้ามากกว่าที่จะเป็นนักรบ บางครั้งผู้เขียนได้ใส่คนท้องถิ่นทั้งหมดในหนึ่งกลุ่มหรือสองกลุ่มเหล่านี้ นี้ก็ขึ้นอยู่กับพื้นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ (ทิสได้หรือทิสเหนือ ที่สูงหรือที่ลุ่ม) หรือลักษณะโดยทั่วไปของผู้คนที่ครอบครองพื้นที่นั้นเป็นส่วนใหญ่ (ชอบสงครามหรือชอบสันติ) การอ้างอิงถึงคนอาโมไรต์และคนคานาอันบางที่เป็นศัพท์ทางโวหาร คือเป็นการเปรียบเทียบที่ซึ่งสองชั่วแสดงถึงทั้งหมด (เช่น “สวรรค์และโลก” หมายถึง จักรวาล)

“ในความคิดเห็นของมนุษย์ ถ้าจะโจมตีคนคานาอัน มันควรเป็นเวลาหลังจากที่คนอิสราเอลได้มีทางเข้าไปสู่แผ่นดินแล้ว ความกลัวได้ยึดครองบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์ แต่แผนการของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นไปตามยุทธวิธีของมนุษย์”⁶⁵

5:2-9 “พระธรรมโยชูวาก็ดำเนินต่อไปซึ่งเป็นการสนทนาระหว่างผู้บังคับบัญชาที่เป็นพระเจ้าและผู้บังคับบัญชาที่เป็นมนุษย์”⁶⁶ หินเหล็กไฟ (ข้อ 2) เป็นหินคม เป็นที่ชัดเจนว่า การเข้าสู่หน้าตมู่ครั้งแรกของคนอิสราเอลได้เกิดขึ้นในอียิปต์ก่อนปีศาจและการอพยพ

“การพิพากษาที่เกิดขึ้นกับพวกบรรพบุรุษของพวกเขา ที่ว่าซากศพของพวกเขาจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า มันเป็นการปฏิเสธของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา คือ การยกเลิกพันธสัญญากับพวกเขา การพิพากษานี้จะถูกแบกรับด้วยพวกลูกๆ ของพวกเขา นั่นคือเหตุผลที่ผู้ที่ได้เกิดในถิ่นทุรกันดารไม่ได้รับการเข้าสู่หน้าตมู่”⁶⁷

การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าชนรุ่นที่แก่กว่าได้ละเลยที่จะให้ลูกๆ ของพวกเขาเข้าสู่หน้าตมู่เนื่องด้วยการลืม การท้อใจ หรือด้วยเหตุผลอื่นๆ ทำไมพระเจ้าได้รอที่จะสั่งให้มีการเข้าสู่หน้าตมู่ใหม่จนกระทั่งเวลานี้มากกว่าที่จะเป็นที่ที่ราบโมอับ? บางทีการที่พระองค์ได้ทำอย่างนั้นก็เพราะว่าพระองค์ต้องการที่จะนำประชาชนไปสู่แผ่นดินก่อนการบังคับใช้ด้านนี้ของธรรมบัญญัติ สิ่งนี้สอดคล้องกับการกระทำของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระองค์ให้ก่อนและจากนั้นก็ขอ (เปรียบเทียบ 12:1)

“ถ้าโยชูวาได้กระทำตามหลักการต่างๆ ที่เป็นเรื่องปกติสำหรับนายพลคนอื่นๆ เมื่อบุกกรุกดินแดนของศัตรู เขาคงได้ดำเนินการความได้เปรียบของเขาอย่างทันทีทันใด ในขณะที่พวกศัตรูของเขาเต็มไปด้วยความกลัว และเขาคงได้บดขยี้พวกเขาก่อนที่จะเตรียมการสำหรับการป้องกันของพวกเขา หรือเขาคงได้เสริมความแข็งแกร่งของค่ายเพื่อที่จะป้องกันการบุกกรุก และที่จะเตรียมพร้อมอยู่เสมอสำหรับเหตุฉุกเฉินที่อาจจะเกิดขึ้น แต่แทนที่เขาจะรับเอาแผนการใดๆ ทางทหาร หลังจากที่เขาได้บุกกรุกดินแดนโดยไม่มี การรอที่จะรู้ว่าผลลัพธ์ของการบุกกรุกจะเป็นเช่นใด วันนั้นเองเขาได้บัญชาให้ผู้ชายเกือบทุกคนจากประชาชนที่จะเข้าสู่หน้าตมู่! ดังนั้นโดยการกระทำอันหนึ่งก็ได้ทำให้กองทัพส่วนใหญ่ของเขาไร้ความสามารถจากการป้องกันพวกเขาเอง! มันช่างเป็นหลักการแห่งความเชื่อที่มีชัยที่สุดซึ่งได้นำพวกเขาไปสู่การงานต่อคำสั่งเช่นนี้ไซ้ใหม่!”⁶⁸

การว่ากล่าวของอียิปต์ (ข้อ 9) เป็นคำกล่าวหาที่ได้เริ่มต้นกับคนอียิปต์ที่ว่าพระยาเวห์ได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์เพื่อที่จะทำลายพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร (เปรียบเทียบ อพย. 32:12; กดว. 14:13-16; ฉธบ. 9:28) ตอนนี้พระองค์ได้นำพวกเขาไปสู่แผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาแก่พวกเขา พระองค์ได้ลบล้าง

หรือ “กลิ้ง” คำวิจารณ์นี้ไปเสีย กิลกาลออกเสียงเหมือนคำฮีบรูที่แปลว่า “กลิ้ง” (กาลาล) และหมายถึง “วงกลม” อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าการว่ากล่าวของอียิปต์อ้างอิงถึงความอับอายที่คนอิสราเอลได้ประสบในการเป็นทาสของอียิปต์ เมื่อคนอิสราเอลได้เชื่อฟังพระเจ้าโดยการให้คนหนุ่มๆ ของพวกเขาเข้าสู่สุหนัต การช่วยกู้ของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาได้ไปสู่จุดสูงสุด⁶⁹

คนอิสราเอลดูเหมือนจะได้อธิบายการกลิ้งหนังหุ้มปลายของชชาติออกไปในการเข้าสู่สุหนัตนั้นมีความหมายสองอย่าง มันได้แสดงถึงการที่พระเจ้าจัดความอดสูของพวกเขาไปเสีย เช่นเดียวกันกับการปฏิเสธเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ ปฐก. 17) “หिनคม [เปรียบเทียบ อพย. 4:25] ถูกทำให้คมด้วยการเลาะขอบของหินออกไป เพื่อว่าจะได้หินที่สะอาดและปราศจากเชื้อ เนื่องจากว่าแบคทีเรียและไวรัสไม่สามารถเติบโตในหินได้ ดังนั้นการเข้าสู่สุหนัตได้ถูกกระทำโดยเครื่องมือที่ปราศจากเชื้อเหมือนกับมีดผ่าตัดในทุกวันนี้ ตามความเป็นไปได้ของการติดเชื้อหลังจากการผ่าตัดนี้ด้วยเครื่องมือที่มีเชื้อโรค การใช้หินคมจึงเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงและถูกสั่งการมาโดยพระเจ้าผู้รักษาที่สูงที่สุด (หรือในกรณีนี้เป็นพระเจ้าผู้ป้องกัน)⁷⁰ พระเจ้าได้เจาะจงหินคมแม้ว่านี่เป็นยุคสัมฤทธิ์ตอนปลาย (1550-1200 กคศ.) และเครื่องมือทองสัมฤทธิ์ก็มีใช้โดยทั่วไป

5:10-12 ธรรมเนียมปฏิบัติได้กำหนดว่าสมาชิกของชุมชนแห่งพันธสัญญาเท่านั้นที่สามารถทานบิสกิตได้ มันเป็นการรำลึกถึงการได้อิสราเอลออกจากความเป็นทาสของอียิปต์ในพระธรรมอพยพโดยพระเจ้า มันเป็นสัญลักษณ์ของการช่วยกู้ของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์จากการปกครองของบาป (เปรียบเทียบ อพย. 12:43-51) ในเทศกาลขนมปังไร้เชื้อที่ตามหลังเทศกาลบิสกิต ประชาชนสามารถใช้ผลอันเกิดจากแผ่นดินในการทำขนมปัง (ข้อ 11) ตอนนี้พระเจ้าได้จัดเตรียมเพื่อความต้องการของประชากรของพระองค์ในเรื่องอาหารประจำวัน โดยให้ผลผลิตจากแผ่นดินแก่พวกเขาแทนที่จะเป็นมานา ซึ่งตอนนี้ได้หมดไปแล้ว (เปรียบเทียบ อพย. 16:35)

“เรามีแนวโน้มที่จะมองดูที่ความเมตตาแบบธรรมดาว่าเป็นเรื่องหลัก และบางครั้งพระเจ้าถอดถอนสิ่งเหล่านั้นเพื่อที่จะสอนเราถึงการพึ่งพาของเรอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น”⁷¹ บางครั้งการเชื่อฟังพระเจ้าทำให้เราเป็นเป้าโจมตีของศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราได้ง่าย อย่างไรก็ตามพระเจ้าจะปกป้องผู้ที่วางใจและเชื่อฟังพระองค์ในสถานการณ์เหล่านั้น

ค. การครอบครองแผ่นดิน 5:13-12:24

ก่อนที่อิสราเอลได้เข้าสู่แผ่นดินคานาอัน พระเจ้าได้จัดเตรียมประชากรของพระองค์มาโดยตลอดในการที่จะครอบครองมัน โดยการควบคุมการเมืองของอียิปต์อย่างมีอำนาจสิทธิ์ขาด อียิปต์ได้รักษาการควบคุมเหนือคานาอันเป็นเวลาหลายปีด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ก่อนและระหว่างการครองราชย์ของฟาโรห์ อาเมนโฮเทบ II (1417-1379 กคศ.) ได้ไม่นาน ความสนใจของอียิปต์ในเรื่องของคานาอันนั้นได้ลดลง ผลลัพธ์ก็คือ กษัตริย์คานาอันบางองค์ได้ถือสิทธิ์การเป็นเอกเทศของพวกเขาจากการควบคุมของอียิปต์ และเริ่มที่จะเพิ่มพูนอิทธิพลของพวกเขาและที่จะควบคุมบรรดาเพื่อนบ้านของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก คนต่างประเทศนอกเหนือจากคนอิสราเอลได้บุกรุกบางส่วนของคานาอัน เหตุบางรายของการกดขี่ข่มเหงได้เขียนจดหมายถึงฟาโรห์เพื่อขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ พวกเขาได้ส่งจดหมายฉบับเหล่านี้ไปยังอามาร์นา เมืองหลวงของอียิปต์ในเวลานั้น และจดหมายเหล่านั้นก็เป็นที่รู้จักว่า จดหมายอามาร์นา ในทุกวันนี้ พวกเขาได้เขียนเอกสารเหล่านี้ในต้นฉบับที่เป็นรูปเล่ม นักโบราณคดีได้ค้นพบเอกสารเหล่านี้ที่ อามาร์นาใน ค.ศ. 1887 เอกสารเหล่านี้ก็จัดเตรียมข้อมูลที่มีค่าอย่างมากในเรื่องสภาพทางการเมืองและทางทหารในคานาอันในช่วงการพิชิตคานาอันของอิสราเอล⁷²

“ในขณะที่ อักเฮนาเทน [อาเมนโฮเทบ III, 1379-1361 กคศ. บุตรชายและผู้สืบตำแหน่งของอาเมนโฮเทบ II] ได้ใช้ชีวิตของเขาเกี่ยวข้องกับภารกิจทางศาสนา ชื่อเสียงของอียิปต์ในเอเชียก็ลดลงอย่างมาก อย่างที่จดหมายอามาร์นาบ่งบอกไว้ มันไม่มีความพยายามทางศาลที่จะตอบคำร้องขอที่ลนลานสำหรับการช่วยเหลือซึ่งกระทำโดยเจ้าเมืองบางคนที่ยังจงรักภักดีต่ออียิปต์ คำร้องขอที่ธรรมดาที่สุดในจดหมายเหล่านั้นก็คือว่า แผ่นดินจะตกไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขาพิรุ ถ้าอียิปต์ไม่ได้ส่งทหารมาทันที นักประวัติศาสตร์บางคนมีแนวโน้มที่จะเห็นคนฮีบรูของพระคัมภีร์ในพวกคาพิรุซึ่งเป็นผู้บุกรุกปาเลสไตน์ในช่วงเวลานั้น”⁷³ เมื่อคนอิสราเอลได้เริ่มการพิชิตของพวกเขา เมืองต่างๆ ของคานาอันไม่ได้มีการปกป้องจากอียิปต์หรือมหาอำนาจใดๆ ที่พวกเขาได้รับในอดีต

1. การพิชิตเมืองเยรีโค 5:13- 6:27

5:13-15 “โดยไม่คำนึงถึงประสบการณ์ทางทหารที่ยาวนานของโยชูวา เขาไม่เคยได้นำการโจมตีเมืองที่แข็งแรงซึ่งได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับการโอบล้อมในระยะยาว ที่จริงแล้วท่ามกลางเมืองทั้งหมดที่มีกำแพงในปาเลสไตน์นั้น บางทีเมืองเยรีโคเป็นเมืองที่พิชิตได้ยากที่สุด มันมีคำถามเกี่ยวข้องกับอาวุธยุทธภัณฑ์อีกด้วย กองทัพของอิสราเอลไม่มีเครื่องจักรกลในการโอบล้อม ไม่มีเครื่องกระทุ้งที่ตีอย่างรุนแรง ไม่มีเครื่องยิง และไม่มีป้อมปราการที่เคลื่อนที่ อาวุธของพวกเขาก็คือสling ลูกศร และหอก ซึ่งเหมือนกับฟางไปต่อสู้กับกำแพงต่างๆ ของเมืองเยรีโค”⁷⁴

ในขณะที่โยชูวาได้ครุ่นคิดถึงการพิชิตเมืองเยรีโค ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ปรากฏแก่เขาและยืนยันถึงชัยชนะ⁷⁵

“เงาแห่งความชั่วร้ายของคนคานาอันที่ได้ก่อขึ้นในเต็นท์ของโนอาห์ (ปฐมก. 9:20-27) ได้ค่อยๆ พัฒนาเป็นเวลาหลายรุ่น และตอนนี้ในสมัยของโยชูวาก็จะไม่เป็นที่ทนอดโดยพระเจ้าอีกต่อไป”⁷⁶ เป็นที่ชัดเจนว่าโยชูวากำลังลาดตระเวนใกล้เมืองเยรีโค ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองกิลกาลประมาณ 2 ไมล์ เท่านั้น เขากำลังวางแผนยุทธวิธีของเขาเมื่อเขาได้พบกับชายที่ได้ระบุว่าเขาเองเป็นจอมพลโยธาของพระเจ้า (กองทัพทูตสวรรค์ เปรียบเทียบ 1 พกษ. 22:19; 2 พกษ. 6:8-17; สดค. 148:2; มธ. 26:53; ฮบ. 1:14) มันชัดเจนที่โยชูวาได้รับรู้ว่าชายคนนี้เป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ที่กำลังยืนอยู่ต่อหน้าเขาพร้อมกับดาบที่เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม (เปรียบเทียบ กคว. 22:23; 1 พศค. 21:16) เมื่อผู้แปลกหน้าได้ระบุถึงเขาเอง โยชูวาได้ก็กราบต่อหน้าเขาซึ่งยอมรับถึงความเหนือกว่าของเขา “การตอบสนองของผู้แปลกหน้าทำให้ทุกสิ่งอยู่ในมุมมองที่เหมาะสม พระเจ้านั้นมีอำนาจสิทธิ์ขาด มันไม่มีข้อสงสัยที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราหรือไม่ แต่เราอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือไม่ . . . จุดประสงค์สำหรับการเผชิญหน้านี้ไม่ใช่ที่จะให้คำบัญชาแก่โยชูวา แต่ที่จะคลายโยชูวาด้วยความถ่อมใจและการนับถือ และที่จะใส่ความมั่นใจให้กับเขาที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขาและพระองค์ทรงควบคุมอยู่ (เปรียบเทียบ 1:9)”⁷⁷ คำสั่งที่ให้ถอครองเท้าของเขา (ข้อ 15) ได้โน้มน้าวโยชูวาว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ปรากฏแก่โมเสสที่พุ่มไม้ที่ไฟกำลังลุกไหม้อยู่ (อพย. 3:5)

“ขณะที่โมเสสได้ไปตรวจสอบพุ่มไม้ (อพย. 3:3) โยชูวาก็ไปตรวจสอบผู้ลี้ลับที่กำลังเผชิญหน้าเขาอยู่ (5:13ข)”⁷⁸ “การเผชิญหน้าที่แปลกใน 5:13-15 ก็คล้ายคลึงกับการเผชิญหน้าระหว่างยาโคบและคนของพระเจ้าที่เบนีเอล (ปฐมก. 32:22-32) และการเผชิญหน้าระหว่างโมเสสและพุ่มไม้ที่ไฟกำลังลุกไหม้อยู่ (อพย. 3:1-4:17) ในแต่ละกรณีบุคคลสำคัญที่เป็นมนุษย์ก็เผชิญหน้ากับผู้สื่อสารของพระเจ้าก่อนการเผชิญหน้ากับความขัดแย้งแบบชีวิตและความตาย . . .”⁷⁹

เราอาจอ้างถึงการเยี่ยมอับราฮามโดยพระเจ้าที่ต้นก่อหลวงแห่งมัมเร (ปฐมก. 18) อีกด้วย และการสำแดงตนเองของพระเยซูที่มีต่อสาวกสองคนที่กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส (ลก. 24:13-35) แม้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ใช่การเผชิญหน้าที่คุกคามชีวิต โยชูวาคงยากที่จะจำนอย่างที่เขาได้ทำ ถ้าเขาไม่ได้เชื่อว่าชายคนนี้เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 3:5; กคว. 22:31) “ดังนั้นฉากนั้นก็วาดภาพโยชูวาว่าเป็นคนรับใช้ที่เชื่อฟังอย่างสิ้นเชิงซึ่งจะทำสิ่งที่ผู้สื่อสารของพระเจ้าเรียกร้อง”⁸⁰ พระเจ้าไม่ได้เพียงแค่นำโยชูวาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาควรทำในสงครามที่จะเกิดขึ้น แต่การปรากฏของพระเจ้านี้ได้ทำให้โยชูวาแน่ใจว่าพระยาเวห์จะนำประชากรของพระองค์เป็นการส่วนตัวในการทำสงคราม อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นที่จะสรุปว่า ผู้นำซึ่งเป็นพระเจ้านี้ได้ปรากฏให้เห็นอีกต่อไปหลังจากนี้ มันไม่มีการอ้างอิงถึงเขาในการบันทึกถึงสงครามที่ตามมา การปรากฏของเขาในครั้งนี้เพียงแค่นี้ทำให้โยชูวาประทับใจด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าจะนำอิสราเอล

“ลำดับเหตุการณ์ทั้งหมดซึ่งก็คือ การเข้าสู่วัน ปัสกา และการปรากฏของพระเจ้า ได้ประกาศอย่างแน่นๆ ว่า อิสราเอลแห่งการพิชิตเป็นอิสราเอลแห่งการอพยพ พระเจ้าที่ได้ช่วยประชากรของพระเจ้าให้รอดพ้นจากอียิปต์ ตอนนี้จะช่วยพวกเขาให้รอดในคานาอัน”⁸¹

6:1-5 ข้อคิดเห็นที่เสริมมาเกี่ยวกับเมืองเยรีโคที่เริ่มต้นในบทนี้ (ข้อ 1) เน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเมืองมีกำแพงที่แข็งแรง อย่างเช่นในส่วนก่อนหน้านั้น ผู้เขียนได้บันทึกคำสั่งของพระเจ้าก่อน (ข้อ 2-5; เปรียบเทียบ สดค. 108:12-13) และจากนั้นก็เป็นการออกคำสั่งของโยชูวา (ข้อ 6-21; เปรียบเทียบ 3:7-8; 4:1-3, 15-16) ไม่เหมือนกับโมเสส ที่อยู่ที่พุ่มไม้ที่ไฟลุกไหม้นั้น ได้โต้แย้งกับพระเจ้าเป็นเวลานานเกี่ยวกับแผนการของพระองค์ (อพย. 3:11-4:17) โยชูวาได้เชื่อฟังโดยปราศจากข้อสงสัย

6:6-14 คำว่า “พระเจ้า” และ “หีบ” ปรากฏที่นี่อย่างสลับกันได้ (ข้อ 8) พระเจ้าอยู่เหนือหีบและหีบเป็นตัวแทนของการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่า ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดไม่ได้เดินรอบกำแพงเมืองเยรีโค พวกนักรบและพวกปุโรหิตเท่านั้นที่ได้เดินรอบเมืองนั้น (ข้อ 3, 4, 6, 9 และข้ออื่นๆ) “ประชาชน” ที่ถูกอ้างอิงถึงในบริบท (ข้อ 7, 16 และข้ออื่นๆ) เป็นประชาชนเหล่านี้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอลทั้งหมด บางทีพวกตัวแทนของเผ่าต่างๆ คงได้ร่วมในการเดินขบวนครั้งนี้มากกว่าที่จะเป็นทหารอิสราเอลทั้งหมด แถวของการเดินขบวนเป็นดังนี้ พวกทหาร พวกปุโรหิต หีบ และทหารที่จำนวนมากขึ้น (ข้อ 6-9, 13) เยรีโคไม่ใช่เมืองใหญ่ การขุดค้นทางโบราณคดีได้เปิดเผยถึงกำแพงล้อมรอบเมืองประมาณ 8 เอเคอร์ครึ่ง แตรที่พวกปุโรหิตได้เป่า (ข้อ 4, 9, และข้ออื่นๆ) ไม่ใช่เป็นแตรเงินที่ยาว แต่เป็นเขาสัตว์ (โซฟาร์) การเป่าแตรในอิสราเอลได้ย้าเตือนประชาชนถึงกิจกรรมของพระเจ้าสำหรับพวกเขา พวกปุโรหิตได้ใช้แตรที่จะเรียกประชาชนให้ติดตามพระเจ้า ผู้ซึ่งได้นำหน้าพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร หน้าที่ทั้งสองอย่างนี้ก็ถูกประยุกต์ใช้ในโอกาสนี้ การเป่าแตรได้ส่งสัญญาณการพิพากษาแก่คน คานาอัน แต่เป็นชัยชนะแก่คนอิสราเอล (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:51-52; 1 ธส. 4:13-17)

“ครั้งแรกที่เราได้อ่านเกี่ยวกับการเป่าแตรก็คือที่ซيناัย ที่ซึ่งพระเจ้าได้ประกาศถึงการเสด็จลงมาของพระองค์ที่บนภูเขาแก่ประชาชนที่ได้ชุมนุมกัน ณ รอบภูเขาเพื่อจะต้อนรับพระองค์ ไม่ใช่โดยปรากฏการณ์ที่น่ากลัวเท่านั้น แต่ด้วยเสียงแตรที่ดังและยาวอีกด้วย (อพย.19:16, 19; 20:14, 18) หลังจากนั้นเราพบว่า การเป่าแตรถูกกำหนดไว้ในฐานะส่วนหนึ่งของการนมัสการของอิสราเอลในการเกี่ยวข้องกับพิธีรักษาวันหนึ่งของเดือนที่เจ็ด (ลนต. 23:24) และ การเป่าร้องถึงปีที่ยิ่งใหญ่แห่ง จูบิลี (ลนต. 25:9) อย่างที่การเป่าแตรเป็นที่ได้ยินโดยประชาชนเมื่อพันธสัญญาที่ซيناัยได้ถูกทำขึ้นซึ่งเป็นการเรียก การประกาศแก่เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลถึงการเสด็จมาของพระเจ้าของพวกเขาเพื่อที่จะบรรลุปันธสัญญาของพระองค์และสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้นบนโลก ดังนั้นการเป่าแตรในการเกี่ยวข้องกับรอบของเทศกาลต่างๆ ก็ถูกตั้งใจโดยบางส่วนที่จะนำประชาชนไปสู่การรำลึกจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าปีต่อปี ณ การเริ่มต้นของเดือนสะบาโต ที่ว่าพระองค์จะมายังพวกเขาและมอบการหยุดพัก

สะบาโตแห่งอาณาจักรของพระองค์แก่พวกเขา และส่วนหนึ่ง ณ ตอนปลายของทุกๆ เจ็ดคูณเจ็ดปี (49 ปี) ที่จะประกาศในวันที่ยิ่งใหญ่ของการไถ่ถึง ปีที่จะมาถึงแห่งพระคุณ และเสรีภาพ ซึ่งจะนำการช่วยกู้จากการเป็นทาส การกลับไปสู่สมบัติของพวกเขา และการช่วยกู้จากการทำงานที่แสนสาหัสของโลกนี้ ไปยังประชากรของพระเจ้า และที่จะให้พวกเขาได้มรดกถึงเสรีภาพที่เป็นพรและมีสง่าราศีซึ่งประชากรของพระเจ้าจะได้รับ ณ การเสด็จกลับมาของพระเจ้าเพื่อที่จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้น (vid. Pentateuch, vol. ii, p. 466-7) แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นบนโลก พระองค์ก็มาเพื่อที่จะพิชิตและทำลายอำนาจทางโลกที่ต่อต้านอาณาจักรของพระองค์อีกด้วย

การสำแดงถึงพระคุณและความเมตตาของพระเจ้าแก่ประชากรของพระองค์ ก็ควบคู่กันไปกับ การสำแดงถึงความยุติธรรมและการพิพากษาที่มีต่อคนอธรรมซึ่งเป็นศัตรูของพระองค์ เพราะฉะนั้น ถ้า การเป่าแตรเป็นการส่งสัญญาณแก่ชุมนุมชนอิสราเอลถึงการเสด็จมาแบบพระคุณของพระเจ้าที่จะมีความสามัคคีธรรมกับพวกเขา มันก็จะเป็นการประกาศถึงการพิพากษาที่มีต่อโลกที่อธรรมไม่น้อยกว่ากันเลย”⁸²

6:15-21 พวกนักบวชและพวกปุโรหิตจะต้องเงียบเมื่อพวกเขาเดินรอบเมืองแต่ละครั้งยกเว้นครั้งสุดท้าย เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าได้ใช้ยุทธวิธีเพื่อที่จะทำให้ประชาชนของเมืองเยรีโค เช่นเดียวกันกับคนอิสราเอลรู้สึกว่าการช่วยกู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกำลังหรืออำนาจของมนุษย์ แต่โดยพระวิญญูญาณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดย. 4:6) พระองค์ได้สั่งให้มีการโห่ร้องครั้งสุดท้ายในวันที่เจ็ดเพื่อที่จะประกาศถึงการทำลายกำแพงของพระองค์ มันเป็นการโห่ร้องแห่งชัยชนะและความยินดีสำหรับคนอิสราเอล

“ที่จะเน้นถึงการแทรกแซงของพระเจ้า เหตุอันที่สองสำหรับการล้มลงของกำแพงไม่ได้ถูกอ้างอิงถึงเลย มันจะ ไม่เป็นการอัศจรรย์ที่น้อยกว่าถ้าเราพบว่าพระเจ้าได้ใช้แผ่นดินไหวที่จะทำให้กำแพงพังลง”⁸³

ผู้เขียนไม่ได้อธิบายถึงเหตุผลสำหรับการที่อิสราเอลเดินรอบเมืองเยรีโควันละรอบเป็นเวลาหกวัน และจากนั้นก็เดินเจ็ดรอบในวันที่เจ็ด ยุทธวิธีนี้ได้ให้โอกาสแก่กษัตริย์เมืองเยรีโคที่จะยอมจำนน ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า เอกลักษณะของวิธีนี้ได้ทำให้ทุกคนรู้สึกถึงลักษณะที่เหนือธรรมชาติของชัยชนะ มันได้เกี่ยวข้องกับความรักที่เหลือเชื่อมากที่สุดสำหรับคนอิสราเอล (ฮบ. 11:30) บางทีมันก็มี ความสำคัญบางอย่างสำหรับเลขเจ็ด สิ่งนี้อาจได้ทำให้คนอิสราเอลได้รู้สึกต่อไปอีกว่าชัยชนะนั้นเป็นงานที่สำเร็จของพระเจ้า ซึ่งเป็นตามรูปแบบของเจ็ดวันแห่งการทรงสร้าง

“การเน้นที่เลขเจ็ด (14 ครั้งในบทนี้ [เปรียบเทียบ อพย. 24:16; 2 พกษ. 3:9; โยบ 2:11-13; อสค. 3:15] การใช้แตรสำหรับพิธี (ซึ่งทำจากเขาแกะผู้) การปรากฏตัวของพวกปุโรหิต และความป็นเอกของ

หีบ ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็บ่งบอกว่าการพิชิตเมืองเยรีโคมันเป็นมากกว่าการรณรงค์ทางทหาร มันเป็นเรื่องการตีทางศาสนา อิสราเอลจะต้องจดจำไว้อยู่เสมอว่าแผ่นดินนั้นเป็นของขวัญจากพระเจ้าสำหรับพวกเขา”⁸⁴

“อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความสำคัญของการเดินขบวนรอบเมืองแบบซ้ำๆ นี้มาถึงจุดสูงสุดที่หีบแห่งพันธสัญญา และการเป่าแตรของพวกเขาบุโรหิตผู้ซึ่งได้เดินนำหน้าหีบ ในเรื่องราวนี้ หีบถูกเรียกอย่างต่อเนื่องว่าเป็นหีบของพระเจ้า เพื่อที่จะแสดงว่า พระเจ้าผู้ซึ่งประทับเหนือเชรูบิมของหีบ ได้เดินไปรอบๆ เมืองศัตรูในท่ามกลางประชากรของพระองค์ ในขณะที่ในข้อ 8 พระยาห์เวห์เองถูกอ้างอิงถึงในที่แห่งหีบของพระยาห์เวห์”⁸⁵ การขุดค้น ณ เมืองเยรีโคโดย จอห์น การ์สแตง ระหว่าง คศ. 1930 -1936 และเมื่อไม่นานมานี้ โดย แคทลีน เคนยอน ระหว่าง คศ. 1952-1958 ได้ยืนยันถึงการล่มของกำแพงตามที่ได้บันทึกไว้ พวกเขายังได้เปิดเผยว่าพวกเขาบุกรุกได้เผาเมืองนั้น (ข้อ 24) แม้ว่ามันมีความขัดแย้งบางอย่างระหว่างการ์สแตงและเคนยอนเกี่ยวกับว่าสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ การ์สแตงได้ถือว่าการล่มของกำแพงและการเผาเมืองนั้นได้เกิดขึ้นราวๆ เวลาเดียวกันกับตามที่พระธรรมได้บันทึก อย่างไรก็ตาม เคนยอนได้เชื่อว่าเมืองนั้นได้ถูกเผาก่อนหน้านี้มาก และได้ล่มลงในภายหลังนั้นมาก”⁸⁶ หลังจากที่ บรูซ วอลท์เคได้อภิปรายมุมมองของการ์สแตงและเคนยอน เขาได้สรุปดังต่อไปนี้:

“แม้มันจะไม่พอเพียง กระนั้นหลักฐานตามข้อพระคัมภีร์และทางโบราณคดีเกี่ยวกับเมืองเยรีโคในตอนปลายของ ยุคทองสัมฤทธิ์ IIA และ B [1400-1200 กคศ.] ก็ตรงกันอย่างน่าทึ่ง และอีกครั้งหนึ่งที่หลักฐานทางโบราณคดีแนะนำว่าการพิชิตนั้นเกิดขึ้นระหว่างช่วงแรกของศตวรรษที่สิบสี่ อย่างไรก็ตาม มันพอที่จะลงความเห็นได้ ก็คือหลักฐานที่ว่าเมืองนั้น ไม่ได้ถูกรอบครองในช่วงตอนกลางของศตวรรษที่สิบสาม กคศ. ดังนั้นมันจึงเป็นการตัดทางเลือกสำหรับปีของการอพยพ [1280 กคศ.] อันเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปออกไปเสีย”⁸⁷

“บนพื้นฐานของฟลอยเจียระไนรูปแมลงและเครื่องปั้นดินเผาที่ถูกค้นพบในสุสานที่เกี่ยวข้องกับเมืองที่สี่ในเยรีโค มันเป็นไปได้ที่จะระบุปีของการล่มสลายของเมืองนั้นภายหลัง 1400 กคศ. โดยไม่คำนึงถึงการค้นพบในแง่ลบของแคทลีน เคนยอน (อย่างที่เรารู้ได้แสดงให้เห็นไปก่อนหน้านี้) ในอีกด้านหนึ่ง มันมีข้อโต้แย้งมากมายที่ยากจะโต้แย้งได้ต่อทฤษฎีปีที่สี่ [1280 กคศ.] บนพื้นฐานของการค้นพบทางโบราณคดี”⁸⁸

มันมีบางสิ่งเกี่ยวกับเมืองเยรีโคที่โบราณคดียังไม่ได้เปิดเผย “เมืองเยรีโคเป็นตัวอย่างชั้นเอกของความไม่สมบูรณ์ของการบันทึกทางโบราณคดีที่เกิดขึ้นโดยการทำลายของมนุษย์และธรรมชาติที่ผสมผสานกัน อย่างที่ที่เมืองคิบบอน ซึ่งเป็นการบันทึกทางวรรณกรรม (พันธสัญญาเดิม) ก็ยับยั้งระยะต่างๆ ของประวัติศาสตร์ที่ได้สูญเสียแก่ผู้ขุดค้น”⁸⁹ “ดังนั้นการสำรวจทางโบราณคดีก็ละทิ้งความสับสนและ

คำถามที่ไร้คำตอบไว้แก่ชนรุ่นปัจจุบัน นี่ไม่ใช่การนำเราไปสู่การละทิ้งการสำรวจทางโบราณคดี มันย้ำเตือนเราถึงความยากลำบากอันใหญ่หลวงที่ขวางทางเรา เมื่อเราแสวงหาที่จะใช้ประโยชน์ของการค้นพบสำหรับการสร้างใหม่ทางประวัติศาสตร์ โบราณคดีแทบจะไม่สามารถระบุชื่อสถานที่ต่างๆ ได้ ถ้ามันสามารถทำได้ มันแทบจะบอกไม่ได้ว่าใครเป็นผู้ทำลายสถานที่นั้นๆ บ่อยครั้งแล้วมันไม่สามารถบอกว่าใครได้ครอบครองที่นั้น มันสามารถระบุปีแบบคร่าวๆ สำหรับที่ต่างๆ มันแทบจะไม่มีเลยในการที่จะขุดค้นสถานที่นั้นๆ ทั้งหมดและรับรองถึงหลักฐานทั้งสิ้น”⁹⁰

เมื่อไม่นานมานี้ คริสเตียนบางคนได้ไป “เดินอริชฐาน” ซึ่งพวกเขาอริชฐานในขณะที่เดินไปรอบๆ เมืองและขอให้พระเจ้าที่จะช่วยผู้พักอาศัยให้รอด แม้ว่าจะมีการเอาแบบอย่างของการทำสงครามที่เมือง เยรีโค มันก็มีความแตกต่างที่สำคัญบางอย่าง คนอิสราเอลได้เดินขบวนรอบเมืองเยรีโคในการตอบสนองต่อคำสั่งของพระเจ้าที่ให้ทำอย่างนั้น คริสเตียนไม่ได้มีคำสั่งเช่นนั้น ที่จริงแล้ว เราได้รับบอกกล่าวที่จะทำบางสิ่งที่ค่อนข้างแตกต่างออกไป นั่นคือ ที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคน เช่นเดียวกันกับ ที่จะอริชฐานเพื่อความรอดของพวกเขา พระเจ้าได้เรียกคนอิสราเอลเพื่อที่จะประกาศข่าวร้ายและที่จะทำลายเมืองเยรีโค แต่พระองค์ได้เรียกเราที่จะประกาศข่าวดีและแสวงหาและช่วยคนหลงหายให้รอด ในขณะที่มันไม่มีความผิดอะไรเกี่ยวกับการเดินรอบๆ เมืองและอริชฐานเพื่อมัน ซึ่งในบางกรณีก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายหลายพันดอลลาร์ และการประกาศก็ไม่สำเร็จ เราคงสงสัยเกี่ยวกับความสุขของการทำอย่างนั้น แน่แน่นอนว่าเราสามารถและควรอริชฐานเพื่อผู้หลงหาย แต่มันไม่มีการบ่งชี้ในพระคัมภีร์ที่ว่าความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ทำให้การอริชฐานเกิดประสิทธิภาพมากกว่า แม้ว่ามันจะเพิ่มการจดจ่อในการอริชฐานก็ตาม มันคงจะดีกว่าที่จะอยู่บ้านและอริชฐาน ถ้าเราไม่ได้ประกาศ และที่จะใช้เงินของเราในการเสริมสร้างคนอื่นที่จะประกาศ อย่างไรก็ตาม เป็นการดีกว่าที่จะไปและทำสองอย่าง นั่นคือ อริชฐานและประกาศ

6:22-25 พระเจ้าได้สั่งให้คนอิสราเอลที่จะมอบถวายของทั้งสิ้นที่ยึดได้จากสงครามนี้แต่พระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในเงื้อมมือของพวกเขาในฐานะที่เป็นผลแรกของแผ่นดิน ราหับและสมบัติของนางนั้นได้รับการยกเว้น เพราะนางได้ช่วยเหลือพวกสอดแนม คนอิสราเอลได้เผาเมืองภายใต้ “การห้าม” (ภาษาฮีบรูคือ *เฮเรม* ข้อ 17 เปรียบเทียบ ฉธบ. 20:16-18) และที่จะฆ่าผู้ที่อยู่อาศัยรวมทั้งฝูงสัตว์ (ลนต. 27:29) สิ่งของที่พวกเขาได้ส่งวนไว้ก็คือ เหล็ก ทองคำ เงิน และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็ก สิ่งเหล่านี้พวกเขาจะต้องเก็บไว้ในคลังของพลับพลา (ข้อ 19; กตว. 31:54) คนอิสราเอลได้ทำลายแค่สามเมืองของคานาอันซึ่งอยู่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับประชากรของเมืองเหล่านั้น คือ เมืองเยรีโค เมืองอัย และเมืองฮาร์เซอร์ (แปลตามตัวอักษรว่าการล้อมรอบ) พวกเขาได้ยึดเมืองอื่นๆ และได้ฆ่าพวกเขาบางคน⁹¹ ก่อนหน้านั้น พวกเขาได้ทำลายเมืองโสรัมห์ (กตว. 21:3) เมืองเฮชโบน (ฉธบ. 3:1-2) และ เมืองของโอก (ฉธบ. 3:3) “บางทีพระธรรมโยชูวาเป็นที่รู้จักว่าหนังสือแห่งสงคราม อิสราเอลได้ทำสงครามกับคนคานาอัน แต่เบื้องหลังพวกเขา

มนุษย์เหล่านี้ พระเจ้ากำลังทำสงครามกับบาป ในตอนต้นๆ ของประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พระเจ้าเปรียบได้กับนักรบ (อพย. 14:14; 15:3; ฉธบ. 1:30; 3:22; 20:4) แต่ตอนนี้อิสราเอลได้ประสบกับความเป็นผู้นำของพระองค์ในการทำสงครามอย่างไม่เคยประสบมาก่อน พระเจ้าทำสงครามกับบาปอย่างต่อเนื่อง เพราะว่ามันเป็นการยั่วต่อความบริสุทธิ์ของพระองค์ และเพราะว่ามันได้ทำลายผู้ที่พระองค์รักและปรารถนาที่จะอวยพร (เปรียบเทียบ รม. 6:23)⁹²

6:26-27 คำสาปที่มีเหนือผู้ที่จะได้พยายามที่จะสร้างเมืองเยรีโคขึ้นมาใหม่ (ข้อ 26) คงได้ทำให้ใครก็ตามที่ใส่ใจจากการสร้างป้อมปราการขึ้นมาอีก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจทางทหาร พระเจ้าต้องการให้ประชากรของพระองค์ที่จะวางใจในพระองค์สำหรับความมั่นคงของพวกเขา และไม่ใช้ที่จะพึ่งพาที่การป้องกันทางกายภาพเป็นหลัก (เปรียบเทียบ 11:6) เราสามารถตีความการสร้างเมืองว่าเป็นการสร้างป้อมปราการของเมืองมากกว่าที่จะเป็นการสร้างบ้างต่างๆ บนที่นั้น คนอิสราเอลคงได้สร้างและอาศัยที่เมืองเยรีโคอีกครั้งในช่วงเวลาของผู้วินิจฉัย (18:21; วนจ. 1:16; 3:13; 2 ซมอ. 10:5) แต่พวกเขาไม่ได้สร้างป้อมปราการจนกระทั่งในภายหลังอีกหลายปี พระเจ้าได้ดำเนินการคำสาปแช่งของ โยชูวากับฮีเอลเมื่อเขาได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นมาใหม่ระหว่างการปกครองของกษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอล (1 พกษ. 16:34) การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า คนคานาอันได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นมาใหม่ แต่ฮีเอลเป็นคนอิสราเอลคนแรกที่ทำอย่างนั้น ชัยชนะที่อัสจรรยเหนือเมืองเยรีโคได้นำเกียรติอย่างมากไปสู่โยชูวาในฐานะผู้นำของอิสราเอล (ข้อ 27) “ไม่มีอะไรที่สามารถยกชื่อเสียงของมนุษย์มากขึ้น หรือทำให้เขายิ่งใหญ่มากขึ้น มากกว่าการมีหลักฐานแห่งการทรงสถิตของพระเจ้ากับเขา”⁹³ ศิลและเคลลีทซ์ได้อธิบายเหตุผลสำหรับชัยชนะที่อัสจรรยเหนือเมืองเยรีโคดังต่อไปนี้:

“... เมืองเยรีโคไม่ใช่แค่เป็นเมืองแรก แต่ยังเป็นเมืองที่แข็งแกร่งที่สุดของคานาอันอีกด้วย และนั่นเป็นกุญแจไปสู่การพิชิตแผ่นดินทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการครอบครองที่จะเปิดหนทางไปสู่แผ่นดินทั้งหมด และให้แผ่นดินทั้งหมดตกไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา พระเจ้าจะให้เมืองแรกและแข็งแกร่งที่สุดของคานาอันแก่ประชากรของพระองค์ ในฐานะที่เป็นผลแรกของแผ่นดิน โดยปราศจากความพยายามใดๆ ในส่วนของพวกเขา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่าพระองค์จะให้แผ่นดินทั้งสิ้นแก่พวกเขาที่จะครอบครองตามพระสัญญาของพระองค์ เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ถือว่าการพิชิตนี้เป็นงานของพวกเขาเอง หรือความพยายามของพวกเขาเอง และมองดูที่แผ่นดินว่าเป็นสมบัติที่ได้มาด้วยความดีซึ่งพวกเขาจะทำอะไรตามใจชอบก็ได้ แต่เพื่อว่าพวกเขาจะใช้มันในฐานะของขวัญแห่งพระคุณจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ให้แก่พวกเขาว่าเป็นการวางใจ และที่ซึ่งพระองค์สามารถเอาไปจากพวกเขาอีกเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาออกห่างจากพระองค์ และทำให้พวกเขาไม่คู่ควรแก่พระคุณของพระองค์ การออกแบบนี้ในส่วนของพระเจ้าแน่นอนว่าจะกลายมาเป็นสิ่งที่ชัดเจนในกรณีของเมืองที่มีป้อมปราการแข็งแกร่งอย่างเมืองเยรีโค ซึ่งกำแพงนั้นดูเหมือนจะไม่สามารถเจาะเข้าไปถึงได้สำหรับผู้ที่ได้เคียวโคในดินทุรกันดารแลปราศจากประสบการณ์อย่างสิ้นเชิงในศิลปะของการล้อมหรือโจมตีที่ต่างๆ อันมีป้อมปราการเข้มแข็ง และแท้จริงแล้วมันก็จะคงอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานถ้าปราศจากการแทรกแซงของพระเจ้า”⁹⁴

ลักษณะทั้งสิ้นของสงครามที่เมืองเยรีโคได้เสริมสร้างความเชื่อของอิสราเอลในพระยาเวห์ ประชากรของพระเจ้าได้เรียนรู้กำลังและความสามารถของพระองค์ที่จะพิชิตอุปสรรคทั้งสิ้นของพวกเขา โดยประสบการณ์ส่วนตัว ณ ที่นี้ พวกเขาได้กระทำโดยความเชื่อ คือ การเชื่อฟังพระวาจาของพระองค์และการวางใจในผลลัพธ์ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้วันนี้อิสราเอลได้ไปสู่ระดับสูงในประวัติศาสตร์ ฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เราควรเรียนรู้สิ่งต่างๆ อย่างเดียวกันจากการบันทึกนี้ เช่นเดียวกันกับจาก ชัยชนะที่เหนือธรรมชาติซึ่งพระเจ้าได้ให้แก่เราแต่ละคน อิสราเอลได้กลายมาเป็นประเทศท่ามกลางประเทศต่างๆ ในตะวันออกใกล้สมัยโบราณพร้อมกับชัยชนะนี้อีกด้วย”⁵

2. ความพ่ายแพ้ที่เมืองอัย บทที่ 7

ณ เมืองเยรีโค อิสราเอลได้เรียนรู้ถึงกำลังของพระเจ้า ณ เมืองอัย พวกเขาได้เรียนรู้ถึงความอ่อนแอของพวกเขา พวกเขาสามารถพิชิตพวกศัตรูของพวกเขาได้ ตราบใดที่พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระเจ้า “เราจะไม่เคยอยู่ในอันตรายที่ใหญ่กว่า มากกว่าภายหลังที่เราได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง”⁶ “ความคับแคบของเส้นทางบนสันเขารอบเมืองอัย . . . ทำให้มันเป็นเส้นทางแรกตามธรรมชาติของการป้องกันสำหรับประเทศแถบภูเขาที่อยู่รอบเมืองเบธเอล เพราะฉะนั้น กล่าวในเชิงยุทธวิธีแล้ว ความสำคัญทางยุทธศาสตร์ของบริเวณและเส้นทางรอบเมืองเบธเอล . . . และทางเข้าทางทิศตะวันออกตามธรรมชาติจากเมืองเยรีโคไปยังเมืองเบธเอลผ่านทางเมืองอัยก็อธิบายถึงการเลือกบริเวณนี้ของโยชูวา และที่นี้เป็นงานแรกของเขาในประเทศแถบภูเขา ข้อเท็จจริงพื้นฐานนี้ไม่สามารถถูกละเลยได้ในการอภิปรายใดๆ เกี่ยวกับการระบุถึงสถานที่ของเมืองอัย

“ในพระคัมภีร์ สถานที่เมืองอัย (ฮายัย ในภาษาฮีบรู หมายถึง ซากปรักหักพังหรือกองหิน) นั้นเชื่อมโยงกับเมืองเบธเอล ความเสียหายที่เด่นชัดที่สุดในพื้นที่ทั้งหมดทางตะวันออกของที่ราบสูงเบธเอล เรียกว่า เอท-เทล ในภาษาอาหรับ . . . ณ ที่รอยต่อของสองเส้นทางหลักตามธรรมชาติจากเมืองเยรีโคไปยังประเทศแถบภูเขา สถานที่ของ เมืองเอท-เทล ไม่มีความเทียบเท่าในบริเวณนี้ทั้งในแง่ของความสำคัญทางยุทธศาสตร์ และในแง่ของซากปรักหักพังแบบผิวหน้า ซึ่งบ่งบอกถึงเมืองโบราณ

“การขุดค้นที่ เมืองเอท-เทล ได้เปิดเผยถึงเมืองใหญ่จากยุคทองสัมฤทธิ์ตอนต้น [3150-2200 กคศ.] ใน 1,000 ปีก่อนการพิชิตของโยชูวา หมู่บ้านเล็กๆ ภายหลังการพิชิตของโยชูวา (ภายหลังทั้งปีตอนต้นๆ และตอนปลายๆ สำหรับการพิชิต) ไม่ได้จัดเตรียมคำตอบต่อคำถามของการขาดหายไปของซากศพ ณ เมืองเอท-เทล เพราะฉะนั้น แม้ว่าสถานที่ตั้งของเมืองเอท-เทลเข้ากันได้อย่างเหมาะสมกับข้อมูลทางภูมิประเทศแบบละเอียดใน โยชูวา 8 และ 9 ปัญหาทางโบราณคดีก็เกิดขึ้นเนื่องจากการขาดหายไปของซากศพจากช่วงเวลาของโยชูวา ณ ที่แห่งนี้”⁷

นักวิชาการคนหนึ่งโต้แย้งว่า เมืองเอท-เทลเป็นเมืองอัยในสมัยของอับราฮัม เมืองเอล-มาคาเทอร์เป็นเมืองอัยสมัยของโยชูวา และอีกเมืองหนึ่งที่ใกล้ๆ นั้นเป็นเมืองอัยของสมัยเนหะมีย์ (อสร. 2:28; นหม. 7:32) เมืองเอล-มาคาเทอร์นั้นอยู่ห่างจากเมืองเอท-เทลไปทางตะวันตกน้อยกว่าหนึ่งไมล์^๙

7:1 “แต่” แนะนำอย่างสำคัญถึงบทนี้ บทที่ 6 เป็นการบันทึกถึงชัยชนะที่เหนือธรรมชาติ แต่บทที่ 7 อธิบายถึงความพ่ายแพ้อย่างราบคาบ แม้ว่าอาคานเป็นบุคคลเดียวที่ได้ทำบาป และแม้ว่าบาปของเขาเป็นส่วนตัว แต่พระเจ้าได้ถือว่สิ่งที่เขาได้ทำเป็นการกระทำของชนทั้งประเทศ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าเขาเป็นสมาชิกของชุมชนอิสราเอลและการกระทำของเขาได้กระทบต่อคนอิสราเอลทั้งหมด คำฮีบรูที่แปลว่า “อย่างไม้สัคย์ซี่้อ” (มาอาล) หมายถึง “ทรยศ” หรือ “อย่างลับๆ” อาคานไม่ได้เพียงแค่เอาบางสิ่งที่ไม่ได้เป็นของเขาไปเท่านั้น สิ่งนี้ก็เป็นสิ่งที่เขายินดีของตัวเอง เขาได้ขโมยสิ่งที่ได้มอบถวายแด่พระเจ้า และเขาได้ปล้นคนทั้งประเทศเกี่ยวกับความไม่ผิดของพวกเขาจำเพาะ พระเจ้า พระพิโรธที่ร่าร้อนต่ออิสราเอลได้ตกที่อาคานและได้เผาผลาญเขา (ข้อ 25; เปรียบเทียบ ฮบ. 12:29)

7:2-5 พวกเขาอดแนมที่ได้ไปสอดแนมเมืองอัยได้ตั้งคำแนะนำของพวกเขาบนจำนวนตัวเลขของคน คานาอันเหล่านี้และคนอิสราเอล “ตะวันออกของเมืองอัย . . . เส้นทางหนึ่งที่ลงไปทางตะวันออกถึงช่องแคบตรงข้ามแม่น้ำมัลคูก ช่องแคบนี้ก็สามารถให้การข้ามครั้งสุดท้าย ก่อนที่แม่น้ำจะลึกลงไปสู่ การเป็นหุบเขาลึกที่มีแม่น้ำอยู่ตรงกลางและลึกลงจากที่นั่นเป็นต้นไป สายน้ำที่ไดรรวมกันของแม่น้ำก็ตัดเส้นทางที่คดเคี้ยวผ่านทางหินปูนที่กองสูงขึ้นซึ่งก่อให้เกิดที่สูงชันที่เต็มไปด้วยหินซึ่งสูงถึง 200 เมตร หรือ 660 ฟุต ก่อนที่จะไหลต่อไปทางตะวันออกผ่านไปทางถิ่นทุรกันดารที่ขรุขระและขาวโพลน ความแตกต่างระหว่างบริเวณที่ขรุขระนี้และช่องแคบที่อยู่ทางตะวันตกของมันนั้นน่าทึ่งอย่างมาก มันอาจสะท้อนถึงสิ่งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้กล่าวใน โยชูวา 7:5 เมื่อเขากล่าวว่า บรรดาผู้ป้องกันของประเทศแถบภูเขาได้ติดตามคนอิสราเอลไกลไปจนถึงบริเวณที่ขรุขระ (เซบาริม) ได้ฆ่าฟันพวกเขาตามทางลง [จากช่องแคบนั้น] (ถ้าการโจมตีครั้งแรกนี้ได้มาจากเส้นทางทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองอัย คำว่า เซบาริมอาจชี้ถึงภูมิภาคที่ขรุขระแบบเดียวกันนี้ แต่ว่าทางลงคงจะอ้างอิงถึงพื้นที่ลาดเอียงอันสูงชันทางฟากตะวันออกของหินปูนที่กองสูงขึ้นที่เส้นทางนี้ไปยังเมืองเยรีโคได้มุ่งไปทางตะวันออก)”^{๑๑}

พวกเขาอดแนมใน พระธรรมกันดารวิถี 13 และ 14 ได้ขาดความเชื่อในพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อว่าคนอิสราเอลไม่แข็งแรงพอที่จะพิชิตพวกศัตรูของพวกเขาได้ พวกเขาได้ล้มเหลวที่จะตระหนักถึงการช่วยเหลือของพระเจ้า พวกเขาอดแนมใน โยชูวา 7 ได้ขาดความเชื่อในพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาได้เชื่อว่าคนอิสราเอลแข็งแรงพอในการที่จะพิชิตพวกศัตรูของพวกเขา พวกเขาไม่คำนึงถึงความจำเป็นของการการช่วยเหลือจากพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่าจิตใจของผู้คนได้เลกเลวไปอย่างน้ำ

(ข้อ 5; เปรียบเทียบ 2:11) บอกเป็นนัยว่าอิสราเอลได้วางใจในกำลังของพวกเขาเองมาตลอดแทนที่จะวางใจในพระเจ้า

“มันแปลกอย่างแท้จริงที่ว่าการอธิบายซึ่งจะถูกใช้สำหรับคนคานาอันผู้ซึ่งจะถูกทำให้พ่ายแพ้ในไม่ช้านั้น ตอนนี้ก็อธิบายเกี่ยวกับจิตใจของคนอิสราเอล...”¹⁰⁰

7:6-9 แม้กระทั่งโยชูวาเองได้สูญเสียมุมมองแบบพระเจ้าไปชั่วคราว ความโศกเศร้าที่บ่นของเขาฟังดู เหมือนการบ่นของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (เปรียบเทียบ อพย. 16:3; กฉ. 14:2-3; และ อื่นๆ) อย่างไรก็ตาม เขาก็มีความเป็นห่วงสำหรับเกียรติที่ดำเนินต่อไปของพระยาเวห์ (ข้อ 9; เปรียบเทียบ อพย. 32:11-12; กฉ. 14:13; ฉธบ. 9:28) เช่นเดียวกับโมเสส โยชูวาปรารถนาเหนือทุกสิ่งที่ว่า พระเจ้าจะได้รับพระสิริ แต่น่าเสียดายที่เขายังไม่สามารถครอบงำเสถียรภาพและจุดมุ่งหมายที่บ่งบอกถึงลักษณะของโมเสสในปีต่างๆ เพราะว่าเขาไม่ได้ดำเนินกับอย่างใกล้ชิดหรือไม่ได้ดำเนินกับพระเจ้าอย่างยาวนานเหมือนโมเสส

“โยชูวาได้ซบหน้าลงถึงดินมาก่อน เมื่อเขาได้เผชิญหน้ากับผู้สื่อสารของพระเจ้า (5:14) นั่นเป็นความถ่อมใจแห่งการนมัสการ แต่นี่เป็นความถ่อมใจแห่งความพ่ายแพ้และความอับอาย”¹⁰¹

7:10-15 พระเจ้าได้ย้ำเตือนโยชูวาว่าเขาไม่ควรที่จะมองหาเหตุผลสำหรับความพ่ายแพ้ของอิสราเอลในพระเจ้าแต่ในอิสราเอล “สามอนุประโยคแรก [ในข้อ 11] อธิบายถึงบาปในความสัมพันธ์ของมันต่อ พระเจ้า ว่าเป็นเช่น การกระทำผิดที่สาหัส และสามอนุประโยคที่ตามมาคืออธิบายถึงลักษณะที่แท้จริงของมันว่า เป็น ความผิด ที่ใหญ่หลวง คือรู้ และสะเพร่า”¹⁰²

อิสราเอลได้ตัดสินใจที่จะจับฉลากในเมื่อไม่มีพยานที่สามารถระบุผู้กระทำผิดได้ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ.- 14:41-42; ยนา. 1:7; สภษ. 18:18) บางทีมหาปุโรหิตได้ใช้อุริมและทุมมิมเพื่อระบุถึงอาคาน (เปรียบเทียบ กฉ. 27:21) การเผาผู้กระทำผิดหลังจากถูกหินขว้างเป็นวิธีหนึ่งของการเน้นถึงความชั่วร้ายของความผิดของเขา (ลนต. 20:14; เปรียบเทียบ ฉธบ. 13:15-16) มันเป็น “สิ่งที่น่าอาย” (ข้อ 15) ที่จะขโมยบางสิ่งภายใต้ข้อห้าม (ที่ได้มอบถวายแก่พระเจ้า)

7:16-26 แม้ว่าบาปของอาคานได้นำมาซึ่งการลงโทษที่เขาไม่สามารถลดหย่อนได้หรือที่จะเลื่อนไปได้ อย่างน้อยที่สุด อาคานสามารถลดความผิดของเขาโดยการสารภาพบาปของเขาได้ ดังนั้นเขาได้ทำในการตอบสนองต่อการขอร้องแบบบิดาของโยชูวา (ข้อ 19) การสารภาพบาปของคนหนึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะถวายเกียรติแก่พระเจ้า การสารภาพของอาคานได้เปิดเผยอย่างชัดเจนถึงขบวนการที่เกี่ยวข้องในการยอมต่อการทดลอง (ข้อ 21) เขาได้ยอมให้การเห็นบางอย่างที่ดึงดูดใจที่จะเติบโตไปสู่ความโลก

จากนั้นเขาได้ก้าวจาก บาปทางความคิดที่ซ่อนเร้นไปสู่บาปทางกายภาพที่เปิดเผยในที่สุด เขาได้แสวงหาที่จะปกปิดการกระทำของเขาแทนที่จะสารภาพมัน

การรณรงค์ที่เป็นศูนย์กลางของโยชูวา: ที่ภูเขาเอบาล ภูเขาเกริซิม เมืองเซเคมี เมืองเบเชล เมืองอัยเมืองเยรีโค เมืองกิลกาล และเมืองกิเบโอน

กระบวนการอย่างเดียวกันก็ปรากฏในเรื่องราวของการล้มลงในความบาปและเรื่องราวของบาปของ ดาวิดกับนางบัทเชบา (ปฐมก. 3:6-7, 10; 2 ซมอ. 11:2-4, 8) หนึ่งเซลหน้าประมาณ 4 ออนซ์ โจเซฟัสได้เขียนว่าเสื้อคลุมจากซินาร์ที่อาคานได้อามาเป็น “เสื้อผ้าหลวงที่ทอด้วยทองทั้งหมด”¹⁰³

คนอิสราเอลได้ลงโทษลูกๆ ของอาคานพร้อมกับเขา (ข้อ 24) เพราะเป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้มีส่วนในบาปของเขา (เปรียบเทียบ สภษ. 15:27)¹⁰⁴ มันคงยากสำหรับอาคานที่จะซ่อนสิ่งของที่รับได้ภายใต้เต็นท์ของเขาโดยปราศจากการรู้ของครอบครัวของเขา ประชาชนได้ทำลายสมบัติทั้งหมดของอาคาน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 13:16-17) บาปของอาคานเป็นการฝ่าฝืนอย่างโอหังแก่พระเจ้า (เปรียบเทียบ กตว. 15:30, 35) กองหินที่ประชาชนได้ทับถมอาคาน ครอบครัวของเขา และสมบัติของเขา (ข้อ 26) เป็นการระลึกถึงการกระทำแห่งการกบฏนี้สำหรับคนอิสราเอลและลูกหลานของพวกเขา (เปรียบเทียบ 8:29; 2 ซมอ. 18:17) พวกเขาได้ตั้งชื่อหุบเขาที่การประหารชีวิตได้เกิดขึ้นว่า “อาโคร” (ความหมายตามตัวอักษรคือ ความลำบากหรือหายนะ) ซึ่งเป็นการย้ำเตือนต่อไปอีก (เปรียบเทียบ ฮชย. 2:15; อสย. 65:10) จงสังเกตถึงการเล่นคำของชื่อของอาคาน

“ในขณะที่พวกเขา [คนอิสราเอล] ได้เรียนรู้จากความเมตตาของพระองค์ว่าพระองค์สมควรได้รับความรักมากแค่ไหน พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้จากการพิพากษาของพระองค์อีกด้วยว่าพระองค์สมควรได้รับความยำเกรงมากแค่ไหน”¹⁰⁵

ความฟ่ายแพ้ของอิสราเอล ณ เมืองอัยก็อธิบายด้วยภาพถึงอิทธิพลที่ไปไกลของบาป บาปของคนๆ เดียวหรือคนสองสามคนสามารถกระทบต่อสวัสดิภาพของคนอื่นอีกหลายคนที่ไม่ได้ทำบาปนั้น สิ่งนี้ อาคานและครอบครัวของเขาได้เป็นสำหรับอิสราเอล ณ เวลาคือสิ่งที่อานานิเยและสัปฟิราจะได้เป็นสำหรับคริสตจักรแรกเริ่ม (กจ. 5) พวกเขาเป็นการเตือนที่หนักแน่นถึงผลลัพธ์ต่างๆ ของบาปท่ามกลางประชากรของพระเจ้า นาดับและอาบิฮู (ลนต. 10) และโคราห์และพวกสหายของเขา (กตว. 16) เป็นตัวอย่างที่คล้ายคลึงกัน ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าไม่ได้พิพากษาบาปในทุกวันนี้อย่างที่พระองค์ได้ทำในเหตุการณ์เหล่านี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์รู้สึกจริงจังกับมันน้อยลงไป พระองค์ได้ยับยั้งการพิพากษาในสถานการณ์ต่างๆ ส่วนใหญ่อย่างมีเมตตา อย่างไรก็ตาม บาปก็ยังก่อให้เกิดการถูกทำลายและความตายเช่นกัน

“การแก้แค้นแรกๆ ของพระเจ้าจะต้องเป็นที่เกรงกลัวอย่างมาก เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจะต้องเป็นตัวอย่าง”¹⁰⁶

การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่ออาคานนั้นไม่ใช่ไม่ยุติธรรม มันเป็นเพราะความเมตตาของพระเจ้าเท่านั้นที่คนบาปคนใดก็ตามดำเนินชีวิตจนแก่เฒ่า พระเจ้าสามารถพิพากษาคนบาปคนใดก็ตาม ณ เวลาใดก็ตามในชีวิตของเขาหรือของเธอ และเป็นสิ่งที่ยุติธรรมอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีคนบาปคนไหนที่มีการอ้างเอาพระคุณของพระเจ้าได้ พระเจ้าไม่ได้เป็นลูกหนี้ของมนุษย์คนใดเลย

“เมื่อเราอ่านใน บทที่ 7 ถึงเรื่องราวของการรบครั้งแรกและความล้มเหลวครั้งแรกของอิสราเอล เราควรเห็นว่ามันมีสองสาเหตุหลักสำหรับความพ่ายแพ้ นั่นคือ ความมั่นใจในตนเอง และความโลภ และสองสิ่งนี้ยังคงเป็นสาเหตุหลักของความล้มเหลวในชีวิตคริสเตียน”¹⁰⁷

บทที่ 1-7 จัดตั้งหน่วยหนึ่งของเนื้อหา นั่นคือ การบรรยายถึงการล้อมเมืองเยรีโค ราหับและอาคานก็เปิดและปิดส่วนนี้ตามลำดับซึ่งก่อให้เกิด “ที่ตั้งหนังสือ” ของมัน ราหับเป็นหญิงโสเภณีชาวคานาอัน อาคานเป็นชายชาวอิสราเอล ราหับได้ซ่อนพวกสอดแนมไว้ใต้หลังคาของเธอ อาคานได้ซ่อนสิ่งของไว้ใต้เตียงของเขา ราหับ บ้านของเธอ และครอบครัวของเธอได้รับการช่วยให้รอด อาคานเตียงของเขา และครอบครัวของเขาได้ถูกทำลาย ผู้เขียนกำลังสอนศาสนศาสตร์โดยวิธีที่เขาได้สร้างการบรรยายของเขา¹⁰⁸

3. ชัยชนะที่เมืองอัย 8:1-29

เมื่อประชาชนได้จัดการกับบาปของอาคานตามที่พระเจ้าได้บัญชา อิสราเอลก็พร้อมที่จะต่อสู้กับศัตรูอีกครั้งหนึ่ง

8:1-2 เมื่อพิจารณาถึงความพ่ายแพ้ของอิสราเอล ถ้อยคำที่หนุนใจของพระเจ้านั้นจำเป็นที่จะเสริมการแก้ไขปัญหาของโยชูวา (เปรียบเทียบ 1:9) พระเจ้าได้สัญญาที่จะให้ชัยชนะ แต่พระองค์ได้เจาะจงถึง ยุทธวิธี ครั้งนี้คนอิสราเอลสามารถเก็บสิ่งต่างๆ ที่ริบมาได้ นั่นเอามาเป็นของพวกเขาได้

8:3-13 โยชูวาได้เลือกทหาร 30,000 คนจากจำนวน 40,000 คนสำหรับสงครามครั้งนี้ เขาได้ส่งทหาร 5,000 คนที่จะแอบซุ่ม ณ ทางทิศตะวันตกของเมือง ส่วนที่เหลือ 25,000 คน (สองเท่าจำนวนประชากรของเมืองอัย ข้อ 25) ได้เข้าหาเมืองอัยจากทิศเหนือ

8:14-23 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกผู้ชายจากเมืองเบธเอล ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของเมืองอัย ได้ร่วมกับพวกผู้ชายจากเมืองอัยที่จะขับไล่การโจมตีของอิสราเอล (ข้อ 17) เห็นได้ชัดเจนว่าสองเมืองนี้ได้ทำสนธิสัญญาสำหรับการปกป้องซึ่งกันและกัน การยื่นหอกออกไปของโยชูวา (ข้อ 18) เป็นสัญญาณที่ได้เตรียมไว้มาก่อนของเขาแก่พวกผู้ชายของเขาที่แอบซุ่มเพื่อที่จะโจมตี มันเป็นสัญลักษณ์ว่าชัยชนะได้มาจาก พระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 14:16; 17:8-12)

8:24-29 โยชูวาได้เชื่อฟังคำแนะนำของพระเจ้าที่ได้ให้ที่นี่และก่อนหน้านั้นในธรรมบัญญัติอย่างระมัดระวัง เขาได้ฆ่าบรรดาผู้ชายของเมืองทั้งหมด นั่นคือได้ทำลายเมืองอัยอย่างสิ้นเชิง และได้ฆ่ายักษ์ผู้ซึ่งเขาได้แขวนไว้ที่ต้นไม้จนกระทั่งดวงอาทิตย์ตก (กดว. 25:4; ฉธบ. 21:22-23) เขาได้ตั้งกองหินแห่งการระลึก ณ ประตูแรกของเมืองอีกด้วย (เปรียบเทียบ 7:26) ในความตรงกันข้ามกับส่วนก่อนหน้านี้นี้ ส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าให้ชัยชนะเมื่อประชากรของพระองค์ได้ยอมรับการพิงพาที่พระองค์ของพวกเขามาโดยการวางใจพระองค์และเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์

“มันน่าสนใจที่จะสังเกตอีกครั้งว่าชัยชนะแรกในประเทศแถบเนินเขาขึ้นอยู่กับบริเวณของเมืองอัยและเมืองเบธเอล เป็นที่ที่พระสัญญาบางอย่างที่สำคัญที่สุดได้ถูกมอบให้แก่อับราฮัมและยาโคบหลายร้อยปีก่อนหน้านี้ (ปฐมก. 13 และ 28:10-22) นอกจากธรรมชาติทางยุทธศาสตร์ของบริเวณนี้บรรดา พระสัญญาเหล่านี้เหล่านี้คงได้มีส่วนในการตัดสินใจของโยชูวาที่จะเริ่มการต่อสู้ ณ ที่นี้ การเคลื่อนที่กล้าหาญของโยชูวาไปยังส่วนนี้ของประเทศแถบเนินเขาอาจได้เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะรวมคนคานาอันในบริเวณเมืองเบธเอลเข้าด้วยกัน มาถึง ณ จุดนี้ ดูเหมือนว่าพวกเขาได้อยู่ในความอลหม่านเนื่องด้วยการคุกคามของอิสราเอล (ยชว. 5:1) จะมีที่ไหนที่ดีกว่าในการที่จะทำการตั้งหลักของพวกเขา ณ ทางเข้าไปสู่บริเวณทางยุทธศาสตร์ของเมืองเบธเอลและที่ราบสูงเบนยามินตอนกลางอีกไหม?”¹⁰⁹

นักเขียนคนหนึ่งได้สังเกตถึงความคล้ายคลึงกันระหว่าง โยชูวา 7:1-8:29 กับ เฉลยธรรมบัญญัติ 1:19-3:11; 9:7-10:11; วนล. 10:6-11:33 และ 20:1-48 เขาได้สรุปว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้ใช้บรรทัดฐานและคำศัพท์ในพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้เพื่อที่จะให้เป็นที่น่าประทับใจของผู้อ่านของเขา โดยการกล่าวซ้ำสามบทเรียนหลัก ประการที่หนึ่ง การครอบครองแผ่นดินคานาอันของอิสราเอลไม่ใช่สิ่งที่แน่นอน แต่ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของพวกเขาต่อพระเจ้า ประการที่สอง ความพ่ายแพ้ในแผ่นดินนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นครั้งสุดท้ายและเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ประการที่สาม ที่จะได้รับแผ่นดินนั้นมา ประชาชนต้องจัดการกับความผิดของอิสราเอล และพวกเขาต้องกลับไปสู่การเชื่อฟังพระเจ้า¹¹⁰

4. การรื้อฟื้นพันธสัญญา 8:30-35

ตอนนี้อิสราเอลได้รับฐานที่มั่นอย่างแข็งแกร่งและเพียงพอในแผ่นดิน ในการที่จะเดินทางไปทางเหนือยัง เขมมเพื่อที่จะดำเนินการตามคำแนะนำของพระเจ้าเกี่ยวกับการรื้อฟื้นพันธสัญญาในแผ่นดิน

นั้น (ฉธบ. 27) เมืองเซเคมอยู่ห่างจากเมืองอัยไปทางทิศเหนือประมาณ 30 ไมล์ มันเป็นสถานที่สำคัญสำหรับพิธีนี้เพราะว่าที่นั่นเองที่พระเจ้าได้บอกแก่อับราฮัมเป็นครั้งแรกว่าพระองค์จะให้แผ่นดินคานาอันแก่เขา (ปฐมก. 12:7) ยาโคบได้ฝันรูปเคารพของเขาไว้ที่นั่นด้วย (ปฐมก. 35:2) ยิ่งไปกว่านั้นอีก เซเคมได้เป็นสถานที่ที่ยู่งเนื่องด้วยสถานการณ์ทางภูมิประเทศ ณ ทางแยกในปาเลสไตน์ทางเหนือ

“เรื่องราวของการสร้างแท่นบูชาที่บนภูเขาเอบาล และการอ่านที่จริงจังเกี่ยวกับพระพรต่างๆ และการสาปแช่งต่างๆ ของพันธสัญญา ณ สถานที่นี้นั้นก็สำคัญทางยุทธศาสตร์สำหรับการเข้าใจเนื้อหาของ พระธรรมโยชูวา . . . โดยสัญลักษณ์ที่ชัดเจนและไม่ผิดพลาด ผู้อ่านได้รับการบอกกล่าวว่าสิทธิของการครอบครองแผ่นดินแห่งพันธสัญญานั้นก็ผูกมัดกับและขึ้นอยู่กับการอ้างพันธสัญญาของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์ (และเหนือโลก)”¹¹¹ ภูเขาเอบาลอยู่ทางทิศเหนือของสองภูเขาด้วยความสูง 3,085 ฟุต และ ภูเขาเกริซิมอยู่ทางทิศใต้ ซึ่งมีความสูง 2,890 ฟุต ลำดับของเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้บันทึกไว้ที่นี้ก็แตกต่างจากลำดับที่โมเสสได้ให้ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บางทีลำดับที่นี้คงแสดงถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง พิธีนี้ได้สถาปนาพระยาเวห์ว่าเป็น “พระเจ้าของอิสราเอล” (ข้อ 30) ต่อหน้าคานาอันเช่นเดียวกันกับคนอิสราเอล มันได้สรุปความถึงการประกาศของอิสราเอลถึงการพึ่งพาประชาชนได้ถวายเครื่องเผาบูชาและसानติบูชา บนภูเขาซีนาย เมื่อพระเจ้าได้ให้ธรรมบัญญัติแก่อิสราเอลเป็นครั้งแรก อีกครั้งหนึ่งที่มีการถวายของพวกเขาที่นี้ได้ระลึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นและแสดงให้เห็นว่าพิธีนี้ได้ก่อตั้งการรื้อฟื้นพันธสัญญา¹¹²

“วิธีฉาบหินและจากนั้นก็เขียนบนก้อนหินเหล่านั้นซึ่งดั้งเดิมแล้วได้มาจากอียิปต์ ดังนั้นตัวอักษรคงถูกทาสีสีแดง ดังนั้นเราสามารถจินตนาการถึงก้อนหินที่ด้วยปูนขาวขนาดใหญ่พร้อมกับตัวอักษรภาษาฮีบรูซึ่งทำให้เกิดบัญญัติ 10 ประการ และพระพรต่างๆ และคำสาปแช่งต่างๆ ของธรรมบัญญัติเช่นกัน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 28) โครงสร้างนี้เป็นการสำแดงทางสาธารณะครั้งแรกของธรรมบัญญัติ”¹¹³

“สิ่งนี้ทำให้มันเป็นที่เห็นได้ชัดเจนแก่พวกคนแปลกหน้าที่เข้าไปในแผ่นดินถึงสิ่งที่พระเจ้าได้รับการน้สการในมัน และข้อแก้ตัวทั้งสิ้นสำหรับความผิดพลาดก็ได้ถูกนำไปเสีย”¹¹⁴

“ศาสนาของอิสราเอล ณ จุดดีที่สุดของมันก็เป็นศาสนาแบบมิชชั่นนารี”¹¹⁵

ขอบเขตของข้อความจากธรรมบัญญัติของโมเสสที่ประชาชนได้คัดลอกลงบนศิลารำลึกก็ไม่ชัดเจนจาก พระคัมภีร์ตอนนี้ ดูเหมือนเฉลยธรรมบัญญัติ 27 จะบ่งบอกว่าเป็นบัญญัติสิบประการ “พระพรและคำสาปแช่ง” (ข้อ 34) อาจเป็นความหมายเหมือนกันสำหรับ “ถ้อยคำทั้งสิ้นของธรรมบัญญัติ” (นั่นคือ บัญญัติสิบประการ) มากกว่าที่จะเป็นการอ้างอิงถึงพระพรและคำสาปแช่งที่เจาะจงที่

ถูกกล่าวไว้ก่อนหน้านี้และถูกระบุที่นี่ (ฉธบ. 28) อย่างไรก็ตาม ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า “พระพรและคำสาปแช่ง” อาจอ้างอิงถึง เฉลยธรรมบัญญัติ 28 นักวิชาการบางคนเชื่อว่าคนอิสราเอลได้ จารึก พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติทั้งหมดลงบนศิลา สิ่งนี้ก็เป็นไปได้เนื่องจากว่า การจารึกของเบฮิสตุณ ก็ถูกเขียนลงบนศิลาจารึกในอิหร่าน ซึ่งมีความยาวเป็นสามเท่าของพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ พิธีนี้ได้ เฝชิญหน้าคนอิสราเอลทั้งหมดคือ พวกผู้ชาย พวกผู้หญิง และพวกเด็กๆ ด้วยการเรียกร้องของพระเจ้า แห่งพันธสัญญาของพวกเขา ในขณะที่พวกเขาได้เริ่มระยะใหม่ของประวัติศาสตร์แห่งชาติของพวกเขา การตอบสนองที่เชื่อฟังจะรับรองถึงการหยุดพักในอนาคต ความมั่งคั่ง และความสุขในแผ่นดินนั้น มัน สำคัญสำหรับประชากรของพระเจ้าที่จะประกาศถึงความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าที่ได้ออก เปิดเผยพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางผู้ไม่เชื่อที่เราดำเนินชีวิตด้วย (เปรียบเทียบ กจ. 1:8) สิ่งนี้ช่วย พวกเขาให้เข้าใจว่าทำไมเราดำเนินชีวิตอย่างที่เรดำเนิน และมันนำเสนอราศีไปสู่พระเจ้าเมื่อประชากร ของพระองค์เริ่มที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมและสำแดงออกถึงอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 5:16)

5. การทำสนธิสัญญากับชาวกิเบโอน บทที่ 9

ชาวเมืองกิเบโอนได้ตัดสินใจว่าถ้าพวกเขาไม่สามารถพิชิตคนอิสราเอลได้ พวกเขาจะเข้า ร่วมกับพวกเขา นี่ได้เป็นยุทธวิธีที่พวกศัตรูของผู้เชื่อได้ใช้มาเป็นเวลาหลายศตวรรษ (เปรียบเทียบ กดว. 25:1-2)

9:1-2 อิสราเอลเป็นนามของประโยคคุณศัพท์ทำหน้าที่ขยายของคำว่า “มัน” ในข้อ 1 มากกว่า ที่จะเป็นการรื้อฟื้นพันธสัญญาที่เมืองเชเคม ความสำเร็จของอิสราเอลได้ทำให้พวกกษัตริย์ของคานาอัน ที่จะรวมกันต่อสู้ประชากรของพระเจ้า ในขณะที่สมาพันธ์นี้กำลังก่อตัว พวกกิเบโอนได้ริเริ่มกลยุทธ์ที่ แตกต่างออกไป กระทั่งเวลานี้ในพระธรรมโยชูวา อิสราเอลได้เลือกเป้าหมายทางทหารของพวกเขา แต่ ตอนนี้นักอื่นๆ ได้ระบุถึงงานต่างๆ ทางทหารของพวกเขา

“บทต่อๆ ไปก็แนะนำถึงการเปลี่ยนผ่านจากประชากรที่มีชัยของพระเจ้า ซึ่งการครอบครอง แผ่นดินของพวกเขานั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างง่ายของการพิชิตบรรดาผู้ที่ท้อใจอยู่แล้ว ไปสู่ประวัติศาสตร์ ที่ไม่จบสิ้นของสงคราม การหลังโลहित และการกราบไหว้รูปเคารพที่จะหลอกหลอนอิสราเอลตลอด ประวัติศาสตร์ของพวกเขา อย่างเช่นในบทแรกๆ ของพระธรรมปฐมกาล และบทแรกๆ ของพระธรรม โยชูวาที่กล่าวถึงการอาศัยอยู่ของอิสราเอลในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา การเปลี่ยนผ่านอย่างเดียวมีการ ขยายที่กว้างใหญ่ไพศาล”¹¹⁶

9:3-5 เมืองกิเบโอนอยู่ห่างจากเมืองเบธเอลไปทางใต้ 7 ไมล์ มันเป็น “หนึ่งในเมืองที่ใหญ่ ที่สุดในตอนกลางของคานาอัน”¹¹⁷ ซึ่งใหญ่กว่าเมืองอัย (10:2) และบางที่เป็นเหมือนหลวงของคานาอัน

¹¹⁸ ภายหลังมันได้กลายมาเป็นเมืองของคนเลวี (18:25; 21:17) ในที่สุดแล้ว คนอิสราเอลได้ตั้งพลับพลาที่นั่น และมันได้คงอยู่ที่นั่นจนกระทั่งซาโลมอนได้สร้างพระวิหารของเขา (1 พกย. 3:4-5; 1 พศด. 16:39; 21:29) คนฮีไวต์ได้อาศัยที่เมืองกิเบโอนตั้งแต่วเวลาของการพิชิตคานาอัน (ข้อ 7) เมื่อพวกผู้นำของเมืองกิเบโอนได้เรียนรู้ถึงวิธีที่ฉลาดซึ่งคนอิสราเอลได้ใช้ที่เมืองเยรีโคและเมืองอัย พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะใช้การหลอกลวงเช่นกัน

9:6-15 พระเจ้าไม่ได้ห้ามคนอิสราเอลจากการทำสนธิสัญญากับผู้คนที่ไม่ใช่คนคานาอัน (ฉธบ. 20:11) แต่พระองค์ได้บัญชาแก่พวกเขาโดยเฉพาะว่าอย่าทำสนธิสัญญากับเผ่าต่างๆ ที่เป็นคนพื้นเมืองของ คานาอัน (อพย. 23:32; 34:12; กตว. 33:55; ฉธบ. 7:2) คนกิเบโอนได้หลอกลวงคนอิสราเอลด้วยวิญญาณที่ล่อมตัวของพวกเขา พร้อมกับอาหารและเสื้อผ้าของพวกเขา (ข้อ 12-13) พวกเขาได้สร้างที่จะยำเกรงพระยาเวห์เช่นกัน ซึ่งเป็นแรงจูงใจสูงสุดสำหรับการเข้าร่วมกับอิสราเอล (ข้อ 9-11) แต่เป้าหมายของพวกเขาคือที่จะช่วยชีวิตของพวกเขาให้รอด ในระดับผิวเผินแล้ว การอนุญาตตามคำขอร้องของคนกิเบโอนดูเหมือนได้อยู่ภายในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ผลลัพธ์ก็คือ คนอิสราเอลได้รับอาหารของพวกเขา บางทีก็เพื่อที่จะตรวจสอบมันเป็นอย่างน้อย (ข้อ 14) ถ้าพวกเขาได้ทานมันกับพวกเขา การทานนี้อาจกลายเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงทางพันธสัญญา ธรรมเนียมนี้เป็นสิ่งธรรมดาในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณ (ข้อ 15; เปรียบเทียบ ปฐก. 31:54)¹¹⁹ คนอิสราเอลได้ประทับตราสนธิสัญญาด้วยคำสัญญาที่จริงจังกในการที่จะสงวนคนกิเบโอนไว้ (ข้อ 15) ผู้เขียนได้ระบุอย่างชัดเจนถึงเหตุผลที่คนกิเบโอนประสบความสำเร็จในการหลอกลวงอิสราเอล คนอิสราเอล “หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระเจ้าไม่” (ข้อ 14; กตว. 27:21; เปรียบเทียบ ยก. 4:2) แม้ว่าพวกเขาได้เรียนรู้ว่าการเชื่อฟังนั้นจำเป็นสำหรับชัยชนะที่เมืองเยรีโคและเมืองอัย แต่พวกเขายังไม่ได้เรียนรู้ว่าพวกเขาต้องการการนำพาของพระเจ้าในทุกๆ อย่าง (เปรียบเทียบกับ ยน. 15:5)

“ในแง่ของถากถางแล้ว จากคนทั้งหมดนั้น โยชูวาได้ล้มเหลวที่จะทูลขอการแนะนำจากพระเจ้า โยชูวาได้ขึ้นไปบนภูเขาแห่งการสำแดงพร้อมกับโมเสส (อพย. 24:13-13) และในการเตรียมตัวของเขาสำหรับการเป็นผู้นำ เขาได้ถูกฝึกในการที่จะใช้อุรีมและทุมิมสำหรับการค้นพบน้ำพระทัยของพระเจ้า (กตว. 27:18-21) มันง่ายแก่ไหนแม้กระทั่งในการรับใช้พระเจ้าสำหรับการที่จะไม่เห็นความสำคัญของการนำพาและพระพรของพระเจ้า”¹²⁰ “. . . ไม่มีแนวทางที่เจาะจงแห่งการกระทำอันใดที่จะชัดเจนอย่างมากต่อคริสเตียนเกี่ยวกับการแก้ตัวเขาจากหน้าที่ของการแสวงหาทิศทางจากเบื้องบน”¹²¹

9:16-27 พวกผู้นำของกิเบโอนได้ควบคุมสี่เมือง (ข้อ 17) เมืองเหล่านี้ได้กระทำการด้วยกันในการดำเนินการต่างๆ ของพวกเขา รวมถึงการทำสนธิสัญญากับอิสราเอล การครอบครองเมืองเหล่านี้โดยอิสราเอลได้ให้ฐานที่มั่นคงมากขึ้นในคานาอันตอนกลางแก่ประชากรของพระเจ้า “ที่นี้ลักษณะเด่นแห่ง

ถิ่นทุรกันดารได้กลับหัวกลับหาง เพราะว่าในถิ่นทุรกันดารนั้น พวกผู้นำนั้นไม่ผิด ในขณะที่ประชาชนผิด ที่นี้ประชาชนไม่ผิด ในขณะที่พวกผู้นำผิด”¹²²

คนอิสราเอลได้ถือว่าคำสาบานของพวกเขาต่อคนกิเบโอนเป็นการผูกมัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เนื่องจากว่ามันเป็นคำสัญญาที่ได้ให้ไปในนามของพระยาเวห์ (ข้อ 19) “ ‘คำสาบาน’ ได้ถูกกระทำขึ้น ในนามของพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ ความซื่อสัตย์นั้นต้องถูกมอบให้แก่พระเจ้าไม่ใช่แก่คนกิเบโอน รูปแบบของคำสาบานได้เรียกร้องให้พระเจ้าที่จะลงโทษคนอิสราเอลถ้าพวกเขาล้มเหลวที่จะรักษา ข้อตกลงของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 18-20) สิ่งนี้อธิบายว่าทำไมอิสราเอลได้รู้สึกผูกมัดต่อสนธิสัญญา แม้ว่ามันได้ถูกกระทำภายใต้การเสแสร้งที่เทียมเท็จ (เปรียบเทียบ ปฐก. 27:35; สดค. 15:4)”¹²³ คนทางโลกตะวันออกใกล้ได้ถือว่าสนธิสัญญาทั้งสิ้นเป็นข้อตกลงที่ศักดิ์สิทธิ์¹²⁴ ถ้าอิสราเอลได้ละเมิดคำสาบานนี้ พวกเขาจะได้นำการตำหนิมาซึ่งพวกเขาเองและพระเจ้าของพวกเขา พวกผู้นำอิสราเอลก็ฉลาดในการที่จะไม่ละเมิดคำสัญญาของพวกเขา¹²⁵

ภายหลังในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล กษัตริย์ซาอูลได้ฆ่าคนกิเบโอนบางคนด้วยความร้อนรนแบบผิดๆ และพระเจ้าได้ส่งการกัณดารอาหารไปยังอิสราเอลซึ่งเป็นการลงโทษ (2 ซมอ. 21:1-2) เหตุผลที่พระเจ้าได้ห้ามประชากรของพระองค์จากการอนุญาตให้คนคานาอันที่จะอาศัยและที่จะรวมกันกับอิสราเอลก็คือว่าพวกเขาอาจนำคนอิสราเอลไปสู่การกราบไหว้รูปเคารพ เพราะฉะนั้นพวกผู้นำของอิสราเอลได้ลงโทษคนกิเบโอนสำหรับการหลอกลวงของพวกเขาในแนวทางที่ถูกออกแบบมาที่จะลดความเป็นไปได้ของการทำสิ่งนี้ของพวกเขา พวกเขาได้ทำให้พวกเขาเป็นคนที่ใช้ในพลับพลา อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า แผนการนี้ได้ทำให้พวกผู้นำกลับเป็นที่โปรดปรานที่ดีต่อคนอิสราเอล อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่ได้เป็นการเคลื่อนที่ฉลาดเพราะว่าพระเจ้าต้องการคนอิสราเอลที่มีสิทธิ์เท่านั้นที่จะช่วยในการนมัสการในพลับพลา โดยการนำคนต่างประเทศเหล่านี้เข้าสู่การรับใช้ในพลับพลา พวกผู้นำอิสราเอลได้ละเมิดความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กดว. 3:10; อสค. 44:7)

“พวกคนใช้ควรจะถือว่าอยู่ในแ่งที่อันเป็นที่ถูกที่สุดในที่นี้ในฐานะคนตัดฟันและคนตักน้ำ คนกิเบโอนจะกระทำงานบริการที่ชั้นต่ำเท่านั้น (ดู ฉธบ. 29:11)”¹²⁶

“พวกเขาเป็นคนต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตที่จะอาศัยอยู่ แต่การอยู่ของพวกเขาเป็นบทเรียนที่มีชีวิตสำหรับคนอิสราเอลและคนต่างประเทศ คนต่างประเทศเรียนรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถใช้เล่ห์เหลี่ยมของพวกเขากับประชากรของพระยาเวห์ได้ แม้ว่า จะกระทำด้วยการกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อที่เคร่งครัดในทางศาสนาก็ตาม อิสราเอลเรียนรู้ถึงอันตรายใหญ่หลวงซึ่งคุกคามชีวิตและความเป็นผู้นำของพวกเขา เมื่อการตัดสินใจนั้นถูกกระทำขึ้นโดยปราศจากการปรึกษาพระยาเวห์และเมื่อไม่มีการกระทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส”¹²⁷

การกระทำนี้ได้รับรรลุคำพยากรณ์ของโนอาห์ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับคนคานาอันในปฐมกาล 9:25 คน กิเบโอนได้รับงานในการบริการในพลับพลาที่พวกเขาจะได้รับการเปิดโอกาสไปสู่อิทธิพลฝ่ายวิญญาณที่ดีที่สุด คนกิเบโอนไม่เคยนำคนอิสราเอลไปสู่การกราบไหว้รูปเคารพ ตามที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ แต่การอยู่ของพวกเขาในพลับพลาไม่เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า (อสค. 44:7)

นักอรรถาธิบายบางคนได้ถือว่าคนกิเบโอนเป็นคนกลับใจใหม่ที่จริงใจต่อพระยาเวห์ แทนที่จะเป็นศัตรูต่ออิสราเอล ตามข้ออ้างอิงดังต่อไปนี้ที่อธิบายไว้ “ดังนั้น มันมีการเปรียบเทียบอย่างแน่นอนระหว่างราหับซึ่งเป็นบุคคลและคนกิเบโอนที่เป็นกลุ่มคน ราหับ (พร้อมด้วยครอบครัวของเธอ) เป็นบุคคลเดียวที่ได้รับการช่วยกู้จากเมืองเฮริโค คนกิเบโอนเป็นประชาชนกลุ่มเดียวที่ได้รับการช่วยกู้จากแผ่นดิน ราหับได้เชื่อ ได้ละเมืองเฮริโคและได้มาท่ามกลางประชากรของพระเจ้า คนกิเบโอนเป็นกลุ่มคนเดียวเท่านั้นในแผ่นดินที่ได้หันไปหาพระเจ้า และพวกเขาได้ดำเนินไปตลอดปีทั้งสิ้นของประวัติศาสตร์อิสราเอล”¹²⁸

คนกิเบโอนเป็นคนกลับใจแท้ต่อพระยาเวห์ ผู้ซึ่งเห็นอกเห็นใจกับฝ่ายอิสราเอลหรือศัตรู ผู้ซึ่งได้เชื่อว่าวิถีที่ดีที่สุดในการที่จะอยู่รอดก็คือที่จะยอมแทนที่จะต่อต้านซะใหม่? นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่ได้สรุปว่า พวกเขาเป็นศัตรูและเล่ห์เหลี่ยมของพวกเขา (ข้อ 4) ได้ขยายไปสู่การกล่าวยอมรับถึงความยำเกรงที่มีต่อพระยาเวห์ มันไม่มีถ้อยคำตรงๆ ในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่าคนกิเบโอนเป็นคนกลับใจอย่างที่ราหับได้กลับใจ เพียงแค่ว่าแรงจูงใจของพวกเขาไม่ชัดเจนเพียงพอแก่เราที่จะทำการตัดสินใจในเชิงหลักคำสอน แม้ว่าข้าพเจ้าคิดว่านักตีความพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ที่นั่นถูกต้อง¹²⁹

ตามปกติ ผู้ไม่เชื่อก็ต่อต้านผู้เชื่อ เมื่อเราแสวงหาที่จะดำเนินการพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราในโลกนี้ บางครั้ง พวกเขาใช้การหลอกลวงที่จะกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของการสามัคคีธรรมของประชากรของพระเจ้าสำหรับประโยชน์ต่างๆ ที่เห็นแก่ตัวของพวกเขา ประโยชน์บางอย่างเหล่านี้ก็คือ ชื่อเสียงดี การติดต่อทางธุรกิจ หรือ การหาผู้สมรส

“ตามที่ โอ. วี. เกอร์ลาซกล่าว ‘เรื่องราวนี้’ เป็นคำเตือนแก่คริสตจักรของพระเจ้าแห่งทุกยุคทุกสมัยเกี่ยวกับความเจ้าเล่ห์และการแก่งแย่งของโลก ซึ่งบ่อยครั้งก็แสวงหาการรับรองอย่างสันติในส่วนหนึ่งของอาณาจักรของพระเจ้า และแม้กระทั่งการรับเข้าไปอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อใดก็ตามที่มันมีประโยชน์ที่จะทำอย่างนั้น”¹³⁰

ถ้าประชากรของพระเจ้าทำพันธสัญญากับผู้ไม่เชื่อ เราอาจจบลงด้วยการไม่เชื่อฟังพระเจ้า อย่างที่อิสราเอลได้ทำ (เปรียบเทียบ 2 คร. 6:14-18) เราจำเป็นต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าก่อนที่เรา

ทำข้อผูกมัดเหล่านี้ เราควรแสวงหามันในการอธิษฐาน (ยก. 1:5; 4:2-3, 15) และในพระคัมภีร์ (2 ทธ. 3:16-17; เปรียบเทียบ กคว. 27:21) เราควรไปปรึกษากับคนอื่นที่ยำเกรงพระเจ้า ผู้ซึ่งเข้าใจแนวทางของพระเจ้า และสามารถช่วยเราหลีกเลี่ยงการมองข้ามการสำแดงทางพระคัมภีร์ที่สำคัญซึ่งถูกกับเรื่อง (สภษ. 11:14) ถ้าเราทำข้อผูกมัดที่ไม่ฉลาด เราควรจะหาสิ่งที่ดีที่สุดจากสถานการณ์นั้น ถ้าการละเมิดพันธสัญญานั้นจะขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า (ตัวอย่างเช่น การแต่งงานกับผู้ไม่เชื่อ และอื่นๆ)

6. ชัยชนะเหนือพันธมิตรอาโมไรต์ที่กิเบโอน 10:1-27

ความสำเร็จอย่างต่อเนื่องของอิสราเอลได้นำพวกศัตรูของพวกเขาที่จะเพิ่มการต่อต้านมากขึ้นต่อประชากรของพระเจ้า บทนี้บันทึกการกระทำที่รุกรานครั้งแรกของคนคานาอันที่มีต่อคนอิสราเอล

10:1-5 คนเยบุสได้อาศัยในเมืองและรอบเมืองเยบุส ซึ่งเป็นเมืองซาเลมโบราณ (ปฐก. 14:18) ที่นี้ผู้เขียนได้เรียกเมืองนี้ว่าเยรูซาเล็มซึ่งเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ “เยรูซาเล็ม” หมายถึง “การพบ (หรือการครอบครอง) สันติสุข” อาโดนิเซเดก (แปลตามตัวอักษรว่า เจ้านายแห่งความชอบธรรม) และเมลคีเซเดก (กษัตริย์แห่งความชอบธรรม ใน ปฐมกาล 14:18) เป็นชื่อเรียกของพวกเขา กษัตริย์เยบุส ดังเช่น ฟาโรห์เป็นชื่อเรียกของพวกเขา กษัตริย์อียิปต์ เมืองเยรูซาเล็มอยู่ใกล้เมืองกิเบโอนมากกว่าเมืองอื่นๆ ที่เข้าร่วมกับเยรูซาเล็มในการต่อต้านเมืองกิเบโอน บางทีเนื่องด้วยเหตุผลนี้ที่อาโดนิเซเดกได้ทำการริเริ่มในการรวมกันนี้

เมืองต่างๆ ในแผนที่: เบธโฮโรนล่าง เบธโฮโรนบน อัยยาโลน กิเบโอน เคฟีราห์ เบเอโรท กิลกาล คิริยาทเอยาริม อาเชคาห์ ยารมูท ลาคีซ เอกโลน เฮโบรน

“จดหมายอามาร์นาบ่งบอกว่าเมืองเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมทางการเมืองในศตวรรษที่ 14 กคศ. และตระหนักถึงความปลอดภัยของตนเองอยู่เสมอ”¹³¹

10:6-11 ที่นี้ผู้เขียนได้ใช้ชื่อ “คนอาโมไรต์” (ข้อ 6) โดยทั่วไปเกี่ยวกับคนคานาอันที่อาศัยในเนินเขาใกล้ๆ รวมทั้งคนเยบุสด้วย คนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในภูเขาเป็นพวกที่แข็งแกร่งที่สุดของคนคานาอัน¹³²

นี่เป็นครั้งแรกที่อิสราเอลได้ออกไปสู้รบกับพวกพันธมิตรของเมือง พระเจ้าได้ทำให้โยชูวาแน่ใจว่าเขาจะมีชัยชนะ (ข้อ 8) ยุทธวิธีของพระเจ้าก็รวมถึงการโจมตีในตอนเช้าโดยไม่ให้ตั้งตัวซึ่งทำให้คน อาโมไรต์ไม่ได้ป้องกันตัว (เปรียบเทียบกับ อพย. 23:27) อิสราเอลมีความได้เปรียบและได้ติดตามคน อาโมไรต์ที่หนีไปเป็นระยะทางหลายไมล์ พระเจ้าได้ส่งลูกเห็บมาอีกด้วย (เปรียบเทียบกับ อพย. 9:24) เมื่อคนอาโมไรต์ได้ลงมาจากเมืองเบธโฮโรนบนไปยังเมืองเบธโฮโรนล่างตามเส้นทางเทือกเขาที่

เชื่อมต่อเมืองเหล่านี้ (“การเคลื่อนลงมา” ข้อ 11) พายุนี้ได้ฆ่าพวกศัตรูหลายคนแต่ไม่ได้ฆ่าประชากรของพระเจ้าเลย ด้วยสิ่งนี้ คนอาโมไรต์และคนอิสราเอลได้ตระหนักว่าชัยชนะนี้ได้เกิดขึ้นซึ่งเป็นผลลัพธ์ของการช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติของพระยาเวห์และไม่ใช่อำนาจของอิสราเอลเอง พระยาเวห์และอิสราเอลได้ทำลายคนอาโมไรต์

“การข้ามแม่น้ำจอร์แดนตอนที่ระดับน้ำสูงและพายุลูกเห็บแบบลมวนที่เมืองอัยยาโลนเป็นความสำคัญทางศาสนศาสตร์ที่พิเศษ เพราะว่าพระบาอัลเป็นพระแห่งพายุที่ยิ่งใหญ่ของคนคานาอัน ผู้ซึ่งน่าจะควบคุมฝน ลูกเห็บ หิมะ และน้ำท่วมของปาเลสไตน์ จากเหล่านี้ได้ยืนยันว่าพระบาอัลไร้อำนาจต่อพระยาเวห์ในปาเลสไตน์ อย่างที่เขาได้เป็นในฉากของภัยพิบัติในอียิปต์”¹³³

จงสังเกตในข้อ 5-9 ถึงการที่ผู้เขียนได้เปลี่ยนการอ้างอิงถึงกิจกรรมต่างๆ ของคนอิสราเอลและพระเจ้า ดูเหมือนเขาได้ต้องการที่จะให้ผู้ฟังประทับใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าและมนุษย์ได้ทำงานร่วมกันที่จะก่อให้เกิดชัยชนะ (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:9)

10:12-15 โยชูวาได้ตั้งคำร้องขอของเขา (ข้อ 12) บนพระสัญญาของพระเจ้า (ข้อ 8) มันเป็นคำอธิบายแบบสาธารณชนที่เขาได้กล่าวซึ่งเป็นที่ได้ยินแก่คนอิสราเอล มีการอธิบายแบบพื้นฐานสองประการของการอัศจรรย์นี้ท่ามกลางพวกนักวิชาการแบบอีแวลเจลลิกอล

1. พระเจ้าได้ทำการหมุนของโลกช้าลงหรือทำให้หยุดหมุน หรือพระองค์ได้ทำให้แกนของโลกเอียงเพื่อจะทำให้ช่วงกลางวันยาวนานขึ้น คนส่วนใหญ่จากมุมมองนี้เชื่อว่าพระเจ้าได้ลดการกระทบทั่วโลกของการอัศจรรย์นี้โดยอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระองค์¹³⁴ ปัญหาหลักเกี่ยวกับมุมมองนี้ก็คือความไม่น่าจะเป็นไปได้ของมัน พระเจ้าจะ (แน่นอน พระองค์จะ) ทำการอัศจรรย์ทั่วโลกเช่นนั้นเพียงแค่จะให้กลางวันที่ยาวนานแก่อิสราเอลหรือ? พวกผู้สนับสนุนก็ตอบว่านี่คือความหมายธรรมดาคงของถ้อยคำที่ผู้เขียนได้ใช้

2. นี่คงเป็นการอัศจรรย์ท้องถิ่นที่ที่พระเจ้าได้จัดเตรียมความสว่างเพิ่มเติมแก่อิสราเอล ผู้สนับสนุนมุมมองนี้เชื่อว่าพระเจ้าได้สร้างสภาพทางบรรยากาศที่ไม่ธรรมดาซึ่งส่งผลต่อการหักเหของแสงอาทิตย์หลังจากที่ดวงอาทิตย์ได้ตกไป คนอื่นๆ รู้สึกว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมความสว่างสำหรับอิสราเอลที่อาจจะเหมือนดวงอาทิตย์ แต่เป็นที่มาของความสว่างที่แตกต่างออกไป อย่างเช่น เซกินาห์¹³⁵ ปัญหาหลักของมุมมองนี้ก็คือภาษาที่ถูกใช้ในบทนี้ที่ดูเหมือนจะบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงของการหมุนเวียนของโลก พวกผู้สนับสนุนก็ตอบว่านี่คือภาษาของการปรากฏและชี้ไปยังการอัศจรรย์ที่คล้ายคลึงกันในพระคัมภีร์ (เช่น อพย. 10:21-23; 2 พกษ. 20:10-11) บางคนก็อ้างพระสัญญาของพระเจ้าที่จะจัดเตรียมวันและคืนอย่างปกติ ซึ่งดูเหมือนจะชอบมุมมองนี้ (ปฐก. 8:22; เปรียบเทียบ ยรม. 33:20-21) โรเบิร์ต ดิก วิลสัน นักวิชาการภาษาฮีบรูแบบอนุรักษนิยมและมีความสามารถ ได้เชื่อว่าทั้ง

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เกิดปรากฏการณ์บดบังแสงโดยส่วนอื่นๆ ของท้องฟ้า¹³⁶ เขาได้โต้แย้งว่าภาษาฮีบรูที่แปลว่า “จหยุดนิ่ง” และ “ได้หยุดนิ่ง” สามารถแปลได้ว่า “จบบดบังแสง” และ “ได้ถูกบดบังแสง” นี่ก็เป็นการอธิบายที่เป็นไปได้อีกอย่างหนึ่ง บรรดาผู้เขียนหลากหลายได้แนะนำมุมมองอื่นๆ และความหลากหลายของมุมมองเหล่านี้¹³⁷ ยกตัวอย่างเช่น จอห์น ฮอลาเคย์ จูเนียร์ ได้เชื่อว่าโยชูวาได้ออกเสียงความเชื่อในโหราศาสตร์และได้เรียกการจัดเรียงที่อำนาจของส่วนอื่นๆ ของท้องฟ้า¹³⁸ คาวิต ฮาเวิร์ด จูเนียร์ ได้แนะนำว่าพระเจ้าได้ตรัสถ้อยคำใน 12ข และ 13ก แทนที่จะเป็นโยชูวา¹³⁹ นักตีความหมายส่วนใหญ่ถือว่าข้อ 12ข และ 13ก เป็นถ้อยคำของโยชูวาและเชื่อว่าเขาได้อธิษฐานต่อพระยาเวห์ คนคานาอันถือว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นพระ การควบคุมของพวกมันโดย พระยาเวห์คงได้ทำให้พวกศัตรูอิสราเอลได้ประทับใจอย่างลึกซึ้ง¹⁴⁰ หนังสือ “ยาซาร์” (“ชอบธรรม” ข้อ 13) ดูเหมือนจะเป็นการรวบรวมเรื่องราวของวีระบุรุษของอิสราเอล บางเรื่องราวถ้าไม่ใช่ทั้งหมดก็อยู่ในข้อนี้ และได้ทำให้ระลึกถึงการกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับอิสราเอล (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 1:18) ข้อความเพิ่มเติมที่ว่าพระยาเวห์ได้สู้รบเพื่ออิสราเอล (ข้อ 14) ได้เน้นอีกครั้งหนึ่งถึงการริเริ่มของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ในความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ “พระเจ้าต่อสู้เพื่ออิสราเอล พระองค์ยังต่อสู้ร่วมกับอิสราเอลหรือผ่านทางอิสราเอลอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถคาดหวังชัยชนะได้ ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำในส่วนของพวกเขา”¹⁴¹

10:16-27 คนอิสราเอลไม่ได้เผชิญกับการสูญเสียที่สำคัญอีกต่อไปในการปฏิบัติการแบบกวาดล้างที่ได้ตามมา “เรามีผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่” (ข้อ 21) หมายถึงว่า ไม่มีใครยกนิ้วของเขาในการต่อต้านคนอิสราเอล (เปรียบเทียบ อพย. 11:7) การที่คนหนึ่งเอาเท้าเหยียบคอของศัตรูของเขาเป็นการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์ซึ่งได้แสดงถึงการปราบปรามอย่างสิ้นเชิงในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณ (ข้อ 24; เปรียบเทียบ 1 พกษ. 5:3; สดค. 8:6; 110:1) การกระทำนี้ได้ให้ความมั่นใจที่มากขึ้นแก่คนอิสราเอลอีกด้วย โยชูวาได้เสริมผลกระทบของการกระทำนี้ด้วยการหนุนใจ (ข้อ 25) พวกผู้นำของอิสราเอลได้วางก้อนหินใหญ่ๆ เหนือถ้ำของพวกกษัตริย์คานาอัน (ข้อ 27) เพื่อประโยชน์ของบรรดาผู้ถือรักษาในอนาคต (เปรียบเทียบ 7:25) สิ่งนี้ได้ก่อตั้งการระลึกอีกอันหนึ่งถึงความสัตย์ซื่อและอำนาจของพระเจ้า

เมื่อผู้เชื่อประสบกับความสำเร็จที่เพิ่มมากขึ้นในสงครามฝ่ายวิญญาณของเรา ตามปกติแล้วเราก็ประสบกับการต่อต้านที่เพิ่มมากขึ้นจากพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเรา อย่างที่อิสราเอลได้ประสบ กระนั้นพระเจ้าก็ต่อสู้เคียงข้างประชากรของพระองค์ (2 คร. 12:9) เรามีความรับผิดชอบต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดชัยชนะ (ตัวอย่างเช่น การวางใจ การเชื่อฟัง การใช้ทรัพยากรต่างๆ ของเรา และอื่นๆ; เปรียบเทียบ อฟ. 6:14-18) พระเจ้าก็จัดเตรียมการช่วยเหลือตามธรรมชาติและเหนือธรรมชาติอีกด้วย พระองค์ช่วยเราที่จะใช้กำลัง สติปัญญา และความอดทนที่พระองค์ได้ให้แก่เรา พระองค์ยังทำสิ่งต่างๆ ที่เราไม่สามารถทำได้เพื่อตัวเราเองอีกด้วย พระองค์ได้ให้ความสว่างที่พิเศษแก่คนอิสราเอลและได้ส่ง

ถูกเห็บจากท้องฟ้า พระองค์ประทานของขวัญต่างๆ ทางวัตถุแก่เรา พระองค์เปลี่ยนหัวใจของผู้คน และพระองค์เปิดโอกาสใหม่ๆ สำหรับเรา และพร้อมกับการกระทำต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์

7. การพิชิตเมืองต่างๆ ในคานาอันทางตอนใต้ 10:28-43

ณ จุดนี้ ชัยชนะต่างๆ ของอิสราเอลได้เกิดขึ้นในคานาอันตอนกลาง ยุทธวิธีของพระเจ้าก็คือที่จะให้ฐานแห่งการปฏิบัติการในส่วนตรงกลางของแผ่นดินแก่ประชากรของพระองค์ก่อน จากนั้นพวกเขาสามารถรุกเข้าไปทางใต้และจากนั้นก็รุกไปทางเหนือ ผู้เขียนได้สรุปการต่อสู้ทางใต้ในส่วน of ข้อเหล่านี้

10:28-39 ชัยชนะอีกเจ็ดครั้งที่ได้ตามมาหลังจากสงครามที่กิเบโอน ในการบันทึกของการเผชิญหน้าเหล่านี้ ผู้เขียนได้เน้นถึงข้อเท็จจริงสองประการที่สำคัญ อิสราเอลได้เชื่อฟังต่อคำสั่งของพระเจ้าที่จะทำลายคานาอันในเมืองเหล่านี้ ประการที่สอง พระยาเวห์เป็นผู้ที่ได้มอบพวกศัตรูของอิสราเอลไว้ในมือของพวกเขา (ข้อ 30, 32)

เมืองต่างๆ ในแผ่นดิน: เกเซอร์ มักเคดาห์ เอกโลน กาชลา ลาคีซ เดบีร์ เฮโบรน กิลกาล เนเกบ คาเดชบารเนีย

“ . . . พระยาเวห์ได้แสดงถึงตนเองว่าเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งยอมรับผู้คนที่ติดตามพระองค์โดยไม่คำนึงถึงความผิดพลาดต่างๆ ในอดีตของพวกเขา”¹⁴² จุดประสงค์ของการโจมตีของโยชูวาก็คือเพื่อที่จะทำลายความสามารถทางทหารของเมืองหลวงเหล่านี้และที่จะใส่ความกลัวและความสับสนในคานาอันที่เหลืออยู่ โบราณคดีได้ยืนยันว่าหลายเมืองเหล่านี้ไม่ได้เผชิญกับการทำลายที่รุนแรง ณ เวลานั้น

“ณ ตอนนี่ของการต่อสู้ ดูเหมือนว่าโยชูวาไม่ได้สนใจในการทำลายแต่ละที่ของที่เหล่านี้อย่างสิ้นเชิง หรือในการครอบครองที่เหล่านี้”¹⁴³

“แต่มากกว่าการก่อให้เกิดการสูญเสียแบบทันทีทันใด การต่อสู้นี้ได้บรรลุอย่างอื่นด้วยตัวมันเอง — มันคือ การกวาดล้าง ไม่ใช่การครอบครอง: ‘โยชูวาและอิสราเอลได้กลับไปที่ยาคอบ กิลกาล’ (ยชว. 10:15, 43) การครอบครองแผ่นดิน คือที่จะอาศัยในแผ่นดิน เลี้ยงดูฝูงสัตว์และปลูกพืชผลในแผ่นดิน และอื่นๆ เป็นขบวนการที่ช้าอย่างมาก ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนในบทหลังๆ ของพระธรรมโยชูวา และ พระธรรมผู้วินิจฉัย”¹⁴⁴ ตาม คาร์ล วอน คลอสวิทซ์ (1780-1831) นักปรัชญาแห่งสงครามนั้น มันมีสามวัตถุประสงค์หลักทางทหารในสงครามใดก็ตาม ประการแรก ผู้รุกรานต้องทำลายอำนาจทางทหารของศัตรูเพื่อว่าศัตรูไม่สามารถดำเนินการหรือก่อสงครามขึ้นใหม่ได้ ประการที่สอง ผู้รุกรานต้อง

เอาชนะแผ่นดินของศัตรูเพื่อว่ากำลังทางทหารใหม่ไม่สามารถก่อตัวขึ้นได้ ประการที่สาม ผู้รุกรานต้องปราบความตั้งใจของศัตรู¹⁴⁵ โยชูวาได้บรรลุสามวัตถุประสงค์พื้นฐานเหล่านี้¹⁴⁶

10:40-43 ข้อเหล่านี้สรุปการพิชิตส่วนตอนใต้ทั้งสิ้นของคานาอัน อย่างที่ เราจะเห็นในภายหลัง อิสราเอลไม่ได้พิชิตทุกๆ เมืองหรือฆ่าคนคานาอันทุกคนโดยปราศจากการยกเว้น อย่างไรก็ตาม โยชูวาได้จัดการคุกคามทางทหารที่มีต่ออิสราเอลโดยเมืองต่างๆ ในทางใต้อย่างมีประสิทธิภาพ “ทั้งหมด” (ข้อ 40) มีความหมายที่จำกัด ในบริบทนี้ มันหมายถึง ส่วนทั้งหมดของแผ่นดิน กษัตริย์ทั้งหมดของเมืองต่างๆ ที่โยชูวาได้ทำลาย และคนทั้งสิ้นที่ได้อาศัยในเมืองเหล่านั้น (เปรียบเทียบ 13:1) เมืองโกเชน (ข้อ 41) เป็นเมืองที่อยู่ริมแดนทางตอนใต้ของอิสราเอล (15:51) นี้ไม่ใช่การอ้างอิงนี้ถึงส่วนหนึ่งของอียิปต์ที่มีชื่อนี้ ผู้เขียนได้เน้นการสู้รบของพระเจ้าเพื่ออิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 42) ประชากรของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องต่อสู้กับทุกๆ ศัตรูที่ปรากฏตัวอย่างทันทีทันใด อย่างที่คนอิสราเอลจะต้องฆ่าคนคานาอันทุกคนหรือโจมตีทุกๆ เมืองอย่างทันทีทันใด ณ ตอนนี้อยู่ในชีวิตประเทศชาติของพวกเขา น้ำพระทัยของพระเจ้านั้นก็คือว่า พวกเขาโจมตีเป้าหมายต่างๆ ที่ได้เลือกไว้เท่านั้น บางครั้งเราก็สามารถประสบความสำเร็จที่ใจ เมื่อเรามองดูที่คนชั่วร้ายจำนวนมากที่อยู่รอบตัวเรา หรือบาปมากมายที่รังควานเรา เราอาจคิดว่า “อะไรที่คนหนึ่งสามารถทำได้ในการปิดกั้นการมีขึ้นของความชั่วร้ายเช่นนั้น?” เราอาจคิดอีกว่ามันไร้ประโยชน์ที่จะทำอะไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงงานใหญ่ที่เราเผชิญ (มธ. 28:19-20) ในสถานการณ์เหล่านั้นเราจำเป็นต้องทำสิ่งที่พระเจ้าวางไว้ต่อหน้าเราที่จะทำวันต่อวัน มากกว่าที่จะรับเอาความรับผิดชอบมากขึ้นซึ่งมากกว่าที่พระเจ้าต้องการให้เรารับผิดชอบแบบทันทีทันใด (เปรียบเทียบ มธ. 6:25-34)

8. การพิชิตเมืองต่างๆ ในคานาอันทางตอนเหนือ 11:1-15

พวกผู้นำของเมืองต่างๆ ทางคานาอันทางตอนเหนือได้ตัดสินใจที่จะรวมกันต่อต้านการคุกคามของการแผ่ขยายของอิสราเอล

11:1-3 เมืองฮาไซร์ (ตามตัวอักษรหมายถึง การล้อมรอบ) เป็นเมืองที่เด่นในคานาอันทางตอนเหนือซึ่งมีเนื้อที่ 175 เอเคอร์ และจำนวนประชากร 30,000 ถึง 40,000 คน¹⁴⁷ นักโบราณคดีได้คำนวณจำนวนประชากรของเมืองต่างๆ ที่มีกำแพงว่ามีประมาณ 200 คนต่อ หนึ่งเอเคอร์ ครั้งหนึ่งเมืองฮาไซร์เคยเป็นหัวหน้าของพันธมิตรของเมืองต่างๆ ทางตอนเหนือ (ข้อ 10)¹⁴⁸ ยาบิน (ข้อ 1) คงเป็นชื่อเรียกมากกว่านามเฉพาะ (เปรียบเทียบ วนจ. 4:2) หรือคงเป็นนามส่วนตัว¹⁴⁹

11:4-9 ตามโจเซฟัส กองทัพที่รวมกันของเผ่าต่างๆ ของคานาอันมี ทหารราบติดอาวุธ 300,000 คน ทหารม้า 10,000 คน และรถม้า 20,000 คัน¹⁵⁰ “การร่วมนั้นทางตอนเหนือเป็นศัตรูที่น่าเกรงขามที่สุด

ของอิสราเอลในแง่ของทั้งจำนวนคนและอาวุธ แต่ละสงครามที่สำเร็จซึ่งอิสราเอลได้ต่อสู้ก็ยากกว่าอันสุดท้าย”¹⁵¹

เป็นที่แน่ชัดว่า ลำห้วยเมโรม (ข้อ 5) เป็นทะเลสาบเล็กๆ ที่อยู่ใกล้หมู่บ้านเมโรมซึ่งอยู่ทางตะวันตกของฮาไซร์ นักวิชาการบางคนถือว่าลำห้วยเมโรมเป็นทะเลสาบสุเลห์ ทะเลสาบสุเลห์อยู่ทางเหนือของทะเลคินเนเรท (กาลิลี) คนอื่นๆ ก็ถือว่าเมโรมเป็นมาโคนซึ่งอยู่ห่างจากทะเลทิเบเรียสสมัยใหม่ไปทางตะวันตกประมาณ 5 ไมล์¹⁵² สถานที่เหล่านี้ดูเหมือนน่าเชื่อถือได้น้อย การตัดเส้นเอ็นเกี่ยวข้องกับการตัดกล้ามเนื้อเส้นเอ็นขาของม้า การตัดเส้นเอ็นม้าและการเผาธรบ (ข้อ 6, 9) มีผลลัพธ์สองอย่าง ศัตรูไม่สามารถใช้พวกมันได้อีกต่อไป และคนอิสราเอลก็ไม่สามารถใช้พวกมันหรือวางใจในพวกมันได้

11:10-15 หลักฐานทางโบราณคดีที่สนับสนุนการทำลายของเมืองฮาไซร์ใน ศตวรรษที่ 15 ¹⁵³ ความหมายของวลีนี้ “เมืองที่อยู่บนเนินชาก” (ข้อ 13) นั้นไม่ชัดเจน “มันคงยากที่จะชี้ถึงการแสดงออกอันใดก็ตามในพระธรรมโยชูวาทั้งหมด หรือบางทีในพระคัมภีร์ทั้งหมด ที่ยากกว่าในการอธิบายสิ่งนี้” ¹⁵⁴ บางทีนี่เป็นเมืองเก่าแก่ที่มีอิทธิพลที่ชนรุ่นก่อนหน้านั้นได้สร้างขึ้นบนชากปรักหักพังก่อนหน้านั้น ¹⁵⁵ ถ้านี่เป็นความหมาย บางทีโยชูวาไม่ได้เผาเมืองเหล่านี้เพราะเขาต้องการที่จะสงวนพวกมันไว้ให้เป็นสถานที่เวลาแห่งเกียรติสำหรับการครอบครองคนอิสราเอล เคล็ดลับของความสำคัญที่เด่นชัดของโยชูวาจากมุมมองของมนุษย์ก็คือการเชื่อฟังอย่างต่อเนื่องของเขาที่มีต่อพระเจ้า (ข้อ 15) เราจะประสบกับชัยชนะเหนือศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราเช่นกัน ซึ่งก็คือ โลก เนื้อหนัง และมาร เมื่อเราทำตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างที่เราองค์ได้เปิดเผยในพระวจนะของพระองค์

เมืองต่างๆ ในแผนที่: ไชดอน คาเดช ฮาไซร์ มาโคน อักซาฟ ซิมโรน โยเคนอัม เมกิดโด โดร์ ทาอานาค อาราบาห์

9. สรุปของการพิชิตเมืองต่างๆ ของโยชูวา 11:16-12:24

การสรุปนี้อยู่ในสามส่วน: แผ่นดิน พวกกษัตริย์ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และพวกกษัตริย์ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

การพิชิตแผ่นดิน 11:16-23

ผู้เขียนอ้างอิงถึงคานาอันว่าเป็น “แผ่นดินของประชาชนอิสราเอล” เป็นครั้งแรกที่นี้ในพระคัมภีร์ (ข้อ 22) คนอานาคเป็นนักรบที่เก่งกล้าที่พวกสอดแนม 10 คนได้กล่าว (กตว. 13:28) อิสราเอลได้ทำลายพวกเขาเกือบทั้งหมด “การแข็งกระด้างของใจของพวกเขา [พวกกษัตริย์ที่โยชูวาได้พิชิต] [ข้อ 20]

เป็นการลงโทษ ตอนนี้ความชั่วร้ายของพวกเขาครบถ้วนแล้ว (เปรียบเทียบ ปฐก. 15:16) ความอ่อนผันอันยาวนานที่ได้มอบให้แก่พวกเขาโดยพระเจ้าที่อดทนนาน ไม่ได้สร้างการกลับใจใหม่ขึ้นในพวกเขาเลย”¹⁵⁶

“นี่คือบทเรียนตามพระคัมภีร์ซึ่งยากสำหรับประชากรของพระเจ้าที่จะเรียนรู้ พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติได้สั่งให้อิสราเอลที่จะเชื่อฟังพระเจ้า ทำลายผู้อาศัย ไม่มีเมตตา ไม่ทำพันธสัญญา ไม่แต่งงานกับพวกเขา (7:1-3) คำสั่งเช่นนั้นมิใช่ประสงค์ของพระเจ้า มันได้จัดการทดลองที่จะติดตามพระอื่นออกไปเสีย จากสมัยของผู้วินิจฉัยและโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากช่วงเวลาของซาโลมอนเป็นต้นไป การทดลองใหญ่ก็คือที่จะทำพันธมิตรทางการเมืองโดยทางพันธสัญญาและการแต่งงานทางการเมืองระหว่างราชวงศ์กษัตริย์ (1 พกษ. 11:1-8; 16:31; 20:30-43) ในการที่จะป้องกันอิสราเอลจากบาปใหญ่แห่งการกราบไหว้รูปเคารพ พระเจ้าได้สั่งให้พวกเขาที่จะไม่สำแดงความเมตตาแก่ศัตรู ในการที่จะช่วยให้พวกเขาที่จะรักษาคำสั่งของพระองค์ พระเจ้าได้ทำให้พวกศัตรูของพวกเขาที่จะต่อสู้กับพวกเขาแทนที่จะแสวงหาความเมตตาและสันติภาพ”¹⁵⁷

โยชูวาได้ปราบปรามทั้งแผ่นดิน (ข้อ 23) ในแง่ที่ว่ามันไม่มีสงครามที่ปักหลักโดยกองทัพเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลรวมกันที่ตามหลังการพิชิตของโยชูวาอีกต่อไป พระเจ้าได้คาดหวังให้แต่ละเผ่าที่จะปราบเมืองต่างๆ ที่เหลืออยู่ซึ่งมีการต่อต้านจากเวลานั้นเป็นต้นไป (เปรียบเทียบ 13:1; วนล. 1:1) “การยึดแผ่นดินทั้งหมดไม่ได้บ่งบอกว่าเมืองทั้งหมดและหมู่บ้านทั้งหมดได้ถูกพิชิต หรือคนคานาอันทั้งหมดถูกขจัดให้หมดไปจากทุกมุมของแผ่นดิน แต่บ่งบอกว่าการพิชิตเป็นลักษณะที่กล่าวถึงว่าอำนาจของคนคานาอันได้ถูกทำลาย การปกครองของพวกเขาได้ถูกยึด และแผ่นดินทั้งสิ้นของพวกเขาได้ถูกมอบแต่มีของคนอิสราเอล บรรดาผู้ที่หลงเหลืออยู่ที่นั่นและที่นั่นก็ถูกบดขยี้ไปสู่การเป็นผู้ลี้ภัยที่ไร้อำนาจ ผู้ซึ่งไม่สามารถจะต่อต้านคนอิสราเอลได้อีกต่อไป หรือไม่สามารถโต้เถียงเรื่องการครอบครองแผ่นดินกับพวกเขาได้อีกต่อไป ถ้าพวกเขาพยายามที่จะรักษาคำสั่งของพระเจ้าของพวกเขาและอดทนในการทำลายล้างบรรดาผู้ที่เหลืออยู่ที่ได้กระจัดจ่ายไปอย่างต่อเนื่อง”¹⁵⁸

“ความผิดพลาดของการเปรียบเทียบการต่อสู้ที่รวดเร็วของโยชูวา (ซึ่งอ่านคิดว่าเป็นการพิชิตที่ถาวร) กับการครอบครองที่ช้ากว่าใน พระธรรมผู้วินิจฉัย บทที่ 1 ก็พลาดประเด็นอย่างสิ้นเชิง และบ่อยครั้งแก่ไหนที่ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้ละเลยแม้กระทั่งที่จะอ่าน โยชูวา บทที่ 13! บรรดาจารย์ 31 องค์ที่ได้ตายไป (ยชว. 12) ไม่ใช่การพิชิตในแนวลึก แต่เป็นเพียงแค่กลุ่มผู้นำเท่านั้น ณ ตอนปลายชีวิตของโยชูวา มันยังคงมี ‘แผ่นดินที่จะต้องยึดครองอีกมาก’ (13:1) — ทั้งบริเวณที่ถูกกล่าวไว้ (13:2-6) ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ถูกเข้าถึงโดยความแข็งแกร่งของโยชูวา พร้อมกับถิ่นฐานในแนวลึกของมณฑลส่วนใหญ่ที่ได้ถูกโจมตีแล้ว ขบวนการนั้นก็ช้าอย่างเจ็บปวดมากกว่า แม้กระทั่งในช่วงชีวิตของโยชูวา;

เปรียบเทียบข้อคิดเห็นของโยชูวา 18:2-3 (คำว่าคำว่าของโยชูวา) นอกเหนือไปจากความพยายามที่สิ้นหวังที่ได้ถูกบันทึกไว้ที่นี่และที่นั่น (ยชว. 15:63; 16:10; 17:12, 16)”¹⁵⁹

ถ้อยคำของพระเจ้าที่มีต่อโมเสสซึ่งผู้เขียนได้อ้างอิงถึง (ข้อ 23) บางทีเป็นถ้อยคำที่อยู่ใน อพยพ 23:27-33 (เปรียบเทียบ ฉธบ. 7:22) ที่นั่นพระเจ้าได้บอกโมเสสว่าพระองค์จะไม่ขับไล่คนคานาอันทั้งหมดให้ออกไปจากแผ่นดินใน 1 ปี แต่จะเป็นทีละน้อย สิ่งนี้แสดงถึงว่าการพิชิตแผ่นดินนั้นเกือบนำไปไกลแค่ไหน และมันควรจะดำเนินต่อไปจนถึงความสำเร็จได้อย่างไร สงครามใหญ่กับคนคานาอันได้จบสิ้นลง (ข้อ 23) แต่สงครามเล็กๆ และการปฏิบัติการแบบกวาดล้างนั้นยังคงจำเป็นอยู่ อิสราเอลไม่เพียงแต่ได้รับแผ่นดิน แต่พวกเขายังได้พิชิตพวกกษัตริย์ของคานาอันและได้ทำลายอำนาจของพวกเขาอีกด้วย เจนเช่น ถือว่า 11:23 เป็นข้อหลักของพระธรรมโยชูวา¹⁶⁰

“ไม่เคยมีสงครามที่ใหญ่กว่าสำหรับเหตุผลที่ใหญ่กว่า สงครามแห่งวอเตอร์ลูได้กำหนดชะตาของยุโรป แต่เรื่องราวของการพิชิตในคานาอันนี้ได้กำหนดชะตาของโลก”¹⁶¹

การฆ่าพวกกษัตริย์ทางตะวันออก 12:1-6

สิโหนและโอก เป็นกษัตริย์องค์แรกๆ ของคานาอันที่อิสราเอลได้พิชิต

การฆ่าพวกกษัตริย์ทางตะวันตก 12:7-24

ผู้เขียนได้ระบุถึงกษัตริย์ 31 องค์ในลำดับที่สำคัญซึ่งโยชูวาได้พิชิตพวกเขา “มีหลายชื่อที่เหมือนกันที่ปรากฏในจดหมายของอามาร์นา ดังนั้นมันก็เป็นที่ยืนยันถึงความเป็นประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ของเรา”¹⁶²

“คำบรรยายไม่สมบูรณ์ เซคมไม่ได้ถูกอ้างอิงถึง และแถบเนินเขาของเอฟราอิมถูกแสดงให้เห็นแบบต่างๆ เช่นเดียวกันกับเขตแดนทางเหนือของฮาไซร์ ความสมบูรณ์ไม่ใช่ประเด็น ผู้เขียนแสวงหาที่จะรวบรวมรายชื่อที่จะทำให้ผู้อ่านประทับใจด้วยความยิ่งใหญ่ของความสามารถของพระเจ้าในการกระทำการเพื่ออิสราเอล และถึงความยิ่งใหญ่ของความเป็นผู้นำของโยชูวาในการติดตามแบบอย่างของโมเสส และการทำให้งานแรกที่ถูกมอบหมายให้โมเสสนั้นสำเร็จ กระนั้น ผู้เขียนยังตระหนักว่ามันยังมีอะไรอีกมากที่จะต้องทำให้สำเร็จ”¹⁶³

การสรุปนี้ที่สรุปการบันทึกถึงการพิชิตแผ่นดิน (บทที่ 1-12) ซึ่งเป็นความรับผิดชอบหลักอันแรกของ โยชูวา ตอนนี้เขาสามารถที่จะแบ่งดินแดนให้แก่คนอิสราเอล (บทที่ 13-21) ซึ่งเป็นงานใหญ่ อันที่สองของเขา (1:6)

II. การแบ่งดินแดน บทที่ 13-21

บทที่ 13-24 อธิบายถึงการที่โยชูวาได้แบ่งดินแดนและผลลัพธ์ของการแบ่งดินแดนนั้น หลายเผ่าของอิสราเอลไม่ได้พิชิตหรือควบคุมแผ่นดินทั้งหมดที่ถูกมอบให้แก่พวกเขา (15:63; 16:10; 17:12-13) การบันทึกถึงการแบ่งดินแดนอยู่ในบทที่ 13-21 และการจัดการสำหรับการตั้งถิ่นฐานในมันนั้นก็ตามมาในบทที่ 22-24 ณ ตอนปลายของช่วงเวลา 7 ปีแห่งการพิชิต อิสราเอลได้ครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญาอย่างมาก แผ่นดิน “ยังมีอีกมาก” สำหรับพวกเขาที่จะครอบครอง (ข้อ 1)¹⁶⁴ ดังนั้น การแบ่งดินแดนท่ามกลางเผ่าต่างๆ ได้เรียกร้องความเชื่อที่ว่าพระเจ้าจะให้แผ่นดินทั้งหมดแก่ประชากรของพระองค์ โยชูวาได้จัดการคุกคามทางทหารที่สำคัญต่อการเป็นอยู่ของอิสราเอลออกไปเสีย ตั้งแต่นั้นไปแต่ละเผ่าก็รับผิดชอบที่จะพิชิตและครอบครองเขตแดนที่ถูกกำหนดให้แก่พวกเขา

“การต่อต้านการทดลองที่จะข้ามส่วนนี้ของพระธรรมโยชูวา [บทที่ 13-21] ไป สามารถส่งผลต่อการ ชื่นชมถึงลักษณะที่สำคัญต่างๆ ของพันธสัญญาของพระเจ้ากับอิสราเอล นอกเหนือจากรายละเอียดที่ชัดเจนของเนื้อหาของบทเหล่านี้และวิธีที่พระเจ้าได้ช่วยผู้ที่ยังคงสัตย์ซื่อในการพิชิตแผ่นดิน พระคัมภีร์ตอนนี้ยังกล่าวถึงคำถามที่ว่าทำไมแผ่นดินจึงเป็นส่วนที่สำคัญของพระสัญญาต่างๆ ของ พระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษและยังคงเป็นลักษณะที่สำคัญของพันธสัญญาอีกด้วย”¹⁶⁵

ก. ดินแดนที่จะต้องครอบครอง 13:1-7

13:1 บางทีตอนนี้โยชูวาคงอายุได้ 80 ปี

13:2 คนฟีลิสเตียไม่ใช่คนท้องถิ่นของคานาอัน พวกเขาได้อพยพจากทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือไปยัง คานาอัน ณ เวลานี้พวกเขาได้แทนที่คนคานาอันในส่วนทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา เนื่องจากว่าแผ่นดินที่พวกเขาได้ครอบครองเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาให้แก่อิสราเอล คนอิสราเอลต้องรับผิดชอบที่จะขับไล่พวกเขาออกไปด้วย คนอิสราเอลไม่ได้สำเร็จในการทำสิ่งนี้ คนฟีลิสเตียได้เพิ่มพูนในอำนาจและอิทธิพลเหนือคนอิสราเอล ในที่สุดแล้วก็กลายมาเป็นศัตรูหลักของอิสราเอลช่วงระหว่างการปกครองของกษัตริย์ซาอูลมากกว่า 3 ศตวรรษในภายหลัง อย่างไรก็ตาม ในสมัยของโยชูวา พวกเขาก็เป็นเป้าหมายรองและเล็กกว่าสำหรับคนอิสราเอล

13:3-5 “ซิโหร” บางทีเป็นแม่น้ำของอียิปต์ ในสมัยใหม่คือ แม่น้ำเอล อาริช ซึ่งแบ่งเขตแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา “ไซดอน” คงหมายถึง ผู้อาศัยแห่งชายฝั่งฟินิเซียของภูเขาเลบานอน¹⁶⁶ แผ่นดินของชาวเกบาล (ข้อ 5) อ้างอิงถึงเมืองของบีบลอส¹⁶⁷

13:6 พระสัญญาของพระเจ้าที่จะขับไล่คนคานาอันที่เหลือทั้งหมดอยู่ก็ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของอิสราเอลต่อพันธสัญญาของโมเสส (1:6-7)¹⁶⁸

13:7 แผ่นดินที่ถูกอ้างอิงถึงที่นี่ได้รวมถึงดินแดนทั้งสิ้นที่พระเจ้าได้สัญญาทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

ข. ดินแดนทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน 13:8-33

ส่วนนี้ของแผ่นดินแห่งพันธสัญญาได้ตกเป็นของคนสองเผ่าครั้งที่ได้ขอมันก่อนหน้า (กคว. 32)

13:8-14 ส่วนนี้ของข้อเหล่านี้ก็บันทึกขอบเขตของพรมแดนทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนของอิสราเอลทั้งหมด ผู้คนที่คนอิสราเอลไม่ได้ทำลาย และแผ่นดินของพวกเขาที่พวกเขาไม่ได้ครอบครองก็อยู่ในส่วนเหนือของบริเวณนี้ (เปรียบเทียบ 12:5) กิเลอาด (ข้อ 11) ได้รวมถึงดินแดนทั้งสองฟากของแม่น้ำยับบอกซึ่งอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

“เผ่าต่างๆทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนได้รับสัดส่วนที่ไม่เหมาะสมของความสนใจในพระ-ธรรมนี้ที่บันทึกการพิชิตและการแบ่งดินแดนทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน (เปรียบเทียบ 1:12-15; 4:12; 12:1-6; 13:8-33; 22:1-34) ผู้เขียนกระตือรือร้นที่จะคำนวณเอกภาพของคนสิบสองเผ่าโดยไม่คำนึงถึงการแบ่งแยกทางภูมิศาสตร์ และสิ่งที่แฝงอยู่ของความรู้สึกที่ว่าดินแดนทางตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนเท่านั้นที่เป็นแผ่นดินแห่งพันธสัญญาอย่างแท้จริง”¹⁶⁹

13:15-23 ส่วนของรูเบนคือส่วนทางใต้ของบริเวณนี้ บาลาอัม (ข้อ 22) ได้สูญเสียชีวิตของเขา ระหว่างสงครามของอิสราเอลกับคนมีเดียน (กคว. 31:8)

13:24-28 ส่วนแบ่งของกาตอยู่ตรงกลางของพรมแดนอิสราเอลทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งคงอยู่ระหว่างแม่น้ำยับบอกและตอนปลายทางเหนือของทะเลตาย

13:29-31 มนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้ตั้งถิ่นฐานในส่วนทางเหนือของแม่น้ำจอร์แดนด้านตะวันออก

13:32-33 การอธิบายถึงเขตแดนนี้จบลงด้วยการย้ำเตือนถึงมรดกของคนเลวี ผู้ซึ่งได้รับความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้ามากกว่าบริเวณของแผ่นดิน

“อย่างเช่น โลก คนสองเผ่าครึ่งได้เลือกบนพื้นฐานของสิ่งภายนอก (เปรียบเทียบ ปฐก. 13:10-11) และมรดกของพวกเขาได้สูญเสียบไปในที่สุด [เปรียบเทียบ 1 พศด. 5:26] ในอีกด้านหนึ่ง คนเลวีไม่ได้เรียกร้องเอาส่วนใดเลย แต่ก็ได้รับมรดกของความสำเร็จทางฝ่ายวิญญาณที่สนิทสนม”¹⁷⁰

พรมแดนทางเผ่าของอิสราเอล: ดาน มนัสเสห์ อาเชอร์ นัฟทาลี เศบูลุน อิสสาการ์ เอฟราอิม กาด และรูเบน

ก. ดินแดนทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน บทที่ 14-19

เรื่องราวของการตั้งถิ่นฐานของคนอิสราเอลทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนได้รับความสนใจมากกว่าโดยผู้เขียน เพราะว่ามันเป็นบริเวณหลักที่อิสราเอลได้ตั้งถิ่นฐาน

1. คำชี้แจงเหตุผลสำหรับการจัดแบ่ง 14:1-5

เอลาซาร์ มหาปุโรหิต โยชูวา และหัวหน้าตระกูลเผ่าคนอิสราเอลได้ทำหน้าที่ผู้นำในการแบ่งส่วนนี้ของแผ่นดิน (ข้อ 1) ชายเหล่านี้ได้กำหนดการแบ่งแผ่นดินด้วยการจับฉลาก (ข้อ 2; 18:6) เป็นที่ชัดเจนว่า การจับฉลากได้จัดตั้งสถานที่โดยทั่วไปของแต่ละเผ่าภายในคานาอัน แต่ประชากรของเผ่าอื่นๆ ได้กระทบขนาดของมรดกของแต่ละเผ่า (เปรียบเทียบ กดว. 26:52-56)¹⁷¹

“ประชากรของพระเจ้าไม่ได้ถูกเรียกที่จะกระทำตามการริเริ่มและความปรารถนาของพวกเขา หรือที่จะตั้งเป้าหมายต่างๆ ของพวกเขาเอง พระเจ้าได้ตั้งเป้าหมายต่างๆ และออกคำสั่งต่างๆ ที่นำไปสู่ความสำเร็จของพวกเขา”¹⁷²

2. มรดกของคาเลบ 14:6-15

ก่อนการจับฉลากได้เริ่มต้นขึ้น คาเลบได้มาหาโยชูวาพร้อมกับคนเผ่ายูดาห์เพื่อที่จะขอมรดกที่โมเสสได้สัญญาให้แก่เขา (ข้อ 9; ฉธบ. 1:36; เปรียบเทียบ กดว. 14:26-38) โมเสสได้สัญญาที่จะให้ดินแดนใน คานาอันแก่คาเลบ แต่ไม่ได้ระบุที่ตั้ง เหตุผลสำหรับพระพรพิเศษนี้ก็คือความสัตย์ซื่อของคาเลบที่มีต่อพระเจ้าเมื่อเขาได้รับใช้ในฐานะ 1 ใน พวกสอดแนม 12 คน โยชูวาก็ได้รับส่วนแบ่งเป็นส่วนตัวในภายหลังอีกด้วย (19:49-50)

“คาเลบเป็นตัวแทนของอิสราเอลทั้งหมดในฐานะที่เป็นบุคคลหนึ่งที่ได้รับส่วนแบ่งและยึดดินแดนนั้นมาเป็นของเขา”¹⁷³ คาเลบเป็นสมาชิกของตระกูลในยูดาห์ที่ชื่อว่า เคนัส (ข้อ 6, 14) บางทีเขา

ไม่ได้เป็นพงศ์พันธุ์ของคนเคนัส ผู้ซึ่งเป็นผู้อาศัยแรกเริ่มของคานาอัน (ปฐมก. 15:19) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า คนเคนัสแห่งคานาอันแรกเริ่มนั้นได้ร่วมกับเผ่ายูดาห์ก่อนการอพยพ¹⁷⁴ ข้ออ้างอิงถึงอายุของคาเลบช่วยให้เราที่จะกำหนดความยาวของการพิชิตคานาอัน คาเลบได้รับพระสัญญาเกี่ยวกับดินแดน ณ คาเดชบารเนีย 38 ปีก่อนที่คนอิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนและได้เข้าสู่คานาอัน (กตว. 14:24) ตอนนั้นคาเลบอายุได้ 40 ปี (ข้อ 7) ตอนนี้อยู่ได้ 85 ปี (ข้อ 10) 45 ปีได้ผ่านไป และคาเลบได้ใช้เวลา 38 ปีในถิ่นทุรกันดาร เพราะฉะนั้นการพิชิตต้องได้เกิดขึ้นในเวลา 7 ปีที่เหลืออยู่ ส่วนแบ่งที่คาเลบได้ชอกก็อยู่ภายในส่วนแบ่งตามตามเผ่าของยูดาห์ ซึ่งเป็นเผ่าของเขาเอง เขาได้ขอส่วนของแดนเทือกเขาที่พวกคนยักษผู้ได้ทำให้พวกสอดแนมด้วยกันได้ท้อใจยังคงอาศัยอยู่ในนั้น ในการทำการขอของเขา (ข้อ 12) คาเลบได้อ้างอิงถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกสอดแนมที่ไม่เชื่อได้กล่าวถึงเพื่อที่จะทำให้คนอิสราเอลท้อใจจากการที่จะเข้าสู่แผ่นดิน: แดนเทือกเขา คนอานาค และเมืองใหญ่โตที่มีป้อมเข็มแข็ง (เปรียบเทียบ กตว. 13:28-29) โยชูวาได้มอบเมืองเฮโบรนให้กับเขา ซึ่งได้เป็นและยังคงเป็นเมืองที่สำคัญ ข้อสังเกตที่ว่าชื่อ โบราณของเฮโบรนคือคีริยาทอราบา ซึ่งเป็นเมืองของอราบา ชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางคนอานาค (คนยักษ) นั้นก็สำคัญ (ข้อ 15) มันระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการให้เมืองของคนยักษนี้แก่คาเลบ ผู้ซึ่งได้เชื่อว่าพระเจ้าสามารถทำได้ใน 45 ปีก่อนหน้านั้น คาเลบยังคงแข็งแรงในความเชื่อ และในด้านร่างกาย แม้ว่าเขาแก่แล้ว เขาวางใจพระเจ้าต่อไปในการบรรลุ พระสัญญาของพระองค์เกี่ยวกับแผ่นดิน แทนที่จะเป็นความสามารถทางด้านร่างกายส่วนตัวของเขาที่จะยึดมั่นจากศัตรู ชื่อของเขาหมายถึง “ตามแต่หัวใจ”

“มันคงเป็นตามธรรมชาติสำหรับคาเลบที่จะขอ ‘จุดที่อ่อน’ — ส่วนของแผ่นดินที่ได้ถูกพิชิตแล้วที่ที่เขาสามารถตั้งถิ่นฐานและใช้เวลาที่เหลือของชีวิตของเขาในการปลูกผักต่างๆ หรือดอกไม้ ตรงกันข้าม ณ อายุ 85 ปี เขาได้ขอส่วนที่ได้ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่หัวใจของพวกเขา **สอดแนวลึบคน** . . . “นักรบแก่ที่กล้าหาญนี้ ผู้ซึ่งไม่ได้คาดหวังที่จะได้รับมรดกของเขาโดยปราศจากการใช้ความพยายามของเขา ก็เป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมสำหรับชนรุ่นที่แสวงหาอย่างมากขึ้นถึงการปกป้องตั้งแต่เปลเด็กถึงโรงศพ”¹⁷⁵

จอห์น เกวคได้ระบุถึงลักษณะที่เด่นชัดของคาเลบว่าเป็น ความเชื่อมั่นที่ไม่ประนีประนอม การอุทิศตนที่ไม่ได้สงวนไว้ ความกล้าหาญที่ไม่เปลี่ยนแปลง และความมั่นใจที่ไม่คลอนแคลน¹⁷⁶

“ดังนั้นพระธรรมโยชูวา บทที่ 14 ก็ตั้งสองประเด็นหลัก ซึ่งดำเนินต่อไปในการมีคุณค่าสำหรับประชากรของพระเจ้า ชีวิตในมิติทั้งหมดของมันคือการที่จะดำเนินชีวิตตามแผนการที่ได้ตั้งไว้โดยพระเจ้า ไม่ใช่โดยแผนการที่โลกและเห็นแก่ตัวโดยมนุษย์ ในที่สุดแล้วพระพรก็มายังผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง”¹⁷⁷

3. มรดกของยูดาห์ บทที่ 15

บางทีเผ่ายูดาห์ได้รับการพิจารณาก่อนในพระคัมภีร์ตอนนี้ เพราะว่ามันเป็นเผ่านี้ที่ได้รับพระพรทางบรรพบุรุษที่พิเศษของยาโคบ มันยังเป็นเผ่าที่ใหญ่ที่สุดอีกด้วย คนทางโลกตะวันออกใกล้โบราณได้ใช้หลักเขตตามธรรมชาติ (แม่น้ำ ภูเขา ทะเลทราย เมือง และอื่นๆ) ที่จะสร้างพรมแดนพร้อมกับเขตแดนที่ทำขึ้นเองโดยการลากเส้นระหว่างสถานที่ต่างๆ แท้จริงแล้ว ทุกประเทศได้ใช้วิธีเหล่านี้ และวิธีเหล่านี้ก็ยังใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ยูดาห์เป็นเผ่าทางใต้สุดทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ครอบครัวยูดาห์และคนสิเมโอนได้อาศัยอยู่ภายในบริเวณของเผ่ายูดาห์ เผ่าสิเมโอนเป็นเผ่าที่เล็กที่สุดยกเว้นเผ่าเลวี และได้สูญเสียเอกลักษณ์ทางดินแดนไปภายในเผ่ายูดาห์หลังจากการพิชิตได้ไม่นาน (เปรียบเทียบ ปฐม. 49:5-7) เนื่องด้วยเหตุผลนี้แผนที่บางฉบับเกี่ยวกับการแบ่งส่วนแก่เผ่าต่างๆ ก็ไม่ได้รวมเผ่าสิเมโอนเข้าไปด้วย

อาณาเขตของเผ่ายูดาห์และกาเลบ และมรดกของโอทนีเอล 15:1-20

15:1-12 ผู้เขียนได้บันทึกบริเวณของขอบเขตของเผ่าทั้งหมดก่อน การอธิบายก็ดำเนินไปแบบทวนเข็มนาฬิกา ซึ่งเริ่มจากทิศใต้ (ข้อ 2-4) ไปยังทิศตะวันออก (ข้อ 5) ไปยังทิศเหนือ (ข้อ 5-11) และไปยังทิศตะวันตก (ข้อ 12)

15:13-19 บางทีผู้เขียนได้รวมการบันทึกของความสำเร็จของกาเลบในการขับไล่คนคานาอันในบริเวณของเขาออกไป เพื่อที่จะเน้นถึงผลกระทบของความเชื่อในการตั้งถิ่นฐานของแผ่นดิน โอทนีเอล (ข้อ 17) เป็นหนึ่งในบรรดาผู้วินิจฉัยที่โดดเด่นของอิสราเอล (วนจ. 3:9) บางทีเป็นคนแรกที่พระเจ้าได้แต่งตั้งขึ้นในอิสราเอลหลังจากการตายของโยชูวา เขาเป็นน้องชายของกาเลบ (ภาษาฮีบรู *อาห์* เปรียบเทียบ วนจ. 1:13; 3:9) และได้สำแดงถึงคุณลักษณะทางฝ่ายวิญญาณของพี่น้องของเขา บรรดานักแปลและนักอรรถาธิบายพระคัมภีร์บางคนได้เชื่อว่าโอทนีเอลเป็นหลานของกาเลบ แต่นี่ดูเหมือนเป็นไปได้

“คำขอของอัครสาวกเกี่ยวกับน้ำพุก็ชวนให้รำลึกถึงการพบปะของเรเบคาห์และอิสอัค (ปฐม. 24:61-67) ที่ซึ่งเธอก็ (1) เข้ามาโดยการนั่งบนหลังสัตว์; (2) ลงจากหลังสัตว์; (3) ทำการขอ; และ (4) รับเอาผลลัพธ์ดังที่ปรารถนาจากบุคคลที่เธอเข้าหา ทั้งสองเรื่องราวนี้ก็เกี่ยวข้องกับมรดกแห่งพระพรที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัม บางทีนี่เป็นเหตุผลสำหรับการผนวกของหมายเหตุที่เจาะจงนี้”¹⁷⁸

15:20 ข้อนี้รวมถึงการอธิบายถึงบริเวณของเผ่ายูดาห์ที่อยู่ในข้อ 1-19

เมืองต่างๆ ในยูดาห์ 15:21-62

ผู้เขียนได้รวมกลุ่มของเมืองต่างๆ ในฝ่ายยูดาห์ตามมณฑลทั้งสิ้นของเผ่าเหล่านั้น ส่วนนี้ของคานาอันก็ประกอบไปด้วยมณฑลทั้งสิ้นที่แตกต่างกัน: เนเกบทางทิศใต้ ที่ราบลุ่ม (เซเฟลาห์) ภูเขา (แถบภูเขา) และทะเลทราย

15:21-32 เนเกบ (ดินแดนทางทิศใต้) ได้ก่อตั้งมณฑลระหว่างส่วนที่อุดมสมบูรณ์มากกว่าของยูดาห์ไปยังทางทิศเหนือ และทะเลทรายไปยังทางทิศใต้ ผู้เขียนได้กล่าวถึงสี่กลุ่มของเมือง: กำแพงเมืองแรก (ข้อ 21-23) กำแพงที่สอง (ข้อ 24-25) กำแพงที่สาม (ข้อ 26-28) และ 13 เมืองที่สี่ (ข้อ 29-32)

15:33-47 เซเฟลาห์ (ที่ราบลุ่ม) เป็นบริเวณที่อยู่ระหว่างที่ราบทางชายฝั่งไปยังทิศตะวันตก และแถบภูเขาของยูดาห์ไปยังทิศตะวันออก เนเกบก็อยู่ทางทิศใต้ ผู้เขียนได้รวมกลุ่มเมืองต่างๆ ในบริเวณนี้อีกด้วย เขาได้กล่าวถึง 14 เมืองในส่วนทางทิศเหนือของเซเฟลาห์ (ข้อ 33-36): 16 เมืองในทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ (ข้อ 37-41) กำแพงในทางทิศใต้ (ข้อ 42-44) และสามเมืองในทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ (ข้อ 45-47)

15:48-60 ห้ากลุ่มของเมืองต่างๆ ได้อยู่ในแถบภูเขาของยูดาห์ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเนเกบ ทางทิศตะวันออกของเซเฟลาห์ และทางทิศตะวันตกของถิ่นทุรกันดารของยูดาห์ บริเวณนี้ได้กลายมาเป็นบ้านของคนยูดาห์จำนวนมาก 11 เมืองได้อยู่ในส่วนทางทิศใต้ (ข้อ 48-51) และกำแพงอยู่ทางเหนือของส่วนเหล่านี้ (ใกล้กับ เฮโบรน ข้อ 52-54) อีก 10 เมืองได้อยู่ทางทิศตะวันออกของกลุ่มเมืองแรกๆ ไปยังถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 55-57) หกเมืองอยู่ทางเหนือของ เฮโบรน (ข้อ 58-59) และสองเมืองอยู่ที่พรมแดนทางเหนือของยูดาห์ (ข้อ 60)

15:61-62 ถิ่นทุรกันดารของยูดาห์คือส่วนทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของมรดกของเผ่า มันได้ตั้งพรมแดนของประเทศแถบภูเขาไปยังทางตะวันตก จากทะเลตายไปยังทางตะวันออก และจากเนเกบไปยังทางใต้ หกเมืองที่ครอบครองบริเวณนี้

15:63 แม้ว่าคนอิสราเอลได้พิชิตกษัตริย์ของเยรูซาเล็ม (10:1-27) พวกเขาที่ไม่สามารถทำลายคนเยรูซาเล็มที่อาศัยอยู่ที่นั่นได้ เมืองนี้ยังคงเป็นเกาะของการปกครองของคานาอันทางพรมแดนทิศเหนือของยูดาห์

4. มรดกของโยเซฟ บทที่ 16-17

ผู้เขียนคงได้กล่าวถึงเผ่าเอฟราอิมและเผ่ามันัสเสห์ไปพร้อมกัน เนื่องจากว่ายาโคบได้ให้พระพรแก่ โยเซฟซึ่งใหญ่เป็นอันดับสองรองจากยูดาห์ (ปฐมก. 49) ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันัสเสห์ครึ่งเผ่าได้รับมรดกของพวกเขาแล้ว และครึ่งเผ่าที่เหลือคงจะเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับเผ่าอื่นๆ เผ่าเหล่านี้และครึ่งเผ่าได้

ก่อตั้งกลุ่มใหญ่ของคนอิสราเอล มรดกของพวกเขาอยู่ในคานาอันตอนกลาง และพรมแดนของพวกเขา ประกอบไปด้วยสองส่วนกับเผ่าเอฟราอิมที่อยู่ในส่วนทางตอนใต้และเผ่ามนัสเสห์ในทางเหนือ

16:1-4 ผู้เขียนได้อธิบายถึงพรมแดนทั้งสิ้นของโยเซฟก่อน

16:5-10 ถัดไปเขาได้ย้อนรอยถึงพรมแดนของมรดกของเอฟราอิม เอฟราอิมอยู่ทางทิศเหนือของบริเวณซึ่งต่อมาได้ถูกมอบให้แก่เผ่าดานและเผ่าเบนยามิน และทางทิศใต้ของเผ่ามนัสเสห์ทางตะวันตก คนเอฟราอิมได้ล้มเหลวที่จะขับไล่ผู้อาศัยของเมืองเกเซอร์ออกไป (ข้อ 10)

17:1-13 ข้อเหล่านี้่อธิบายถึงพรมแดนของมนัสเสห์ครึ่งเผ่าทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน และทางเหนือของเผ่าเอฟราอิม มันได้ขยายไปทางทิศเหนือจนถึงหุบเขาอิสเรเอล คนมนัสเสห์ก็ได้ล้มเหลวที่จะทำลายคนคานาอันทั้งหมดในบริเวณของพวกเขาอีกด้วย (ข้อ 12-13)

17:14-18 ในความคิดของพวกเขา ขนาดของเนื้อที่ที่ได้มอบให้แก่สองเผ่านี้ไม่เพียงพอสำหรับพวกเขา ดังนั้นพวกเขาได้ขอที่ดินมากขึ้นจากโยชูวา เขาได้กระทำกับพวกเขาอย่างมีชั้นเชิง โดยการชื่นชมและหนุนใจพวกเขา (ข้อ 18) ดูเหมือนว่าการบ่นของพวกเขาได้พุ่งขึ้นจากวิญญาณแห่งเนื้อหนัง (เปรียบเทียบกับ ข้อ 16)¹⁷⁹ พวกเขาไม่ได้มีวิญญาณอย่างเดียวกันกับวิญญาณของคาเลบ (14:6-15) เป็นที่แน่ชัดว่า พวกเขาถือว่าเป็นดินแดนของพวกเขาเฉพาะส่วนที่ง่ายที่จะครอบครองสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่ได้นับบริเวณป่าที่จะต้องแผ้วถางและส่วนที่ถูกครอบครองโดยคนเปริสซีและคนเรฟาอิม (ข้อ 15) โยชูวาได้ให้ความแน่ใจแก่พวกเขาว่า เมื่อพวกเขาพิชิตมรดกของพวกเขามาได้ มันก็จะพิสูจน์ว่าพอเพียงสำหรับพวกเขา (ข้อ 18)

“จุดประสงค์ของการสอดแทรกส่วนนี้ ณ ตอนสรุปของการอธิบายถึงส่วนแบ่งของโยเซฟ อาจจะทำให้ผู้อ่านตื่นตัวถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ถ้าแผ่นดินแห่งพันธสัญญาจะถูกครอบครอง มันก็เรียกร้องกิจกรรมของเผ่าต่างๆ ผู้ที่ต้องไม่ถูกยับยั้งโดยการคุกคามของกองทัพทางทหารที่เหนือกว่าของคานาอัน”¹⁸⁰

ผู้เขียนพระธรรมโยชูวาได้สังเกตอย่างระมัดระวังถึงความล้มเหลวของเผ่าต่างๆ ที่จะขับไล่คนคานาอันให้ออกไปจากอาณาเขตของพวกเขา พร้อมกับความสำเร็จของพวกเขาในการขับไล่ (ตัวอย่างเช่น คาเลบ) ขอบเขตของการครอบครองดินแดนของพวกเขาได้ขึ้นอยู่กับขอบเขตความสามารถของพวกเขาที่จะทำลายล้างคนคานาอันด้วยอำนาจของพระเจ้า

5. การสำรวจดินแดนที่เหลืออยู่ 18:1-10

หลังจากขบวนการมอบดินแดนให้แก่สามเผ่าที่ได้อ้างอิงไปข้างบนนั้น (เผ่าต่างๆ ที่อยู่ด้านตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน) ความสนใจของอิสราเอลได้หันไปสู่การตั้งพลับพลาในที่ตั้งซึ่งเป็นศูนย์กลางมากขึ้น (ข้อ 1) ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าพระเจ้าได้เลือกซิโลห์ (ความหมายตามตัวอักษรคือ การพัก เปรียบ ฐบ. 12:11)¹⁸¹ ชื่อของเมืองนี้ก็สำคัญเนื่องด้วยการเผยพระวจนะของยาโคบเกี่ยวกับเมืองซิโลห์ (ปฐมก. 49:10) และการเชื่อมติดกันของพระนามของพระเจ้ากับการพักของอิสราเอล ประชากรของพระเจ้าสามารถพบการพักได้ที่ที่พระองค์ประทับอยู่ พลับพลาได้ตั้งอยู่ที่กิลกาล (5:10; 10:15, 43) ซิโลห์ (18:1, 9-10) เบธเอล (วานฉ. 20:18-28; 21:1-4) ซิโลห์ (1 ซมอ. 1:3) มิสปาห์ (1 ซมอ. 7:5-6) กิลกาล (1 ซมอ. 10:8; 13:8-10; 15:10-15) โนบ (1 ซมอ. 21:1-9; 22:11, 19) และในสุดท้ายที่ กิเบโอน (1 พศด. 16:39-40; 21:29; 1 พกษ. 3:4; 2 พศด. 1:3) เมืองเหล่านี้อาจจะไม่ใช่ที่พลับพลาได้ตั้งอยู่ทั้งหมด แต่เมืองเหล่านี้เป็นสถานที่ที่พระคัมภีร์กล่าวถึง จากนั้นพระวิหารของซาโลมอนในเยรูซาเล็มได้แทนที่มัน บางทีการหยุดในการแบ่งดินแดนที่ดำเนินต่อไปพร้อมกับการชุมนุมที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องของคนคานาอันได้ส่งอิทธิพลต่อบรรดาผู้นำของเผ่าที่เหลืออยู่ ที่จะหวังเห็นการแบ่งส่วนที่เหลือของแผ่นดิน โยชูวาได้ดูค่าของพวกเขาสำหรับการผัดวันประกันพรุ่ง (ข้อ 3) จากนั้นเขาได้แต่งตั้งกลุ่มผู้ชายที่พิเศษ เผ่าละสามคนจากเจ็ดเผ่าที่เหลือ เพื่อที่จะทำหน้าที่เป็นพวกสำรวจ ชายเหล่านี้ได้ศึกษาแผ่นดิน และได้แบ่งมันเป็นเจ็ดส่วน นี่คงเป็นตัวอย่างที่เก่าแก่ที่สุดของการสำรวจดินแดนที่ได้บันทึกไว้¹⁸² นี่คงเป็นวิธีเดียวกันที่พวกเขาได้ใช้ที่จะกำหนดการแบ่งดินแดนก่อนหน้านั้น แม้ว่าผู้เขียนไม่ได้กล่าวสิ่งนี้ในพระธรรมนี้ การจับฉลากจัดแบ่งที่ดินได้ดำเนินไปเมื่องานนี้ได้สำเร็จ (ข้อ 10) เป็นที่แน่ชัดว่า สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น ณ พลับพลา (นั่นคือ ต่อหน้าพระเจ้า ข้อ 6)

“สำหรับคริสเตียนแล้ว การจัดตั้งสถานที่นมัสการและศูนย์กลางที่ ซิโลห์เป็นพยานถึงการที่พระเจ้าทำตามพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ พระเจ้าได้ให้พระพรแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ท่ามกลางพวกเขาแก่ประชากรของพระองค์ พวกเขาต้องตอบสนองด้วยการเชื่อฟังโดยการครอบครองแผ่นดินและดำเนินชีวิตตามพันธสัญญาของพระเจ้า ความสำคัญพื้นฐานสำหรับสถานที่นมัสการนั้นถูกอธิบายโดยตำแหน่งที่เป็นศูนย์กลางท่ามกลางเผ่าต่างๆ (ในแถบภูเขาทางตอนกลาง) และโดยตำแหน่งของมันในท่ามกลางการจัดแบ่งดินแดนของ พระธรรมโยชูวา 13-21 คริสเตียนก็ได้รับการทรงเรียกที่จะเห็นถึงการนมัสการพระเจ้านั้นเป็นศูนย์กลางของชีวิตของพวกเขา อย่างเช่นการรวมกันที่สถานนมัสการซิโลห์ ดังนั้นการพบปะเพื่อการนมัสการก็เป็นวิธีหลักที่จะจัดเตรียมเอกภาพและการหนุนใจโดยทั่วไปสำหรับการดำเนินชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ (ฮบ. 10:25)”¹⁸³

6. มรดกของเผ่าต่างๆ ที่เหลืออยู่ 18:11-19:51

สองเผ่าครึ่งทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนได้รับดินแดนของพวกเขาก่อน จากนั้น ยูดาห์ ซึ่งเป็นผู้รับแรกเริ่มของพระพรทางบรรพบุรุษของยาโคบ และโยเซฟ ผู้รับสิทธิบุตรหัวปีทางบรรพ

บุตรของยาโคบ ได้รับส่วนแบ่งของพวกเขา (บทที่ 15-17) สุดท้ายแล้ว เผ่าที่เหลืออยู่ได้รับมรดกของพวกเขาในแผ่นดินนั้น

มรดกของเบนยามิน 18:11-28

เผ่าเบนยามินได้แบ่งปันพรมแดนของพวกเขา (ข้อ 11-20) กับเผ่ายูดาห์ทางตอนใต้และกับเผ่าเอฟราอิมทางตอนเหนือ พรมแดนของแดนของเผ่าเบนยามินตั้งอยู่ทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน พวกผู้นำของอิสราเอลได้แบ่งพรมแดนที่แยกเผ่าเบนยามินจากเผ่าดาน ซึ่งอยู่ทางตะวันตกประมาณครึ่งทางสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เมืองต่างๆ ของเผ่าเบนยามิน (ข้อ 21-28) แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม 12 เมืองก็อยู่ในส่วนทางตะวันออกของอาณาเขต (ข้อ 21-24) และ 14 เมืองก็อยู่ในทางตะวันตก (ข้อ 25-28)

มรดกของเผ่าสิเมโอน 19:1-9

ส่วนแบ่งของเผ่าสิเมโอนก็อยู่ภายในส่วนทางตอนใต้ของมรดกของเผ่ายูดาห์ เพราะว่าส่วนของเผ่า ยูดาห์ก็ใหญ่เกินไปสำหรับเผ่ามัน (ข้อ 9) เผ่าสิเมโอนได้รับเมืองต่างๆ ภายในอาณาเขตของเผ่ายูดาห์ ในทำนองนี้ พระเจ้าบรรลุคำทำนายของยาโคบ อย่างน้อยที่ว่า เผ่าสิเมโอนจะประสบกับการกระจัดกระจายไป (ปฐมก. 49:5-7) คนสิเมโอนได้รับสองกลุ่มของเมืองต่างๆ (ข้อ 2-8) กลุ่มแรกประกอบด้วย 13 เมืองในเนเกบ (ข้อ 2-6) กลุ่มที่สองประกอบด้วยสี่เมือง สองเมืองในเนเกบ และสองเมืองใน เชเฟลาห์ (ข้อ 7) ชื่อของเมืองเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ปรากฏในหัวเมืองของเผ่ายูดาห์อีกด้วย (15:26-32, 42)

มรดกของเผ่าเศบูลุน 19:10-16

อาณาเขตของเผ่าเศบูลุนอยู่ทางตอนเหนือของที่ราบยิสราเอลที่กำหนดพรมแดนทางตอนเหนือของเผ่ามันัสเสห์และทางตะวันตกเฉียงใต้ของแถบภูเขาของเผ่าเนฟทาลี ทางตะวันตกเฉียงเหนือก็อยู่ติดกับเผ่าอาเชอร์ และทางตะวันออกเฉียงใต้ก็ติดอยู่กับเผ่าอิสสาการ์ แผ่นดินของเผ่าเศบูลุนนั้นสมบูรณ์อย่างมาก เศบูลุนได้รับ 12 เมือง แม้ว่าที่นี้ผู้เขียนได้ระบุเพียงแค่ห้าเมืองเท่านั้น (ข้อ 15)

มรดกของเผ่าอิสสาการ์ 19:17-23

ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงอาณาเขตของเผ่าอิสสาการ์ในรายละเอียดมากนักก็อย่างเช่นเผ่าต่างๆ ก่อนหน้านี้ แม่น้ำจอร์แดนอยู่ทางตะวันออกของเผ่านี้ พรมแดนของเผ่ามันัสเสห์อยู่ทางใต้และทางตะวันตกเฉียงใต้ของเผ่านี้ เผ่าเศบูลุนก็อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเผ่านี้ และเผ่าเนฟทาลีก็อยู่ทางเหนือเผ่านี้ เผ่าอิสสาการ์ได้รับ 16 เมือง (ข้อ 18-22)

มรดกของเผ่าอาเซอร์ 19:23-31

อาณาเขตของเผ่าอาเซอร์ได้ขยายไปตามชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน จากที่ที่ภูเขาการเมลจิดที่ราบซาโรนซึ่งมุ่งไปทางทิศเหนือยังพรมแดนทางเหนือของกานาอัน คนฟีนิเซียได้อาศัยอยู่ที่ทางตอนเหนือของอาเซอร์ที่ชายฝั่งนี้ เผ่าที่อยู่ติดกับอาเซอร์ทางตะวันออกเฉียงใต้คือเผ่าเศบูลุน และเผ่าที่อยู่ติดกับเผ่าอาเซอร์ทางทิศตะวันตกคือเผ่านัฟทาลี ผู้เขียนได้อ้างอิงถึง 22 เมืองแต่ได้บันทึกชื่อเมืองสองสามชื่อเท่านั้น (ข้อ 30)

มรดกของนัฟทาลี 19:32-39

ทะเลคินเนเรท (กาลิลี) และแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ทางเหนือของทะเลนั้นก็กำหนดพรมแดนทางตะวันออกของเผ่านัฟทาลี มันยื่นไปทางเหนือถึงอาณาเขตของคนฟีนิเซีย เผ่านัฟทาลีได้แบ่งปันพรมแดนร่วมกับเผ่าอาเซอร์ทางทิศตะวันตก และกับเผ่าเศบูลุนทางตะวันตกเฉียงใต้ และกับเผ่าอิสสาการ์ทางทิศใต้ เมืองที่มีป้อมปราการ 19 เมืองก็เป็นของเผ่านี้ (ข้อ 35-38)

มรดกของเผ่าดาน 19:40-48

โดยพื้นฐานแล้ว เผ่าดานได้รับอาณาเขตในเซเฟลาห์และที่ราบชายฝั่งทางตะวันตกของเผ่าเบนยามิน ซึ่งอยู่ระหว่างเผ่ายูดาห์กับเผ่าเอฟราอิม แผ่นดินของเผ่านี้ก็เกิดผลอย่างมาก “คนอาโมไรต์ ผู้ซึ่งได้ตั้งส่วนต่างๆ ของที่ราบฟิลิสเตีย (วณจ. 1:34) ได้ขับไล่คนเผ่าดานให้ออกจากที่ราบไปยังแถบภูเขา สิ่งนี้ได้นำไปสู่การอพยพของส่วนหนึ่งของเผ่าดานไปทางเหนือยังเลเซมซึ่งอยู่ใกล้กับส่วนทางเหนือของเผ่า นัฟทาลี (เปรียบเทียบ วณจ. 17-18)”¹⁸⁴ เผ่าดานได้ครอบครอง 19 เมือง (ข้อ 41-47) การบันทึกถึงการพิชิตเมืองเลเซม (ข้อ 47 ซึ่งถูกเรียกว่า ลาอิซ และภายหลังว่า ดาน) ก็อยู่ใน พระธรรมผู้วินิจฉัย บทที่ 18¹⁸⁵

มรดกของโยชูวา 19:49-50

ดังเช่นคาเลบ โยชูวาได้รับเมืองคือ ทิมนาทเสราห์ (ถูกเรียกว่า ทิมนาทเฮเรส ใน วณจ. 2:9) ภายในส่วนแบ่งของเผ่าเอฟราอิมซึ่งเป็นเผ่าของเขา เนื่องด้วยการสัจย์ชื่อต่อพระเจ้า “คาเลบและโยชูวาเป็นผู้สอดแนมสองคนที่สัจย์ชื่อซึ่งได้เชื่อว่าพระเจ้าสามารถให้แผ่นดินแก่อิสราเอลได้ (กคว. 14:6-9, 30) การรับมรดกของพวกเขาก็ตีกรอบเรื่องราวของการแบ่งดินแดนท่ามกลางคนเก้าเผ่าครึ่ง ซึ่งเริ่มต้นด้วยมรดกของคาเลบ [14:6-15] และสิ้นสุดด้วยมรดกของโยชูวา คาเลบและโยชูวาเป็นตัวอย่างที่มีชีวิตของความสัจย์ชื่อของพระเจ้าในการทำตามบรรดาพระสัญญาต่างๆของพระองค์ซึ่งได้ทำขึ้นมากกว่า 40 ปีก่อนหน้านั้น”¹⁸⁶

การสรุปของการแบ่งดินแดน 19:51

บรรดาผู้นำของอิสราเอลได้ทำการแบ่งดินแดนที่ซีโลห์ ซึ่งเป็นสถานที่ใหม่ของพลับพลา “ของประทานแห่งแผ่นดินไม่ได้เพียงแก่นำพระพรไปสู่ประเทศโดยรวมเท่านั้น แต่ยังนำไปสู่แต่ละเผ่าอีกด้วย มันยังได้นำพระพรไปยังผู้นำที่สัตย์ซื่ออีกด้วย พระเจ้าได้บัญชาให้อิสราเอลที่จะให้รางวัลแก่แต่ละคนสำหรับความสัตย์ซื่อของเขา ดังนั้น ความเข้าใจของพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติเกี่ยวกับพระพรและคำสาปแช่งได้แสดงออกมาไม่ใช่แค่ต่อระดับส่วนรวมเท่านั้น แต่ต่อระดับส่วนตัวอีกด้วย สิ่งนี้ก็เป็นแหล่งแห่งการหวนใจต่ออิสราเอลตลอดหลายปี เมื่อผู้คนของอิสราเอลได้กระจัดกระจายไปจากส่วนรวมแห่งประชากรของพระเจ้า”¹⁸⁷

บรรดาผู้อ่านส่วนนี้ของพระธรรมนี้ (บทที่ 14-19) ก็สังเกตว่าผู้เขียนได้ให้เนื้อที่มากกว่าสำหรับเผ่าแรกๆ ที่เขาได้อธิบาย และก็ให้ความสนใจแก่เผ่าที่เหลืออยู่น้อยลงไปเรื่อยๆ มันดูเหมือนมีหลายเหตุผลสำหรับสิ่งนี้ ประการแรก เขาได้ให้ความสนใจที่พิเศษแก่เผ่ายูดาห์และเผ่าโยเซฟเพราะว่ายูดาห์และโยเซฟได้รับพรและสิทธิบุตรหัวปีของยาโคบตามลำดับ สิ่งนี้ได้ทำให้พวกเขาเป็นเผ่าที่เด่นกว่าเผ่าอื่นๆ ประการที่สอง เผ่ายูดาห์และเผ่าโยเซฟก็สำคัญมากขึ้นในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเมื่อประเทศได้เติบโตขึ้น ดังนั้นความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของอาณาเขตของพวกเขาก็ใหญ่กว่าเผ่าต่างๆ ที่มีอิทธิพลน้อยกว่า ในทำนองเดียวกัน เผ่าเบนยามินก็ค่อนข้างสำคัญ และบางทีนี่เป็นเหตุผลที่ผู้เขียนให้ความสนใจบางอย่างแก่อาณาเขตนี้ ประการที่สาม เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนไม่ได้ตั้งใจว่ารายชื่อของอาณาเขตของเผ่าต่างๆ และเมืองต่างๆ จะต้องครบถ้วน การบันทึกของเขาถึงส่วนแบ่งดินแดนที่แต่ละเผ่าได้รับ ก็พิจารณาเผ่าทั้งหมดรวมกัน ซึ่งดูเหมือนตั้งใจที่จะเน้นถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการให้สิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้แก่อิสราเอล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จุดประสงค์นี้ก็ชัดเจนในรายชื่อของเมืองต่างๆ ของสิเมโอน ในทำนองเดียวกัน โมเสสได้เลือกแค่บางธรรมบัญญัติที่จะบันทึกในพระธรรมอพยพจนถึงพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ เพื่อที่จะสร้างความประทับใจบางอย่างแก่ผู้อ่าน ไม่ใช่ว่าธรรมบัญญัติเหล่านั้นเป็นเฉพาะธรรมบัญญัติที่พระเจ้าได้ให้แก่ประชากรของพระองค์เท่านั้น

ง. เมืองต่างๆ ที่สำคัญ 20:1-21:42

พระเจ้าได้ตั้งเมืองที่พิเศษบางเมืองเพื่อจุดประสงค์บางอย่างที่เฉพาะเจาะจงภายในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา

1. เมืองลี้ภัย บทที่ 20

ณ เวลานี้ บรรดาผู้นำเผ่าได้แต่งตั้งหกเมืองอย่างเป็นทางการสำหรับการลี้ภัย เกี่ยวกับที่โมเสสได้รับคำแนะนำ (กฉว. 35) สามเมืองก็อยู่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน คือ เมืองคาเดชในเผ่านัฟทาลี เมืองเชคมินในเผ่ามันัสเสห์ และ เมืองเฮโบรนในเผ่ายูดาห์ (ข้อ 7) อีกสามเมืองก็อยู่ทางฟาก

ตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน คือ เมืองเบเซอร์ในเผ่ารูเบน เมืองราโมทในเผ่ากาด และเมืองโกลานในเผ่ามันสเสห์ (ข้อ 8) ที่ตั้งของเมืองเหล่านี้ได้หมายถึงว่าคนอิสราเอลคนใดก็ตามไม่ต้องเดินทางไกลเพื่อที่จะไปยังหนึ่งในเมืองเหล่านี้¹⁸⁸ “ชุมชนของคริสเตียนต้องจริงจังในความรับผิดชอบที่จะตรวจสอบธรรมเนียมและหลักปฏิบัติในการลงโทษ และแสวงหาวิธีต่างๆ ที่พระเจ้าจะนำเราในการปฏิรูปการปฏิบัติเช่นนั้น คนที่ไร้ความผิดไม่ควรทนทุกข์อย่างมากเกินไป และคนที่ทำผิดควรได้รับการปกป้องที่เพียงพอและความหวังสำหรับโอกาสใหม่ๆ พร้อมกับการลงโทษที่เพียงพอ”¹⁸⁹

“เมืองลี้ภัย . . . คูเหมือนจะเป็นแบบอย่างของพระคริสต์ ผู้ซึ่งบรรดาคนบาปที่ถูกไล่ล่าด้วยธรรมบัญญัติที่แก่แก่นซึ่งบัญชาการลงโทษและความตาย จะหนีไปหาเพื่อหลบภัย”¹⁹⁰

2. หัวเมืองของคนเลวี 21:1-42

เผ่าต่างๆ จะต้องจัดตั้งอีก 42 เมืองเพื่อพวกปุโรหิตและพวกเลวีที่จะอาศัยอยู่ (เปรียบเทียบ กดว. 35:1-8)

การจัดฉลากแบ่งดินแดน 21:1-8

บางทีพวกผู้นำได้ระบุถึงเมืองต่างๆ ก่อน และจากนั้นก็มอบหมายให้หลายกลุ่มของคนเลวีที่จะอยู่เมืองเหล่านี้โดยการจับฉลาก (ข้อ 3-4) พวกปุโรหิต (ลูกหลานของอาโรน) ได้รับ 13 หัวเมืองภายในอาณาเขตของเผ่ายูดาห์ เผ่า สิเมโอน และเผ่าเบนยามิน (ข้อ 4) ส่วนที่เหลือของตระกูลคนโคสาท — อาโรนเป็นพงศ์พันธุ์ของโคสาท—ได้รับ 10 หัวเมืองในเผ่าเอฟราอิม เผ่าดาน และเผ่ามันสเสห์ทางตะวันตก (ข้อ 5) คนเกอร์โชนได้อาศัยอยู่ใน 13 หัวเมืองในเผ่าอิสสาการ์ เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี และเผ่ามันสเสห์ทางตะวันออก (ข้อ 6) คนเมรารีได้รับ 12 หัวเมืองในเผ่า รูเบน เผ่าดาน และเผ่าเศบูลุน (ข้อ 7) ชื่อของหัวเมืองเหล่านี้ของเผ่าเลวีก็ปรากฏในข้อดังต่อไปนี้ (ข้อ 9-40)

หัวเมืองของพวกปุโรหิต 21:9-10

พระเจ้าได้กระจาย หัวเมืองของพวกปุโรหิต 13 หัวเมืองดังต่อไปนี้ แก้าเมืองอยู่ในเผ่ายูดาห์และเผ่าสิเมโอน (ข้อ 9-16) และอีกสี่หัวเมืองอยู่ในเผ่าเบนยามิน (ข้อ 17-19)

หัวเมืองของคนโคสาทคนอื่นๆ 21:20-26

มี 10 หัวเมืองด้วยกัน คือ สี่เมืองอยู่ในเผ่าเอฟราอิม (ข้อ 21-22) สี่เมืองอยู่ในเผ่าดาน (ข้อ 23-24) และอีกสองเมืองอยู่ในเผ่ามันสเสห์ทางตะวันตก (ข้อ 25)

หัวเมืองของคนเกอร์โชน 21:27-33

คนเกอร์โซนได้ครอบครอง 13 หัวเมือง สองเมืองอยู่ในแผ่นดินเสห์ทางตะวันออก (ข้อ 27) สี่เมืองอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล (ข้อ 28-29) สี่เมืองอยู่ในแผ่นดินอาเซอร์ (ข้อ 30-31) และสามเมืองอยู่ในแผ่นดินฟาตี (ข้อ 32)

หัวเมืองของคนเมราวี 21:34-42

มี 12 หัวเมืองด้วยกันที่คนเมราวีได้อาศัยอยู่ นั่นคือ สี่เมืองอยู่ในแผ่นดินเบนดูน (ข้อ 34-35) สี่เมืองอยู่ในแผ่นดินรูเบน (ข้อ 36-37) และสี่เมืองอยู่ในแผ่นดินกาต (ข้อ 38-39)

โดยทั้งหมดแล้ว คนเลวีได้รับ 48 หัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าล้อมรอบ ซึ่งรวมถึงเมืองลี้ภัยหกเมือง (ข้อ 41-42) พระเจ้าได้จัดเตรียมเพื่อว่าคนเลวี ผู้ซึ่งความรับผิดชอบของพวกเขาได้รวมถึงการสอนและการให้คำปรึกษาแก่คนอิสราเอลคนอื่นๆ ในธรรมเนียมปฏิบัติ จะได้อยู่ไม่ไกลจากใครก็ตามในอิสราเอล พวกเขาจะต้องจัดเตรียมอิทธิพลฝ่ายวิญญาณทางบวกแก่คนทั้งประเทศ¹⁹¹

ชื่อเมืองต่างๆ บนแผนที่: เอนกันนิม กิเบโอน การทาน อับโดน เรโหบ มิซาล คาเดช อัชทาโรท โกลาน ราโมทกิเลอาด ฮัมมัท ดาเบรธ คีชีโอน รีมโมน โยกเนอัม ทาอานาค มาหะนาอิม เซเคม กัทริมโมน เอลเทเคห์ กิเบโรน เกเซอร์ เบธโฮโรน เกบา อัลโมน อานาโรท เดบีร์ เฮโบรอน ยูทธาห์ เอชเทโมห์ ยาททีร์ ยาเซอร์ เมฟาอัท ยาฮาส เบเซอร์ เคเคโมท เบธเชเมช เฮชโบน

“สำหรับคริสเตียนแล้ว ส่วนแบ่งหัวเมืองสำหรับเผ่าเลวีที่มาจากแต่ละเผ่านั้นแสดงถึงหลักการของการคืนส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าได้มอบให้แก่พวกเขานั้นแก่พระองค์ ของขวัญเหล่านี้ก็ถูกใช้ที่จะสนับสนุนคนอื่นๆ ในความจำเป็นและที่จะหนุนใจการประกาศถึงความเชื่อ (เปรีบบเทียบ กจ. 2:44-47; รรม. 15:26-27; ฟป. 4:10-18)”¹⁹²

“จงใส่ใจอย่างพิเศษต่อผู้รับใช้ที่ยากจน! นี่คือหัวข้อของความซบซึ้งที่ก่อตั้งขึ้นโดย กันดาร์ วิถี บทที่ 35 และ โยชูวา 21 พร้อมกับกฎหมายแห่งเฉลยธรรมบัญญัติที่สอดคล้องกัน”¹⁹³

จ. ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า 21:43-45

ข้อเหล่านี้สรุปถึงเรื่องราวของการแบ่งดินแดนอย่างเหมาะสม (บทที่ 13-21; เปรีบบเทียบ 1:2-6; 11:23) ข้อเหล่านี้ผู้สองส่วนของครึ่งที่สองของพระธรรมโยชูวาเข้าด้วยกัน และข้อเหล่านี้ก็จัดตั้งข้อสรุปทางศาสนศาสตร์แก่พระธรรมนี้ทั้งหมดมากระทั่ง ณ จุดนี้ ข้อความเหล่านี้ตอนแรกดูเหมือนจะหมายถึงว่า ณ เวลานี้คนอิสราเอลได้รับทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา แต่นั่นไม่ใช่เป็นประเด็นเลย

“แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าหลายพื้นที่ของประเทศยังคงอยู่ในมือของคนคานาอัน พระสัญญาที่ว่าแผ่นดินคานาอันควรถูกมอบให้แก่คนอิสราเอลเพราะว่าการครอบครองแผ่นดินนั้นได้สำเร็จแล้ว เพราะว่า พระเจ้าไม่ได้สัญญาถึงการทำลายคนคานาอันอย่างทันทีและอย่างสิ้นเชิง แต่เป็นการทำลายพวกเขาอย่างทีละน้อย (อพย. 23:29, 30; ฉชบ. 7:22) และแม้ว่าคนอิสราเอลไม่เคยไปสู่การครอบครองแผ่นดินแห่งพันธสัญญาทั้งหมดอย่างไม่มีความขัดแย้ง ถึงขอบเขตอย่างเต็มที่ของอาณาเขตที่ถูกกล่าวถึงในกัณดารวิถี 34:1-2 และไม่เคยพิชิตเมืองโทระและเมืองไซดอน พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้านั้นไม่ได้ล้มเหลวในเรื่องราวนั้น มากกว่าการล้มเหลวที่เกิดขึ้นโดยสถานการณ์ ซึ่งหลังจากการตายของโยชูวา และผู้อาวุโสร่วมสมัยของเขาแล้ว บางครั้งอิสราเอลก็ถูกกดขี่อย่างหนักโดยคนคานาอัน เพราะว่าความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ของพระสัญญานี้ก็เชื่อมโยงอย่างแยกออกจากกันไม่ได้กับความสัตย์ซื่อของอิสราเอลที่มีต่อพระเจ้า”¹⁹⁴

“มันเป็นจริงที่ว่า คนคานาอันก็อยู่ในการครอบครองบางส่วนของประเทศ แต่พวกเขาถูกรายอย่างมาจนพวกเขาไม่สามารถสร้างการรบกวนอย่างรุนแรงแก่พวกเขา [คนอิสราเอล] ได้ และพวกเขาก็สามารถที่จะนั่งลงในการครอบครองของพวกเขาด้วยการชื่นชมของการพักและความสงบที่เปรียบเทียบกัน พวกเขามีดินแดนมากในการครอบครองอย่างแท้จริง เมื่อพวกเขาสามารถครอบครองได้ และเมื่อพวกเขาได้เพิ่มพูนขึ้น พระเจ้าได้ช่วยพวกเขาตามพระสัญญาของพระองค์ ใน อพยพ 23:30 ที่จะดำเนินงานการทำลายต่อไป และได้รับเนื้อที่มากขึ้นสำหรับการตั้งถิ่นฐานของพวกเขา ความแน่ใจทั้งหมดที่ได้ถูกมอบให้แก่โยชูวา ในบทที่ 1:5 ถึงช่วงเวลาที่สำเร็จแห่งชัยชนะต่างๆ ในช่วงชีวิตของเขาก็บรรลุความสำเร็จ และเกี่ยวกับการรบกวนซึ่งตามมาและชัยชนะบางครั้งของพวกเขานั้นก็เป็ผลมาจากความเกียจคร้านและความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอล ดังนั้นตราบไคที่พวกเขาเชื่อฟัง พวกเขาก็มีชัยชนะและจำเริญเหมือนกัน”¹⁹⁵

ใน 23:5 โยชูวาได้บ่งบอกว่าไม่มีดินแดนไหนอีกต่อไปที่คนอิสราเอลจะต้องครอบครอง ใน 24:1-28 เขาได้กระตุ้นให้ประชาชนที่จะอุทิศพวกเขาเองแก่พันธสัญญาของโมเสสอีกครั้งหนึ่ง เพื่อว่าพวกเขาจะครอบครองและประสบกับทั้งสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยืนยันว่าที่นี้โยชูวาไม่ได้หมายถึงโดยถ้อยคำของเขาเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อพระเจ้าที่ว่าอิสราเอลได้ครอบครองทั้งสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา “ความหมายของศาสนศาสตร์แห่งการพักของเฉลยธรรมบัญญัติก็เห็นได้ชัดเจนที่ [ในข้อที่ 44] การพักคือสันติสุข เป็นการขาดหายไปของพวกศัตรูและสงคราม ดู พระธรรม โยชูวา 1:12-18 ข้อนี้เป็น สิ่งที่คล้ายกันกับบทที่ 12 ซึ่งได้สรุปส่วนแรกของพระธรรมโยชูวา มันคือความสำเร็จของพระสัญญาของพระเจ้าใน อพยพ 33:14 ดังนั้นสองส่วนหลักของพระธรรมนี้ถึงบลงด้วยถ้อยคำเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการพิชิตศัตรูอย่างสิ้นเชิง”¹⁹⁶

ประเด็นที่โยชูวาได้กล่าวในข้อ 45 ก็คือว่าพระเจ้าได้สัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ มาโดยตลอดจนถึงขณะนี้ พระองค์ได้สัญญาถึงการครอบครองแผ่นดิน การพักทุกๆ ด้าน และชัยชนะเหนือพวกศัตรู อิสราเอลได้ประสบกับสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ในบางระดับ พระเจ้าได้สัตย์ซื่อต่อ “พระสัญญาต่างๆ ที่ดี” ที่พระองค์ได้ทำกับพวกเขา เมื่อพวกเขาได้เตรียมตัวที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดน (1:1-9)

มันเป็นเรื่องปกติท่ามกลางคนยิวและคนอาหรับที่จะถือว่าส่วนหนึ่งของทั้งหมดก็เป็นทั้งหมด (เปรียบเทียบ จชบ. 26:5-10; 1 พกษ. 13:32; ยรม. 31:5, 2 ซมอ. 5:6-10; วว. 14:1; 22:2; รม. 15:19-24) ชื่อของมูมมอญนี้ก็คือ สากลนิยมแบบเป็นตัวแทน นักศึกษาพระคัมภีร์ตอนนี้บางคนเชื่อว่าโยชูวาใช้มูมมอญนี้ที่นี้ เขาได้กล่าวในแง่ของสากล เขาได้ถือว่า แต่ละกษัตริย์ แต่ละเมือง และแต่ละพื้นที่ที่เขาได้ปราบนั้นก็เป็นตัวแทนของแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้น¹⁹⁷

“ส่วนเล็กน้อยก็สรุปถึงประเด็นทางศาสนศาสตร์ของพระธรรมโยชูวา พระธรรมนี้ทั้งสิ้นจะต้องถูกตามความจริงของสามข้อเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อสุดท้าย”¹⁹⁸

III. การกระทำต่างๆ สุดท้ายและการตายของโยชูวา บทที่ 22-24

ส่วนหลักของส่วนที่สองของพระธรรมโยชูวาซึ่งกล่าวถึงการแบ่งดินแดนก็จบลงด้วยการแต่งตั้งเมืองต่างๆ ของเผ่าเลวี (บทที่ 13-21) ส่วนที่เหลือของพระธรรมนี้ก็กล่าวถึงการตั้งถิ่นฐานในแผ่นดิน (บทที่ 22-24) มันมีการเน้นอย่างมากในบทเหล่านี้ถึงความสำคัญของการสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเรื่อยไป (22:5, 16, 18-19, 25, 29, 31; 23:6, 8, 11; 24:14-16, 18, 21, 23-24) การเน้นนี้ก็เกิดจากการบันทึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่ 21:43-45 ยืนยัน

“แต่ละบทของสามบทสุดท้ายก็อธิบายถึงเหตุการณ์เดียว ในเบื้องต้น เหตุการณ์เหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นการรวบรวมที่สุ่มเอาของสิ่งที่หลงเหลืออยู่ คือ การโต้เถียงระหว่างเผ่าต่างๆ ถึงแท่นบูชา การกล่าวอาลา และ พิธีทางพันธสัญญาอีกอันหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ด้วยการตรวจสอบอย่างใกล้ชิดขึ้น มันก็เป็นชัดเจนว่าสิ่งเหล่านี้ก็จัดอยู่ที่เรื่องเดียว นั่นคือ การนมัสการอย่างเหมาะสมต่อพระเจ้าของอิสราเอล—วิธีที่จะนมัสการและอะไรจะเกิดขึ้นถ้าอิสราเอลไม่ได้ทำอย่างนั้น”¹⁹⁹

ก. การกลับไปยังมรดกของคนสองเผ่าครึ่ง บทที่ 22

การจัดเตรียมของโยชูวาสำหรับการพิชิตคานาอันได้เริ่มต้นด้วยคำสั่งของเขาแก่คนสองเผ่าครึ่งที่จะร่วมกับพวกพี่น้องของพวกเขาที่จะช่วยพวกเขาในสงครามข้างหน้า (1:12-18) ตอนนี้โยชูวาได้ปล่อยคนสองเผ่าครึ่งและยอมให้พวกเขาที่จะกลับไปยังมรดกตามเผ่าของพวกเขาที่ทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน สิ่งนี้ได้ยุติงานของการพิชิตและการแบ่งดินแดน

22:1-8 โยชูวาได้ชมเขยคนอิสราเอลเหล่านี้สำหรับความสัจซื่อของพวกเขาต่อคำสัญญาของ พวกเขาในการที่จะไปทำสงครามพร้อมกับพวกพี่น้องของพวกเขา (ข้อ 2-3; เปรียบเทียบ 1:16-18) เขายังได้กำชับพวกเขาที่จะสัจซื่อต่อธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรื่อยไปอีกด้วย (ข้อ 5) การเชื่อฟังได้ประกอบไปด้วยการอุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อพระยาเวห์ “ข้อนี้ [ข้อ 5] เป็นข้อหลักในบทนี้ มันเป็นอีกคำกล่าวหนึ่งของหัวข้อของพระธรรมนี้ที่ว่าประชาชนต้องสัจซื่อต่อพระเจ้าและเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ถ้าพวกเขาปรารถนาที่จะได้รับพระพรและได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน”²⁰⁰ จากนั้นโยชูวาได้ปล่อยคนอิสราเอลเหล่านี้ไปพร้อมกับการอวยพรของเขา (ข้อ 6-8)

22:9-12 ผู้เขียนได้ใช้คำว่า “แผ่นดินคานาอัน” และ “แผ่นดินกิเลอาด” เพื่อจะอ้างอิงถึงแผ่นดินทางฟากตะวันตกและทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนตามลำดับในส่วนนี้ จากนั้นแท่นบูชาก็ได้ตั้งอยู่ที่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน เป็นที่แน่ชัดว่าเผ่าเหล่านี้ได้ตั้งใจให้แท่นบูชาที่พวกเขาได้สร้างขึ้นที่จะเป็นรูปจำลองของแท่นบูชาที่ทำด้วยทองเหลืองซึ่งอยู่ในบริเวณพลับพลา ณ ซิโหลห์ (เปรียบเทียบ ข้อ 28) ถ้าพวกเขาได้ทำอย่างนั้น มันก็ง่ายที่จะเข้าใจว่าทำไมเผ่าอื่นๆ ได้ตอบสนองต่อการก่อสร้างนี้อย่างรุนแรง พระเจ้าได้ห้ามการสร้างแท่นบูชาในแผ่นดินนอกเหนือจากแท่นบูชาที่พระองค์ได้กำหนดไว้ (ฉธบ. 12:1-14)²⁰¹ คนคานาอันได้สร้างแท่นบูชาหลายแท่น แต่นี่ไม่ใช่เป็นการปฏิบัติของอิสราเอล เมื่ออิสราเอลคนอื่นๆ ได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่คนสองเผ่าครั้งได้ทำไป พวกเขาได้เตรียมตัวที่จะทำสงครามกับพวกเขา (ข้อ 12) สิ่งนี้คือสิ่งที่พระเจ้าได้สั่งให้คนอิสราเอลที่จะทำถ้าพี่น้องคนใดก็ตามได้แสวงหาที่จะนำคนอื่นๆ ในอิสราเอลที่จะหันเหไปจากพระเจ้าและธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ (ฉธบ. 13:12-18)

22:13-20 เนื่องด้วยชื่อเสียงของพวกเขา คนอิสราเอลส่วนใหญ่ไม่ได้โจมตีและจากนั้นก็ถามคำถามในภายหลัง ตรงกันข้าม คนอิสราเอลเหล่านี้ได้ส่งคณะผู้แทนของพวกเขาไปเพื่อชักชวนให้พวกพี่น้องของพวกเขาที่จะเปลี่ยนการกระทำของพวกเขา “ตัวอย่างที่สูงส่งของความไม่รุนแรง ความอดกลั้น และความกรุณาที่แสดงออกมาในการประพาดนี้ มีการขัดแย้งกันที่ไม่มีความสุขมากมายเพียงใดที่อาจได้รับการป้องกันไว้โดยการระมัดระวังไว้ก่อนที่คล้ายกันนี้ โดยการสอบถามอย่างสงบถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดเรื่องราวของความผิด! บ่อยครั้งแค่ไหนที่ถ้อยคำไม่ก็ถ้อยคำแห่งการอธิบายอย่างตรงไปตรงมาสามารถถกเถียงระยะเริ่มแรกของการโต้เถียงที่โกรธเกรี้ยว การทะเลาะที่รุนแรง และการข่มเหงที่ขมขื่นได้! โดยการเพียงแต่รับเอาการประพาดที่สุขุมของอิสราเอลในโอกาสนี้ คนแต่ละคน ครอบครัวต่างๆ คริสตจักรต่างๆ และชุมชนต่างๆ เป็นพันๆ อาจได้รับการช่วยให้หลุดพ้นจากโลกของความอิจฉาริษยา ความเป็นศัตรู ความไม่ลงรอย สงครามและการหลังเลื้อยได้”²⁰²

พิเนหัสได้ไปกับคนกลุ่มนี้ด้วย (ข้อ 13) การอยู่ด้วยของเขาคงได้สร้างความประทับใจแก่คนสองเผ่าครั้งด้วยความสำคัญของคณะผู้แทน มันคงได้ย้าเตือนพวกเขาถึงสงครามกับคนมีเดียนที่ซึ่งพิเน

หัสได้ปรากฏตัวว่าเป็นบุคคลที่โดดเด่น (กฉว. 25; 31) คนอิสราเอลได้อ้างอิงถึงสงครามนั้นที่นี่ (ข้อ 17) พวกเขายังได้อ้างอิงถึงการละเมิดของอาคาณอีกด้วย (ข้อ 20) เพื่อจะเตือนคนกิเลอาด (คนที่อยู่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน) ว่าพระเจ้าจะลงโทษการไม่เชื่อฟังต่อธรรมเนียมปฏิบัติ คนอิสราเอลทางฟากตะวันตกได้เชื่อว่าชนทั้งประเทศจะประสบกับการลงวินัยของพระเจ้าถ้าการกระทำแห่งการกบฏนี้ได้ดำเนินไปโดยไม่มีการลงโทษ

22:21-29 บรรดาผู้นำของคนกิเลอาดได้อธิบายว่าแรงงูใจของพวกเขาไม่ใช่ที่จะใช้แทนบูชาเพื่อที่จะสนับสนุนการออกไปจากพระยาเวห์หรือพลับพลา มันเป็นการที่จะระลึกถึงเอกภาพของคน 12 เผ่าสำหรับชนรุ่นในอนาคตแน่นอนว่า คนอิสราเอลได้สร้างอนุสรณ์อื่นๆ เพื่อจุดประสงค์นี้ในจอร์แดนคือที่ กิลกาล (บทที่ 4) และที่บนภูเขาเอบาล (8:30-35) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้สั่งให้สร้างแทนบูชานี้อย่างที่พระองค์ได้สั่งให้ทำอนุสรณ์อื่นๆ พระองค์ได้จัดเตรียมสำหรับการสงวนเอกภาพของประเทศไว้โดยการเรียกชายทุกคนในอิสราเอลให้กลับไปพลับพลาปีละสามครั้ง และพระองค์ได้ทำอย่างนั้นผ่านทางสิลาราลีกและแทนบูชาที่พระองค์ได้แต่งตั้งไว้อีกด้วย

“การรวมกันของพระนามทั้งสามของพระเจ้าคือ *เอล* ซึ่งหมายถึง ผู้ที่เข้มแข็ง *เอลโลฮิม* ผู้ที่สูงสุดซึ่งควรได้รับการยำเกรง และ *เยโฮวาห์* ผู้ที่มีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นพระเจ้าแห่งพันธสัญญา (ข้อ 22) ก็ทำหน้าที่ที่จะสนับสนุนการร้องขอต่อพระเจ้า อย่างเช่นใน สดุดี 1:1 และสิ่งนี้ได้รับการสนับสนุนต่อไปโดยการกล่าวซ้ำของพระนามทั้งสามเหล่านี้”²⁰³

22:30-34 การอธิบายของคนกิเลอาดได้ทำให้ฟีนหัสและผู้ที่มาด้วยกับเขานั้นผ่อนคลายและพึงพอใจ พวกเขายินดีที่ได้ค้นพบว่าพวกพี่น้องของพวกเขาไม่ได้เลิกศรัทธาในพระเจ้า และประเทศก็จะไม่ต้องตกอยู่ใต้การลงวินัยของพระเจ้า พวกเขาได้ยอมให้แทนบูชานี้ที่จะคงอยู่ในที่ของมัน และได้รู้สึกว่าการมีอยู่ของแทนบูชานี้ก็จะทำสิ่งดีให้มากกว่าทำสิ่งร้ายให้ บางทีคนอิสราเอลไม่ควรยอมให้แทนบูชานี้ที่จะคงอยู่ พระเจ้าไม่ได้แต่งตั้งมัน ในอนาคตคนอื่นๆ จะเข้าใจผิดถึงการมีอยู่ของมันอย่างที่บางคนก็ได้เข้าใจผิดแล้ว แม้ว่าไม่มีการบันทึกในพระคัมภีร์ที่ว่าแทนบูชานี้ได้กลายมาเป็นบ่วงแร้วต่อคนอิสราเอล การปฏิบัติของการสร้างแทนบูชาก็ได้ดำเนินไปในอิสราเอล มันได้ส่งผลต่อการทำให้เกิดความอ่อนแอในเรื่องความผูกพันระหว่างเผ่า และความจงรักภักดีต่อพระยาเวห์ แทนที่จะเป็นการเสริมสร้างสิ่งเหล่านี้ (ตัวอย่างเช่น วนฉ. 17:5)

เหตุการณ์นี้ก็อธิบายข้อเท็จจริงที่ว่า บางครั้ง การกระทำที่มีแรงงูใจที่ดีที่สุดและเพื่อจุดประสงค์ที่มีคุณค่า สามารถส่งผลต่อสภาพที่แย่มากกว่าที่จะเป็นสภาพที่ดีกว่า สิ่งนี้สามารถเป็นผลลัพธ์ได้ถ้าประชาชนไม่ได้เข้าใจอย่างชัดเจนและไม่ได้เชื่อฟังอย่างระมัดระวังถึงน้ำพระทัยที่เปิดเผย

ทั้งสิ้นของพระเจ้า บ่อยครั้งแล้ว ความผิดพลาดแบบนี้เป็นผลมาจากความกระตือรือร้นเหนือพระพร
ก่อนหน้านั้น อย่างที่มันเป็นจริงที่นี่

อย่างไรก็ตาม บทเรียนหลักๆ ของบทนี้ก็เป็นเชิงบวก ความร้อนรนของคนสองเผ่าครึ่งสำหรับ
เอกภาพของประเทศของพวกเขาและความบริสุทธิ์ใจของความเชื่อของพวกเขาก็เป็นที่ยกย่อง ความเต็ม
ใจของคนอิสราเอลคนอื่นๆ ที่จะไม่ตัดสินแรงจูงใจของพวกเขาที่น้องของพวกเขาบนพื้นฐานของหลักฐาน
ทางสถานการณ์ก็เป็นที่ยกย่องเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นอีก เราเรียนรู้ว่า การเผชิญหน้าแบบสุภาพและการ
อภิปรายแบบตรงไปตรงมาบ่อยครั้งแล้วสามารถส่งผลต่อการแก้ไขการเข้าใจผิดได้ (เปรียบเทียบ สภษ.
15:1)²⁰⁴ คนอิสราเอลได้จัดการอย่างฉลาดกับสถานการณ์ที่อาจแยกประชากรของพระเจ้าออกจากกันได้
ตรงกันข้าม พวกเขาสามารถที่จะดำเนินต่อไปในการติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในความเป็นเอกภาพ
ได้

ข. การกล่าวอำลาของโยชูวาต่ออิสราเอล บทที่ 23

โยชูวาได้มาถึงสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นช่วงเวลาสุดท้ายๆ ของชีวิตของเขา ก่อนที่เขาได้ตายไป เขา
ปรารถนาที่จะกล่าวแก่ชนทั้งประเทศ อย่างที่โมเสสได้ทำก่อนการตายของเขา (ฉธบ. 31) ดังนั้นเขาได้
รวบรวมบรรดาผู้นำทั้งหมดของประชาชนจากแต่ละเผ่าในอิสราเอลมา (ข้อ 2) ประสพการณ์ต่างๆ ของ
โยชูวาได้ทำซ้ำประสพการณ์ต่างๆ ของโมเสสในหลายเรื่องด้วยกัน ทั้งสองคนได้นำประชาชนข้ามน้ำ
ทั้งสองคนได้พบกับพระเจ้าในการปรากฏตัวของพระเจ้า ทั้งสองคนได้รู้ไม้เท้าของพวกเขาในเวลา
ที่สำคัญในสงคราม ทั้งสองคนได้สร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้า ทั้งสองคนได้กล่าวอำลาแก่คนอิสราเอลที่มี
เนื้อหาคล้ายคลึงกัน

“เนื้อหา [ของการกล่าวอำลาของโยชูวาที่นี่] . . . ก็เชื่อมโยงกับเนื้อหาของพิธีรื้อฟื้นพันธสัญญา
แต่แตกต่างกันในวิธีการ พิธีสวดของพิธีรื้อฟื้นพันธสัญญาได้กลายมาเป็นคำเทศนาของผู้นำที่กำลังจะ
ตาย”²⁰⁵ สิ่งนี้เปรียบได้กับพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติที่กล่าวถึงคำเทศนาของโมเสสก่อนที่เขาได้ตาย
ไป การกล่าวอำลานี้ประกอบด้วยสองส่วน โครงสร้างของสองส่วนนี้ก็เป็นเปรียบเทียบ และ
เนื้อหาก็คคล้ายคลึงกัน

“ไม่เหมือนตอนพระคัมภีร์แบบบรรยายตอนอื่นๆ ตอนนี้ไม่มีฉากที่เจาะจงในเรื่องเวลาหรือ
ระยะเวลา มันเพียงแค่อ้างอิงกับ 13:1 เมื่อโยชูวาชรา และ 21:44 เมื่อพระเจ้าได้ให้การพัก ดังนั้นฉาก
นี้ก็บ่งบอกถึงอิสราเอล ณ เวลาที่พวกเขาได้ฟื้นถึงตั้งแต่การอพยพเป็นต้นไป (อพย. 33:14) แต่มันยังบ่ง
บอกถึงวิกฤตของการเปลี่ยนผ่านของผู้นำอีกด้วย เนื้อหาที่ตามมานั้นก็เพื่อความมั่งคั่งและใน
ขณะเดียวกันก็เพื่อวิกฤตอีกด้วย”²⁰⁶

1. การย่ำเตือนถึงพระพรต่างๆ ในอดีต 23:1-13

โยชูวาได้ย่ำเตือนคนอิสราเอลถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการต่อสู้เพื่อพวกเขาและให้ชัยชนะเหนือศัตรูแก่พวกเขา อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ถ้าพวกเขาได้ถือรักษาพันธสัญญาของพระองค์ โยชูวาได้กระตุ้นให้ประชาชนที่จะยังคงจงรักภักดีและได้สัญญาว่าพระเจ้าจะขับไล่คนคานาอันที่ยังคงเหลืออยู่ในแผ่นดินให้ออกไป (ข้อ 4-7, 12-13)

“โยชูวาได้ส่งต่อเคล็ดลับแห่งความสำเร็จและความมั่งคั่งให้แก่อิสราเอล ซึ่งพระเจ้าได้ให้แก่อนาม ตอนต้นของการพิชิตคานาอัน [1:6-7, 9, 18] พระสัญญาของพระเจ้า [เกี่ยวกับการครอบครองแผ่นดิน] ไม่ใช่ไม่มีเงื่อนไข ความสัตย์ซื่อของอิสราเอลนั้นเป็นสิ่งที่ถูกเรียกร้อง”²⁰⁷

“ที่จะออกชื่อพระต่างๆ [ข้อ 7] (อพย. 23:13) ที่จะสาบานในนามพระเหล่านั้น ที่จะปรนนิบัติพวกเขา (โดยเครื่องบูชา) ที่จะกราบลงนมัสการพวกเขา (ที่จะอ่อนน้อมพวกเขาด้วยการอธิษฐาน) ก็เป็นสิ่รูปแบบภายนอก [ที่ผิด] ของการนมัสการพระเจ้า”²⁰⁸

“สำหรับอิสราเอลแล้ว พระยาเวห์เอ่ยอ้างว่าได้บรรลุน้ำที่ต่างๆ ซึ่งประเทศอื่นๆ ต้องใช้พระหลายองค์ ปัญหาก็คือว่าอิสราเอลไม่เคยเชื่อการเอ่ยอ้างนั้นอย่างเต็มที่ พวกเขาได้แสวงหาอย่างต่อเนื่องถึงความโปรดปรานจากพระต่างๆ ที่ได้อ้างว่าจะให้ความอุดมสมบูรณ์แก่แผ่นดินยาวนานก่อนที่อิสราเอลได้เข้าไปหรือพระต่างๆ ที่ดูเหมือนมีอำนาจทางกองทัพ ณ เวลานั้น”²⁰⁹

โดยรวมแล้วประเทศก็ได้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในช่วงเวลาการบริหารจัดการของโยชูวา เพราะฉะนั้น เขาไม่ได้อ้างถึงบาปและความล้มเหลวต่างๆ ในรายบุคคลที่นี่ อย่างเช่นโมเสส โยชูวาได้เรียกร้องให้ประชาชนที่จะรักพระยาเวห์พร้อมกับเชื่อฟังพระองค์ (ข้อ 11) เขายังได้ย่ำเตือนผู้ฟังของเขาถึงผลลัพธ์ต่างๆ ที่เลวร้ายมากของการล้มเหลวที่จะเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความรัก (ข้อ 12-13) “ถ้าอิสราเอลไม่ได้ทำในส่วนของเขา พระเจ้าก็จะไม่ทำในส่วนของพระองค์ ที่นี่คืออันตรายของเสรีภาพ พระเจ้าแสวงหาการตอบสนองที่อิสระแห่งความรักของมนุษย์ พระเจ้าทำในส่วนของพระองค์เพื่อจะสมควรและได้รับความรักเช่นนั้น พระเจ้าไม่ได้บังคับความสนใจของพระองค์เหนือมนุษย์ แต่มนุษย์ที่ได้ละเลยต่อการเรียกร้องของพระเจ้าก็พบกับการลงโทษของพระเจ้า”²¹⁰

2. การเตือนถึงการสาปแช่งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต 23:14-16

ในส่วนการสรุปนี้ โยชูวาได้กล่าวซ้ำแนวคิดหลักอย่างรวบรัด ซึ่งได้อธิบายในรายละเอียดมากขึ้นก่อนหน้านั้นแล้ว การเตือนของเขาที่มีต่อประชาชนนั้นก็หนักแน่น พระเจ้าจะสัตย์ซื่อในการส่งวินัยมายังประชากรของพระองค์ ถ้าพวกเขาละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ อย่างเช่นที่พระองค์ได้ส่งพระพรมาเพราะว่าพวกเขาได้เชื่อฟังในอดีต ความสำเร็จแรกเริ่มของพิชิตแผ่นดินได้เกิดขึ้นเนื่องจาก

พระพรของพระเจ้าที่มีเหนือประชากรที่เชื่อฟังของพระองค์ การทำลายคนคานาอันอย่างสิ้นเชิงและการครอบครองของอิสราเอลอย่างเต็มที่ และการชื่นชมกับแผ่นดินนั้นก็เรียกร่องการเชื่อฟังและพระพรอย่างเดียวกัน แรงจูงใจสำหรับการเชื่อฟังควรจะเป็นความกตัญญู การเชื่อฟัง ความจงรักภักดี และความรักในปัจจุบันของเรา (ข้อ 6, 8, 11) ควรปลุกขึ้นโดยธรรมชาติจากความขอบคุณต่อความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีตและความมั่นใจในพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์สำหรับอนาคต

ค. การรื้อฟื้นพันธสัญญาครั้งที่สองของอิสราเอล 24:1-28

“โยชูวาไม่ได้เพียงแค่จัดตั้งชุดของการตักเตือนแบบสาธารณะเพื่อที่จะนำพาอิสราเอลหลังจากการตายของเขา บทที่ 24 ก็อธิบายถึงการรื้อฟื้นพันธสัญญาแบบทางการที่ได้บัญญัติขึ้นที่เมืองเชเคมเพื่อจุดประสงค์ของการที่จะเอาการอุทิศตนในส่วนของประชาชนอิสราเอลผูกพันกับถ้อยคำที่ถูกเขียนไว้ของพระเจ้า”²¹¹

โครงสร้างของถ้อยคำแห่งการรื้อฟื้นพันธสัญญาก็คล้ายคลึงกับสนธิสัญญาแบบธรรมดาของคนฮิตไทต์ มันประกอบไปด้วย คำนำ (ข้อ 1-2) อารัมภบททางประวัติศาสตร์ (ข้อ 2ข-13) ข้อเรียกร้องแห่งพันธสัญญาพร้อมกับผลลัพท์ต่างๆ ของการไม่เชื่อฟัง (ข้อ 14-24) และการเขียนข้อตกลง (ข้อ 25-28) “โยชูวาบทที่ 24 ก็บรรลุความสำเร็จของพระธรรมนี้โดยการให้คำนิยามทางศาสนศาสตร์ของประชากรของพระเจ้า ในทันใดนั้น ที่นี้เราพบภาษาทางศาสนศาสตร์ที่บรรจุไว้อย่างสูงส่ง ซึ่งนิยามถึงพระเจ้า และความสัมพันธ์แบบพระเจ้าและมนุษย์ สิ่งนี้ทำให้บทนี้เป็นหนึ่งในบทต่างๆ ที่สำคัญที่สุดในพันธสัญญาเดิมสำหรับนักศาสนศาสตร์พระคัมภีร์”²¹²

1. คำนำ 24:1

เมืองเชเคมเป็นที่ตั้งทางยุทธศาสตร์สำหรับพิธีที่สำคัญนี้ โยชูวาได้เรียกร่องให้คนอิสราเอลที่จะรื้อฟื้นการอุทิศตนของพวกเขาอย่างเป็นทางการต่อพันธสัญญาของโมเสส ณ ที่ตั้งซึ่งจงใจให้พวกเขาทำอย่างมาก

“ถ้าคุณจะวางเมือง พลีเมัท รีอก และ ยอร์คทาวน์ และเล็กซิงตัน และหอเอกเทศด้วยกัน คุณจะไม่มีสิ่งที่มีเมืองเชเคมเป็นต่ออิสราเอลได้”²¹³

ที่เมืองเชเคม พระเจ้าได้ปรากฏครั้งแรกต่ออับราฮัม เมื่อเขาได้เข้าไปสู่แผ่นดินและได้สัญญาที่จะให้แผ่นดินคานาอันแก่เขา ในการตอบสนองต่อพระสัญญานั้น อับราฮัมได้สร้างแท่นบูชาแรกของเขาแก่พระยาเวห์ในดินแดนที่นั่น (ปฐมก. 12:7) ยาโคบได้ฝันรูปเคารพของเขา ณ เมืองเชเคมหลังจากที่เขาได้กลับจากเมืองปัดดานอารัมไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา เขาได้ทำให้สิ่งนี้เป็นบ้านของเขา และได้สร้างแท่นบูชาแก่พระยาเวห์ที่นั่น (ปฐมก. 33:18-20) และภายหลังพระเจ้าได้ย้ายเขาไปที่เมืองเบธเอล

(ปฐมก. 35:1-4) ที่ที่เขาได้สร้างแท่นบูชาอีกแท่นหนึ่ง “อย่างที่ยาโคบได้เลือกเมืองเชเคมสำหรับการชำระครอบครัวของเขา เพราะว่าสถานที่นี้ได้รับการชำระแล้วโดยอับราฮัมเพื่อเป็นสถานนมัสการพระเจ้า ดังนั้น โยชูวาได้เลือกสถานที่เดียวกันเพื่อการรื้อฟื้นพันธสัญญา เพราะว่าการกระทำนี้ได้เกี่ยวข้องกับ การละทิ้งเชิงปฏิบัติในส่วนของอิสราเอลที่มีต่อการกราบไหว้รูปเคารพทั้งสิ้น”²¹⁴

ณ เมืองเชเคม ชนอิสราเอลรุ่นเดียวกันที่ตอนนี้โยชูวาได้กล่าวถึง ได้ปฏิบัติตามต่อพันธสัญญาของโมเสสหลังจากที่พวกเขาได้เข้าไปในแผ่นดินได้ไม่นาน (8:30-35) พวกเขาได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่นั่นด้วย “สำหรับคริสเตียนแล้ว การนำเสนอตามปกติจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าในการนมัสการนั้นเป็นลักษณะที่สำคัญของชีวิตแห่งความเชื่อ (ฮบ. 10:25)”²¹⁵

2. อารัมภบททางประวัติศาสตร์ 24:2-13

โยชูวาได้แนะนำสิ่งที่ตามมาว่าเป็นถ้อยคำของพระยาเวห์ พระเจ้าของอิสราเอล (ข้อ 2) จากนั้นเขาได้ทบทวนถึงการกระทำต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อเห็นแก่ประชากรของพระองค์ และย้อนกลับไปถึงการทรงเรียกของอับราฮัมในเมืองเมโสโปเตเมีย “แม่น้ำ” (ข้อ 2) คือ แม่น้ำยูเฟรติส สมาชิกครอบครัวของอับราฮัมเป็นผู้กราบไหว้รูปเคารพในเมืองเมโสโปเตเมีย และเราอาจที่กักเอาอย่างปลอดภัยว่า อับราฮัมก็เป็นผู้กราบไหว้รูปเคารพเช่นกัน การทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมนั้นเป็นพระคุณอย่างแท้จริง มันไม่มีอะไรในอับราฮัมที่ได้ส่งผลต่อพระเจ้าในการเลือกเขาสำหรับพระพรที่พิเศษ บางทีโยชูวาได้อ้างอิงถึงนาโฮร์ เพราะว่า เรเบคาห์ เลอาห์ และราเชลได้สืบเชื้อสายมาจากเขา สองชนชาติที่ได้มาจากอับราฮัมคืออิสราเอลและเอโดม (ข้อ 4)

การอพยพเป็นหลักฐานยิ่งใหญ่ที่สองแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล (ข้อ 5-7) การจัดเตรียมโมเสสและอาโรน พร้อมกับการส่งภัยพิบัติต่างๆ ก็เป็นของประทานพิเศษ ณ เวลานั้น การช่วยกู้อิสราเอลจากอียิปต์ และการสงวนพวกเขาไว้ในถิ่นทุรกันดารก็เป็นจุดเน้นต่างๆ ของความสัตย์ซื่อของพระเจ้าระหว่างช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ของอิสราเอล การกระทำอันที่สามของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลก็คือ ชัยชนะของอิสราเอลเหนือคนอาโมไรต์ที่อยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 8-10) พระเจ้ายังได้ทำลายความเป็นศัตรูของคนโมอับโดยการเปลี่ยนคำพยากรณ์ของบาลาอัมให้เป็นพระพร การจัดเตรียมของพระเจ้าอันที่สี่ก็คือ การข้ามน้ำจอร์แดน และชัยชนะเหนือคนคานาอันที่เป็นผลที่ตามมา (ข้อ 11-13) พระเจ้าได้ขับไล่พวกศัตรูของอิสราเอลให้แก่พวกเขาโดยการใช้ ความสยดสยองแบบตัวต่อที่หลากหลาย (ข้อ 12; เปรียบเทียบ อพย. 23:29; ฉธบ. 7:20) ในส่วนนี้ของข้อเหล่านี้ (ข้อ 2-13) พระเจ้าได้ตรัสถึง 17 ครั้งว่า “เรา” ทำอย่างนั้นอย่างนั้นเพื่อเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่า การเน้นก็อยู่ที่การกระทำต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับอิสราเอล

3. ข้อเรียกร้องแห่งพันธสัญญา 24:14-24

บนพื้นฐานของการกระทำต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับพวกเขา (ข้อ 14) โยชูวาได้วิงวอนต่อคนอิสราเอลที่จะอุทิศพวกเขาเองต่อพระองค์ใหม่ (เปรียบเทียบ รม. 12:1-2) แม้ว่าอิสราเอลไม่ได้คิดในเรื่องการกราบไหว้รูปเคารพ ณ ช่วงนี้ในประวัติศาสตร์ของพวกเขาอย่างที่พวกเขาได้ทำผิดในภายหลัง บาปนี้ก็เกิดขึ้นในประเทศในบางระดับ (เปรียบเทียบ ลนต. 17:7) ข้อเสนอของโยชูวาที่จะให้เลือกพระเจ้าหรือพระเจ้าต่างๆ ที่พวกเขาจะปรนนิบัติ (ข้อ 15) แน่ใจว่า ไม่ใช่ การหนุ่ใจที่จะถือพระเจ้าต่างๆ เป็นทางเลือกที่ยอมรับได้อย่างเท่าเทียมกัน มันเป็นเพียงแค่กลไกเชิงโวหาร (ตัวอย่างเช่น การทำให้หันไปทางทิศเหนือหรือเป็นแม่เหล็ก) เพื่อจะช่วยคนอิสราเอลแยกแยะการเลือกของพวกเขา และที่จะทำให้ทางเลือกที่ถูกต้องในชัดเจนยิ่งขึ้น ในฐานะผู้นำแท้ โยชูวาได้ประกาศถึงการอุทิศตนของเขา และในการทำอย่างนั้นก็ได้หนุ่ใจประชาชนที่จะทำตามแบบอย่างของเขา “ดังนั้นเราพบตลอดทั้งพระธรรมโยชูวาถึงการเน้นที่การเลือก คือ การเลือกที่จะก่อให้เกิดความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงในประวัติศาสตร์ สำหรับแต่ละบุคคล สำหรับกลุ่ม สำหรับชนรุ่นในอนาคต”²¹⁶ ประชาชนได้ตอบสนองโดยการอุทิศพวกเขาเองแด่พระยาเวห์ (ข้อ 16-18) พวกเขาจะร่วมกับโยชูวาในการปรนนิบัติพระเจ้าอย่างไรก็ตาม โยชูวาไม่ต้องการให้ประชาชนที่จะทำการตัดสินใจอย่างผิวเผิน

“ความจำเป็นอย่างใหญ่หลวงของคริสเตียนส่วนใหญ่ก็คือที่จะเรียนรู้ว่าโดยพวกเขาเองนั้น พวกเขาไม่สามารถเป็นประชากรอย่างที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขาเป็นได้”²¹⁷

เพราะฉะนั้น โยชูวาได้ยื่นเตือนพวกเขาถึงความยุ่งยากต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการติดตามพระเจ้า (ข้อ 19-20) พวกเขาจะ “ไม่” สามารถปรนนิบัติพระเจ้าได้” (ข้อ 19) ด้วยกำลังของพวกเขาเองโดยการเพียงแค่ตั้งใจที่จะทำเท่านั้น (เปรียบเทียบ อพย. 19:8) พวกเขาต้องจดจำว่าพระเจ้าของพวกเขา นั้นบริสุทธิ์และหวงแหน (นั่นคือ ไม่ยอมให้มีพระอื่นใดในความรักของประชากรของพระองค์) พระองค์จะ “ไม่ทรงอภัยความทรยศหรือบาปของท่าน” (ข้อ 19) “เมื่อไหร่ที่พระเจ้าไม่ได้สงวน (ยกโทษ)? (1) เมื่อการละเมิดและบาปนั้นถูกกระทำอย่างตั้งใจ และ เมื่อ (2) การยกโทษจะนำไปสู่การไม่มีการแก้ไขอย่างที่พระองค์ทรงเห็นล่วงหน้า”²¹⁸

ประชาชนได้ยืนยันถึงการตัดสินใจก่อนหน้านี้ของพวกเขา (ข้อ 21) และโยชูวาได้ยื่นเตือนพวกเขาว่าพวกเขาก็เป็นพยานปรักปำพวกเขาเองในการรื้อฟื้นพันธสัญญานี้ (ข้อ 22) พวกเขาจะประนามพวกเขาเองโดยพยานของพวกเขาเองถ้าพวกเขาได้ละทิ้งพระเจ้า จากนั้นโยชูวาได้กล่าวซ้ำคำสั่งของเขาที่จะขจัดพระเจ้าต่างๆ ทั้งสิ้น ทั้งกายภาพและทางจิตใจ และที่จะหันหัวใจของพวกเขาที่จะติดตาม พระยาเวห์เพียงผู้เดียว (ข้อ 23) อีกครั้งหนึ่งที่คนอิสราเอลได้อุทิศพวกเขาเองที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ (ข้อ 24) เมื่อประวัติศาสตร์ของอิสราเอลได้ดำเนินไป คนอิสราเอลได้พิสูจน์ว่าไม่ได้สัตย์ซื่อต่อคำสั่งสัญญาของพวกเขาที่จะปรนนิบัติและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดหัวใจ ตามที่พระธรรมถัดๆ ไปของ พันธ

สัญญาเดิมได้กล่าวถึง คนอิสราเอลควรได้เรียนรู้จากความล้มเหลวในอดีตของพวกเขาที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ พวกเขาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำสัญญาอย่างเดียวกันเมื่อพระเจ้าได้ทรงรมบัญญัติของโมเสสแก่พวกเขา (อพย. 24:3, 7) แต่พวกเขาได้พิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อ ณ ภูเขาซีนายและในถิ่นทุรกันดาร

4. การจัดเตรียมสำหรับการถือรักษาพันธสัญญา 24:25-28

พันธสัญญาที่โยชูวาได้ทำกับประชาชนในวันนี้ไม่ใช่เป็นพันธสัญญาอันใหม่ แต่เป็นการรื้อฟื้นพันธสัญญาของโมเสสที่ได้ทำขึ้นเป็นครั้งแรก ณ ภูเขาซีนาย (ข้อ 25) คนอิสราเอลได้รื้อฟื้นพันธสัญญานี้เป็นครั้งๆ ไปหลังจากที่พระเจ้าได้ให้มันในครั้งแรก (เปรียบเทียบ 8:30-35) “ข้อบังคับ” ที่โยชูวาได้ทำขึ้นเป็นถ้อยคำแห่งการอุทิศตนของประชาชนที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติ (ข้อ 26) “บัญญัติ” เป็นการบันทึกของพระพรต่างๆ ที่อิสราเอลจะชื่นชมในฐานะที่เป็นผลของการเชื่อฟังของพวกเขา “หนังสือพระบัญญัติของพระเจ้า” (ข้อ 26) คู่มือจะเป็นเอกสารที่โยชูวาได้เขียนเกี่ยวกับการบันทึกของการรื้อฟื้นพันธสัญญานี้ เป็นที่แน่ชัดว่า เขาได้ใส่มันไว้กับพันธสัญญาที่ถูกเขียนขึ้น “ก้อนหินใหญ่” (ข้อ 26) ที่เขาได้จารึกก็กลายเป็นการรำลึกถาวรของการรื้อฟื้นพันธสัญญาที่ได้ทำในวันนี้ (เปรียบเทียบ ปฐก. 28:18; ฉบบ. 27:2) โยชูวาได้ตั้งหินขึ้นภายใต้ต้นก่อที่เป็นต้นเดียวกัน หรือต้นที่เป็นตัวแทนของต้นก่อที่อับราฮัมได้สร้างแทนบุขาของเขาและได้นมัสการพระยาเวห์ ยาโคบได้ฝังรูปเคารพของเขาใต้ต้นก่อในเมืองเชเคม บางที่เป็นต้นเดียวกัน (ปฐก. 12:6-7; 35:2-4) “สถานนมัสการ” (ข้อ 26) เป็นสถานที่บริสุทธิ์นี้ ไม่ใช่พลับพลาที่อยู่ ณ ซิโลห์ในตอนนั้น หินไม่ได้ยื่นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันนั้นตามตัวอักษร (ข้อ 27) แต่มันจะยังคงอยู่ที่เดียวกันจากเวลานั้นเป็นต้นไปในฐานะพยานเงียบต่อการดำเนินการ ที่นี้โยชูวาได้ให้เหตุผลเชิงโวหารถึงลักษณะแบบมนุษย์ของหิน (นั่นคือ การทำให้เป็นบุคคล) เพื่อที่จะสนับสนุนความจริงของการอุทิศตนที่คนอิสราเอลได้กระทำต่อพระยาเวห์ จากนั้นเขาได้ปล่อยให้ประชาชนกลับไป (ข้อ 28) พิธีนี้ก็สำคัญอย่างมากต่อคนอิสราเอล เพราะว่าในพิธีนี้ ชนทั้งประเทศได้ยืนยันถึงการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระยาเวห์ในฐานะพระเจ้าของพวกเขา และต่อ พันธสัญญาของพระองค์ในฐานะบัญญัติของพวกเขา อิสราเอลได้เตรียมตัวที่จะเริ่มต้นอีกช่วงหนึ่งถึงการเป็นอยู่ของพวกเขาโดยปราศจากผู้นำที่พระเจ้าได้แต่งตั้ง เช่น โมเสสและโยชูวาได้เคยเป็น มันสำคัญที่ว่าพวกเขาจะจดจำความสัตย์ซื่อของพระเจ้าของพวกเขา และที่จะอุทิศพวกเขาเองต่อความจงรักภักดีอย่างเฉพาะต่อพระองค์ ตอนนี้แต่ละเผ่าจะต้องดำเนินการในการที่จะทำลายคนคานาอันในบริเวณของพวกเขา โดยการวางใจในพระยาเวห์ และเชื่อฟังพันธสัญญาของพระองค์ พระเจ้าจะแต่งตั้งบรรดาผู้นำท้องถิ่นขึ้น (ผู้วินิจฉัย) เมื่อพระองค์เห็นว่ามีความจำเป็นสำหรับสิ่งนี้ เพื่อที่จะจัดเตรียมการเป็นผู้นำที่พิเศษในสถานการณ์ที่ยากลำบาก เมื่อคนอิสราเอลได้อุทิศตนแก่พระเจ้าของพวกเขา ณ เวลานี้ มันก็ไม่มีเหตุผลอะไรสำหรับพวกเขาที่จะล้มเหลวที่จะครอบครองและประสพกับทั้งสิ้นที่ พระเจ้าได้สัญญาไว้แก่พวกเขาในหลายปีข้างหน้า

ง. การตายและการฝังโยชูวาและเอเลอาซาร์ 24:29-33

ข้อสุดท้ายเหล่านี้บันทึกถึงจุดสิ้นสุดของชีวิตและพันธกิจของโยชูวาที่ได้ยุติยุคที่สำคัญและสำเร็จในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ความสำเร็จของอิสราเอลได้ดำเนินไปตราบเท่าที่บรรดาผู้อาวุโสที่ได้ปรนนิบัติอิสราเอลในสมัยเดียวกันกับโยชูวายังมีชีวิตอยู่ (ข้อ 31) โยชูวาได้ตายไปหลังจากการรื้อฟื้นพันธสัญญาที่เพิ่งได้อธิบายไปไม่นานนั้กเท่าไร (ข้อ 1-28) เขาอายุได้ 110 ปี (ข้อ 29) ซึ่งเป็นอายุเท่ากันกับโยเซฟเมื่อเขาได้ตายไป (ปฐมก. 50:26) เป็นที่แน่ชัดว่าโยชูวาได้ตายไปในปี 1366 กคศ.²¹⁹ พระเจ้าได้ใช้โยชูวาอย่างยิ่งใหญ่เหมือนกับที่พระองค์ได้ใช้โยเซฟในการช่วยกู้ประชากรของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้บันทึกถึงความบกพร่องทางศีลธรรมของชีวิตของชายทั้งสองที่โดดเด่นนี้ในพระคัมภีร์เลย “บางที ลักษณะที่โดดเด่นของโยชูวาคงเป็นความกล้าหาญที่เด็ดขาด . . . อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จแท้จริงของโยชูวา บางทีอยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นผู้ชายที่ประกอบไปด้วยพระวิญญาณ (กฉว. 27:18; เปรียบเทียบ ฉธบ. 34:9)”²²⁰

คำจารึกของโยชูวาไม่ได้ถูกบันทึกไว้บนศิลาจารึกบนหลุมฝังศพที่เป็นหินอ่อน มันถูกเขียนไว้ในชีวิตของบรรดาผู้นำที่เขาได้มีอิทธิพลต่อและประชาชนที่เขาได้นำ พวกเขาได้ปรนนิบัติพระยาเวห์ที่นี้คือจุดสูงสุดทางศาสนศาสตร์ต่อหัวข้อที่ได้แนะนำไว้ใน 22:5 และได้กล่าวซ้ำเหมือนการร้องรับ ใน 23:7, 16; 24:14, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 24 ในเชิงதாகถางแล้ว งานของโมเสสได้นำประชาชนที่จะเชื่อฟังพระยาเวห์ ในขณะที่โมเสสได้เห็นแก่การบั่นที่ไม่ขาดสาย และการกบฏของประชาชน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 31:27) แม้กระทั่งว่าโมเสสได้ตายนอกแผ่นดินแห่งพันธสัญญา²²¹

เป็นที่แน่ชัดว่า ผู้เขียนได้รวมการบันทึกถึงการฝังกระดูกของโยเซฟไว้ที่นี้ (ข้อ 32) เพราะว่าพระธรรมโยชูวาเป็นพยานที่โดดเด่นถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า โยเซฟได้พึ่งพาความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการนำคนอิสราเอลไปยังแผ่นดินและได้ขอว่าเมื่อสิ่งนั้นได้เกิดขึ้น ลูกหลานของเขาจะวางกระดูกของเขาไว้ที่นั่น เหตุการณ์คงได้เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เมื่อลูกหลานของโยเซฟได้รับเมืองเชเคมมาเป็นมรดกของพวกเขา การฝังนี้ได้บรรลุสัญญาที่ลูกหลานของโยเซฟได้ทำต่อหน้าเขา ก่อนที่เขาได้ตายไปว่า พวกเขาจะฝังเขาในคานาอัน (ปฐมก. 50:25) ตอนนี้พระเจ้าได้ให้รางวัลแก่ความเชื่อของเขา การตายและการฝังของเอเลอาซาร์ก็สำคัญเช่นกัน เพราะว่า ในฐานะปุโรหิตของอิสราเอลและผู้นำร่วมกับโยชูวา ระหว่างช่วงนี้ของประวัติศาสตร์ เอเลอาซาร์เป็นบุคคลที่สำคัญอย่างมาก ในฐานะมหาปุโรหิตของอิสราเอล เขาก็สำคัญมากกว่าการอ้างอิงโดยย่อต่อพันธกิจของเขาที่อาจบ่งบอกไว้ “การฝังทั้งสาม — ดูเหมือนจะเป็นวิธีที่แปลกที่จะจบพระธรรมโยชูวา! แต่การฝังที่สงบของทั้งสามนี้ก็เป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า เพราะว่าครั้งหนึ่งโยชูวา โยเซฟ และเอเลอาซาร์ ได้มีชีวิตอยู่ในต่างประเทศที่พวกเขาเป็นผู้รับพระสัญญาของพระเจ้าที่จะนำประชากรของพระองค์กลับไปยังคานาอัน ตอนนี้ทั้งสามก็พักสงบภายในบริเวณของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา พระเจ้าได้รักษาถ้อยคำของพระองค์ที่มีต่อโยชูวา

โยเฟซ เอลาซาร์ และต่ออิสราเอลทั้งหมด และโดยสิ่งนี้ เราได้รับการหนุนใจที่จะพึ่งพาความสัตย์ซื่อที่ไม่ล้มเหลวของพระเจ้า”²²²

ดังนั้นเวลาของโยชูวาได้มาถึงจุดสิ้นสุด ช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ของอิสราเอลก็ยิ่งใหญ่ที่สุดครบ ณ เวลานี้ ประชาชนได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อมากกว่าบรรพบุรุษของพวกเขา แม้ว่าจะไม่ใช่สัตย์ซื่ออย่างสิ้นเชิง ฉะนั้นพวกเขาได้ประสบกับพระพรของพระเจ้ายิ่งกว่าชนรุ่นก่อนหน้านั้น และชนหลายรุ่นภายหลังจากพวกเขา “หลังจากโยชูวาแล้ว ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลก็ตกต่ำ [จนกระทั่งดาวิด] ดังนั้น โยชูวาบทที่ 24 ก็แสดงถึงจุดสูงของประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ซึ่งเป็นการตระหนักอย่างเต็มที่ถึงเอกลักษณ์ของพวกเขาในฐานะประชากรของพระเจ้า”²²³

สรุป

พระธรรมโยชูวาแสดงถึงว่าพระเจ้ากำลังทำสงครามกับบาปอย่างไม่ขาดสาย พระองค์เกลียดมันและจะพิพากษามัน ไม่ใช่แค่เพราะว่ามันเป็นความผิดต่อพระลักษณะของพระองค์ แต่เพราะว่ามันทำลายประชากรที่พระองค์ได้สร้างมาเพื่อสามัคคีธรรมกับพระองค์เองอีกด้วย พระธรรมโยชูวาเป็นพระธรรมในด้านบวกอย่างมาก มันเป็นพระธรรมแห่งชัยชนะ ความสำเร็จ และความกීบหน้า และมันสอนถึงเหตุผลต่างๆ สำหรับพระพรเหล่านี้ พระเจ้าได้เลือกคนอิสราเอลโดยพระคุณของพระองค์ เพื่อที่จะรับเอาพระพรจากพระหัตถ์ของพระองค์ และที่จะเป็นพระพรแก่ประชาชนคนอื่นๆ ทั้งหมดเมื่อพวกเขาได้คอยทำที่จะเข้าไปสู่สิ่งที่พระเจ้าได้มีไว้สำหรับพวกเขา พวกเขาได้ครอบครองพระสัญญาต่างๆ จากพระเจ้า พระเจ้าได้สัญญาแก่พวกเขาถึงการทรงสถิตอยู่ของพระองค์ (1:5; เปรียบเทียบ มธ. 28:20) และฤทธิ์เดชของพระองค์ (1:5; เปรียบเทียบ 2 คร. 12:9) ในขอบเขตที่พวกเขาได้ยอมรับมาตรฐานของพระองค์ถึงความบริสุทธิ์ ได้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และได้ยอมรับอำนาจของพระองค์ พวกเขาก็สำเร็จ ในขอบเขตที่พวกเขาได้อุทิศพวกเขาเองต่อบุคคลและพันธสัญญาของพระยาเวห์ พวกเขาก็เจริญ หลักการต่างๆ ของชัยชนะที่ได้ถูกเปิดเผยและอธิบายในพระธรรมโยชูวาก็ยังคงประยุกต์ใช้กับทุกคนที่เป็นประชากรของพระเจ้าได้อยู่